Έτος Ι'

Τεῦχος 217ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ξενάγησις Τουριστῶν εἰς Ἀκρόπολιν καὶ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ὑπὸ Ἀστυφυλάκων τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 217ον

ΘΕΜΑΤΑ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΙ ΑΥΤΗΣ

Ὑπὸ κ. **ΚΩΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**, Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ τῆς σχολικῆς ἡλικίας καὶ δὴ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς σχολικῆς φοιτήσεως, ἔχει ἄλλα προβλήματα νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Εἶναι γνωσταὶ αἱ δυσκολίαι τὰς ὁποίας παρουσιάζει τὸ παιδὶ μεταβαῖνον τὸ πρῶτον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὃν ὑποχρεωμένον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προηγουμένην ζωὴν καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἑτέραν διὰ τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὸν ἔξω κόσμον, ἡ κατάκτησις τοῦ ὁποίου συντελεῖται δι' οὐχὶ ὀλίγων ψυχικῶν συγκρούσεων. Ἡ ἀγωνία πρὸ τῆς ὁμάδος τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ τῶν διδασκάλων, ἡ ἀγωνία ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ οἴκου πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ δεόντως, ἵνα μὴ ὁδηγήσῃ εἰς νευρικὰς ἐκδηλώσεις, διαστροφὰς τοῦ χαρακτῆρος, ἀποστροφὴν πρὸς τὸ Σχολεῖον, δυσθυμίαν, ἀϋπνίας κλπ. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ἡ ἀπαρχὴ τῶν νευρώσεων τοῦ ἐνήλικος, συχνάκις ἔχει τὴν ἀφετηρίαν της εἰς τὴν παιδικὴν αὐτὴν περίοδον καὶ ὅτι κέντρον αὐτῆς εἶναι τὸ ἄγχος κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Διὰ τὴν σχολικὴν περίοδον ἀξιόλογον ζήτημα εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ διδασκάλου (ἢ τῶν διδασκάλων) ὅστις πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν, ἵνα μὴ οὗτος προκαλῇ ψυχικὰς διαταραχὰς εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ καθίσταται παθογόνος ἀπὸ ψυχικῆς ἀπόψεως. Ὁ διδάσκαλος πρέπει ἐν ταυτῷ νὰ γνωρίζῃ τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν ψυχοπαθολογίαν τοῦ παιδός.

Ἔτι περίπλοκα καθίστανται τὰ προβλήματα τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς κατὰ τὴν ἥβην καθ' ἣν τὸ ἄτομον ἀναμορφοῦται ψυχικῶς, ὁ δὲ παράγων τῶν γενετησίων ὁρμῶν ὑπεισέρχεται εἰς τὴν ζωὴν καὶ δημιουργεῖ νέαν κατάστασιν πραγμάτων.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ ἀντιμετώπισις τῶν νέων ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς καὶ τῆς γενετησίου ὁρμῆς, εἶναι ἐκ τῶν δυσχερεστέρων σκοπέλων εἰς οὓς πολλοὶ νέοι ναυαγοῦν, ἡ δὲ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἔχει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ βοηθήσῃ τὸ νεαρὸν ἄτομον εἰς τὰς πολλαπλᾶς αὐτοῦ ψυχικὰς δυσχερείας. Γνωστὰ σχετικῶς εἶναι τὰ ζητήματα τῆς γενετησίου διαπαιδαγωγήσεως, τοῦ αὐνανισμοῦ, τῶν ὁμοιοφυλοφιλικῶν ἐκδηλώσεων τῶν νέων, τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τοῦ συνουσιάζεσθαι κ.λ.π.

Τὸ πρόβλημα τῆς διανοητικῆς ἐργασίας κατὰ τὴν ἥβην ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ ἀπέχῃ ὁ νέος, ὁ ὁποῖος διέρχεται τὴν φάσιν τῆς ψυχικῆς του μεταμορφώσεως εἶναι ἐπίσης ζήτημα τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Τὸ οὐχὶ σπάνιον φαινόμενον τῆς τάσεως πρὸς αὐτοκτονίαν ἀποτελεῖ μέλημα ταύτης. Ὡσαύτως τὸ ζήτημα τοῦ ἀλκοόλ, τῆς νικοτίνης, τῶν ἀφροδισίων νόσων.

Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ τοῦ ἐνήλικος, ἔχει ἄλλου εἴδους ζητήματα νὰ διευθετήσῃ. Τοιαῦτα εἶναι τὰ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος (τὴν ἐκτέλεσιν δηλαδὴ αὐτῆς καὶ

τὴν ἀπόδοσιν ἐν αὐτῷ) ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, ἂν καὶ ἡ τελευταία αὕτη ἔχει τὴν ἀπαρχήν της εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν. Ἐπίσης τὴ ζήτημα τοῦ γάμου, τῆς ἐκλογῆς δηλαδὴ τῆς συζύγου καὶ τῆς συμβιώσεως μετ' αὐτῆς. Ἡ κλιμακτήριος ἐποχὴ ἰδίως τῶν γυναικῶν μὲ τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀνωμαλίας ἔχει ὡσαύτως μίαν πλευρὰν ψυχικῆς ὑγιεινῆς.

Ὡς πρὸς τὸ γῆρας ἔχομεν νὰ διαχωρίσωμεν ἓν φυσιολογικόν, ἓν πρόωρον καὶ ἕν παθολογικὸν γῆρας. Ἡ ψυχικὴ ζωὴ μεταβάλλεται μετὰ τοῦ γηράσκοντος σώματος. Ὑπὸ τὴν ὁμαλὴν ὅμως ἄποψιν μεταβάλλεται κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ γῆρας εἶναι σοφώτερον, πλέον ἥρεμον καὶ ἰσορροπημένον, πνευματικῶς διαυγέστερον, ψυχικῶς ρωμαλεώτερον, χωρὶς ὑπερβολὰς καὶ ἀκρότητας. Παρὰ ταῦτα τὸ γῆρας δὲν στερεῖται προβλημάτων δι' ἃ εἶναι ἀναγκαία ἡ παρέμβασις τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Ὡς γνωστὸν τὸ γῆρας εἶναι ζήτημα τῶν ἐνδοκρινικῶν ἀδένων καὶ αὐτῶν τούτων τῶν ἱστῶν. Σημαντικὸς ὅμως παράγων εἶναι καὶ ἡ ψυχικὴ στάσις τοῦ ἀτόμου ἔναντι τοῦ γεγονότος τοῦ γήρατος. Ἡ ψυχικὴ ζωὴ ὡς αὕτη καθορίζεται ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὸν θέσεως τοῦ ἀτόμου τῆς πρὸς τὸ περιβάλλον, τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, ἀσκεῖ ἐξαιρετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς ἢ ἀνωμάλου ἐξελίξεως τοῦ γήρατος. Τὸ ψυχικὸν γῆρας ἐπιταχύνει τὸ σωματικὸν καὶ ἀντιστρόφως.

Ψυχικῶς ὑγιεῖς γέροντες, ἀσκοῦν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀπογόνων των ὅσον καταστρεπτικὴν ἀσκοῦν οἱ ψυχικῶς μὴ ὁμαλοί. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐργασίας παρὰ τῶν γερόντων δημιουργεῖ πλειστάκις ψυχικὰς δυσχερείας. Ὁ γέρων πρέπει νὰ διατελῇ ἐν ψυχικῇ ἀπασχολήσει καὶ συνεργασίᾳ μετὰ νεωτέρων, παρέχων εἰς αὐτοὺς τὰς γνώσεις καὶ τὴν πεῖραν του. Τότε διατηρεῖται ψυχικῶς ὑγιὴς καὶ ἀντιπαρέρχεται εὐχερῶς ἀπὸ ψυχικῆς ἀπόψεως τὸ πρόβλημα τοῦ πλησιάζοντος θανάτου. Ὁ γέρων δὲν πρέπει νὰ παραμελῆται ὡς χρησιμοποιηθὲν καὶ ἄχρηστον ἀντικείμενον, ἀλλὰ νὰ θεωρῆται ὡς θετικὴ ἀξία διὰ τοὺς νέους καὶ τὴν κοινωνίαν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον κατανοήσει περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν σημασίαν τῶν γερόντων καὶ εἶχον τοποθετήσει τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν βαθμίδα τῆς κλίμακος τῶν διαφόρων ἡλικιῶν. Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον συμβαίνει σήμερον, ὅτε ἔχομεν τοποθετήσει τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ ἐνδιαφέροντος ἡμῶν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Τὸ γῆρας διὰ τὸ γυναικεῖον φῦλον ἔχει διαφοράν ὡς πρὸς τὰ προβλήματά του.

Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς νυκτός, περιλαμβάνει ἐπίσης πολλὰ προβλήματα, ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ μὴ κατασπατάλησις τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας καὶ ἡ προφύλαξις τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ βλάβας ἐξ ἀνωμάλου καθημερινῆς ζωῆς. Γνωστὴ εἶναι ἡ μετὰ τὴν ἀφύπνισιν δυσθυμία εἰς πολλούς, ἐπίσης ἡ ἀπογευματινὴ ἀνία καὶ μελαγχολία, αἱ κατὰ τὴν νύκτα οὐχὶ σπάνιαι διαταραχαὶ τοῦ ὕπνου. Διὰ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινὴν τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς ἀξιόλογον εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἀναπαύσεως. Τοῦτο εἶναι καὶ γενικώτερον ζήτημα ἐν τῇ ὀργανώσει τῆς καθόλου ζωῆς τοῦ ἀτόμου.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω εἶναι ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὸ ὑγιὲς ἄτομον σκοποῦντα τὴν προφύλαξίν του.

Ἐξ ἑτέρου ὅμως ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἔχει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ παντοίας παθολογικὰς ψυχοσωματικὰς καταστάσεις, αἵτινες δύνανται νὰ ταξινομηθοῦν περίπου ὡς κατωτέρω:

α) Ψυχικαὶ βλάβαι προκύπτουσαι ἐκ κακῶν ἐν γένει ἐπιδράσεων τῶν προσώπων τοῦ περιβάλλοντος, κυρίως τῶν γονέων, ἐπὶ τὴν ψυχικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ παιδίου. Πλὴν τῶν ἄλλων ἡ παρὰ τῶν παιδίων ἀπομίμησις καὶ ὑποβολιμότης πρὸς γένεσιν διαταραχῶν εἶναι ἐν τῷ προκειμένῳ σημαντική.

β) Ψυχοσωματικαὶ διαταραχαὶ ἐγκαθιστάμεναι ἐκ ψυχικῶν λόγων μὲ τὰς σωματικὰς νόσους π.χ. ὁ βλεφαροσπασμὸς μετὰ ἐπιπεφυκίτιδα, ἡ παραμένουσα διάρροια μετὰ τύφον, ἡ ἐνούρησις μετὰ κυστικὴν πάθησιν, τὰ ψυχικῶς προκαλούμενα ὑποκει-

μενικὰ ἐνοχλήματα εἰς καρδιακὰς παθήσεις, παθήσεις τοῦ πνεύμονος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

γ) Σωματικαὶ βλάβαι προκύπτουσαι ἐξ ἐσφαλμένης ψυχικῆς συμπεριφορᾶς π.χ. φόβος διὰ τὰ φαγητὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀποκλειστικὴ χρῆσις ὡρισμένων μόνον φαγητῶν παρ' ἐνίων ἀτόμων, ὁδηγεῖ εἰς βλάβην τοῦ πεπτικοῦ συστήματος.

δ) Αἱ ψυχοπαθολογικαὶ καταστάσεις εἰς τὰς ὁποίας τὸ ἄγχος ἤ τις ἄλλη ψυχοπαθολογικὴ ἐξεργασία συνειδητὴ ἢ ἀσυνείδητος, δημιουργεῖ διαταραχὰς τῆς λειτουργίας τῶν παντοίων ὀργάνων χρήζουν ἀντιμετωπίσεως ὑπὸ τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Οὕτω ἔχομεν διαταραχὰς π.χ. τοῦ πεπτικοῦ συστήματος (ἔμμετος, ἀνορεξία, βάρος κατὰ τὴν στομαχικὴν χώραν), τοῦ οὐρογεννητικοῦ συστήματος (ἐνούρησις, αὐνανισμός, δυσμηνόρροια), τοῦ ὕπνου (ἀγρυπνία, ἐφιάλται, νυκτερινὴ ἔμφοβος ἀφύπνισις, ὑπνοβασία), τοῦ λόγου (τραυλισμός, ψευδισμός). Ἐξ ἄγχους ἔχομεν πρόκλησιν σπασμοφιλικῶν ἐκδηλώσεων, λόγῳ ψυχικοῦ ἐπηρεασμοῦ τοῦ ἀσβεστίου, γένεσιν πυρετοῦ εἰς ἄτομα εὐαισθήτου νευροφυτικοῦ συστήματος. Ἔχομεν περαιτέρω μίαν ψυχικὴν ὑγιεινὴν τοῦ βρογχικοῦ ἄσθματος, τῶν ἀλλεργικῶν ἐκδηλώσεων, τῶν νευρογενῶν ἐκζεμάτων.

Ἄπειρος εἶναι ἡ πληθὺς τῶν διαταραχῶν κατὰ τὰς λεγομένας νευρώσεις τῶν ὀργάνων π.χ. τῆς καρδίας, τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων καὶ ἄλλων τῶν ὁποίων ἡ γένεσις στηρίζεται εἰς ψυχικοὺς παράγοντας καὶ τῶν ὁποίων ἡ πρόληψις καὶ θεραπεία ἐπιτυγχάμεται διὰ τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς, στηριζομένης ἐν προκειμένῳ εἰς τὰς περὶ ἀσυνειδήτου γνώσεις (ψυχαναλύσεως, ἀτομικῆς ψυχολογίας, ἀναλυτικῆς ψυχολογίας). Δέον ἐνταῦθα νὰ τονισθῇ ὅτι ἐὰν τὶς ἀσθενήσῃ ἢ οὔ, κατά τίνα τρόπον θὰ ἀσθενήσῃ, ἐκ νευρώσεως ἢ ἐκ ψυχώσεως, πότε θὰ ἀσθενήσῃ, πόσον βαρέως θὰ ἀσθενήσῃ, ἴσως δ' ἂν ἀποθάνῃ ἢ οὔ πάντα ταῦτα ἐξαρτῶνται ἐκ πολλῶν παραγόντων π.χ. ἐκ τῆς ἰδιοσυστασίας του, τοῦ χαρακτῆρος του, τοῦ τρόπου ζωῆς τοῦ περιβάλλλοντος εἰς ὃ ζῇ, τῆς ἀγωγῆς ἣν ἐδέχθη, τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἐγώ, τῆς κοινωνικῆς του ὑποστάσεως, τῆς ψυχικῆς του στάσεως ἔναντι τῆς ζωῆς, τοῦ αἰσθήματος ὑγείας, τῆς ἐκ τῶν νόσων ἃς ὑπέστη ἀποκτηθείσης πείρας καὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν καὶ πλείστων ἄλλων. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ ψυχικοὶ παράγοντες κατέχουσιν ἐξέχουσαν θέσιν. Τούτους δὲ ἐρευνᾷ νῦν ὁ νέος κλάδος τῆς ἰατρικῆς, ἡ λεγομένη ψυχοσωματικὴ ἰατρική.

ε) Δύναται νὰ θεωρηθῇ σήμερον ὡς βέβαιον, ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις ὀργανικῶς πασχόντων, τῶν ὁποίων ἡ πάθησις εἶχεν ὡς ἀφετηρίαν ψυχικὴν διαταραχήν. Ἐπίσης ὅτι εἰς ὀργανικὰς παθήσεις συνυπάρχουν ψυχικὰ συμπτώματα προκύπτοντα ἐκ τῆς ἀντιτιδράσεως τοῦ ἐγὼ πρὸς τὴν ὑφισταμένην πάθησιν. Διὰ τοῦτο πᾶς ἀσθενὴς δέον νὰ ἐξετάζηται καὶ ἀπὸ τῆς ψυχικῆς πλευρᾶς πρὸς καταπολέμησιν τυχὸν ψυχικῆς αἰτίας προκαλούσης ἢ διατηρούσης τὴν πάθησιν, π.χ. καχεκτικὴν κατάστασιν, ἀρτηριακὴν ὑπέρτασιν. Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας περιπτώσεις ὁμιλοῦμεν περὶ ψυχικῆς νόσου τοῦ ὀργάνου (ψύχωσις τοῦ ὀργάνου).

Τοιαῦται περιπτώσεις ψυχικῆς νόσου τῶν ὀργάνων ἔχουσι καθορισθῇ πολλαὶ εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀρχομένη ψυχικὴ διαταραχὴ δὲν μετετράπη εἰς ψυχικὴν νόσον, ἀλλ' εἰς νόσον ὀργάνου τινὸς (ψύχωσιν ὀργάνου).

στ) Τῆς προσοχῆς τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς δέον νὰ τύχῃ ἡ ψυχικὴ ἐξέλιξις, ἡ ψυχικὴ διαμόρφωσις καὶ αἱ ψυχικαὶ παρεκκλίσεις τῶν σωματικῶς ἀναπήρων, εἴτε τῶν ἐκ τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας ὑποστάντων τὴν ἀναπηρίαν, εἴτε τῶν ἐνηλίκων. Ἆστοχος ἐπίδρασις ἐκ τῶν ἔξω ἢ σφαλερὰ ἐπεξεργασία τοῦ γεγονότος τῆς ἀναπηρίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀτόμου, δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ψυχικὰς ἀνωμαλίας καὶ ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις. Ἡ προσπάθεια τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς δύναται νὰ εἶναι ἀξιόλογος ἐν τῷ προκειμένῳ εἴτε προλαμβάνουσα, εἴτε διορθοῦσα τὸ κανόν.

ζ) Ἄξιον λόγου περιεχόμενον ἀπασχολήσεως τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς εἶναι αἱ τοξικομανίαι καὶ ἰδίως ὁ ἀλκοολισμὸς ὑφ' ὅλας τὰς πλευρὰς ἐξετάσεως αὐτῶν, ἤτοι τὴν καθαρῶς ψυχολογικὴν πλευρὰν αὐτοῦ τούτου τοῦ τοξικομανοῦς, τὴν οἰκογενειακὴν

καὶ τὴν κοινωνικὴν πλευράν. Τὸ μέγα τοῦτο κοινωνικὸν πρόβλημα εἶναι καὶ πρόβλημα τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς.

η) Προκειμένης κληρονομικῆς ἐπιβαρύνσεως, ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας, διότι δύναται παρεμβαίνουσα νὰ προλάβῃ ψυχικὰς διαταραχάς, λόγῳ ἀκαταλλήλου διαβιώσεως τοῦ οὕτω ἐπιβεβαρημένου ἀτόμου.

θ) Εὐρὺ ἐπίσης πεδίον δράσεως τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς εἶναι τὰ ψυχικῶς ἀνώμαλα, δυσάγωγα, ἀπροσάρμοστα καὶ κοινωνικῶς δύσκολα παιδία καὶ νεαρὰ ἄτομα, ἅτινα ἐμφανίζονται εἴτε ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ἁπλῶς ψυχικῶς ἀνωμάλου, εἴτε τοῦ μὴ κοινωνικοῦ, εἴτε τοῦ ἀντικοινωνικοῦ παιδίου καὶ τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται εἴτε ἐξ ἐσωτερικῶν (κληρονομικῶν) παραγόντων, εἴτε ἐξ ἐξωτερικῶν (τοῦ περιβάλλοντος), εἴτε μικτῶς. Ἀποτελοῦν δὲ τὰ νεαρὰ ταῦτα ἄτομα ὑπὸ τὴν καθαρῶς ἰατρικὴν ἄποψιν τὸ ὑλικὸν τῆς παιδικῆς ψυχοπαθολογίας, ὑπὸ τὴν κοινωνικὴν ἄποψιν τὸ παραστράτημα καὶ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν νέων.

Αἱ ἀνωτέρω ψυχοσωματικαὶ παθολογικαὶ καταστάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸ μεμονωμένον ἄτομον. Ὑπάρχουσιν ἐπὶ τούτοις ἄλλαι, αἵτινες ἔχουσιν ὁμαδικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀποτελοῦσι κοινωνικὰς παθολογικὰς καταστάσεις. Τοιαῦται εἶναι αἱ προμνησθεῖσαι τοξικομανίαι καὶ ἰδία ὁ ἀλκοολισμός, ὅστις δὲν εἶναι μόνον ζήτημα τοῦ πάσχοντος ἀτόμου ἀλλὰ καὶ γενικώτερον κοινωνικὸν πρόβλημα. Ἕτερον τοιοῦτον ὁμαδικὸν ψυχοπαθολογικὸν φαινόμενον ἀντιπροσωπεύουν αἱ λεγόμεναι ψυχικαὶ ἐπιδημίαι (αἱ ὁμαδικαὶ ψυχώσεις). Ἐν τῷ προκειμένῳ αἱ ὁμαδικαὶ δεισιδαιμονίαι, ἡ ἀσχολία περὶ τὸν ἀποκρυφισμόν, τὴν μαγείαν, τὸν πνευματισμόν, κυρίως εἰς τὸ παρελθὸν ἀλλὰ καὶ νῦν, δὲν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὰ θύματά των. Ζήτημα κοινωνικῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς εἶναι ἐπίσης τὸ τῆς πορνείας, γυναικείας καὶ ἀνδρικῆς. Διὰ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν τῆς προσφάτου καὶ σημερινῆς ἐποχῆς ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς παθολογικὸν ψυχοκοινωνικὸν φαινόμενον εἶναι ἡ ὀργάνωσις τῶν νεαρῶν ἀτόμων ὑφ' ὡρισμένην πολιτικοκοινωνικὴν ἰδεολογίαν, ἡ μαζοποίησις αὐτῶν, ἡ διαστρέβλωσις καὶ ἐξαθλίωσις τῆς ψυχῆς αὐτῶν καὶ ἡ καθοδήγησις αὐτῶν πρὸς τὸ ἔγκλημα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρέχεται ὡς γνωστὸν ὑπὸ τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων κατ' ἐξοχὴν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ ψυχικὴ αὕτη ἐπιδημία εἶναι ἐκ τῶν πλέον ψυχικῶς παθογόνων καὶ καταστρεπτικῶν ἐξ ὅσων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἱστορία.

Οὕτως ἔχουσι τὰ περὶ τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς καθόλου καὶ τῶν ἐπιδιώξεων αὐτῆς.

Δι' ὅλα τὰ ἀνωτέρω, ἡ πεῖρα τοῦ ἰατροῦ, τοῦ ψυχιάτρου, τοῦ ψυχολόγου, τοῦ σχολιάτρου, τοῦ παιδαγωγοῦ, τοῦ ἱερέως(1), βοηθεῖ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν δεδομένων τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς ἤτοι τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ψυχικῆς ὑγείας τοῦ ἀτόμου, τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν τοῦ ψυχικῶς παθολογικοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν διατήρησιν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς προκύπτει, ἡ ψυχικὴ πλευρὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐξ ἴσου ἀξιόλογος καὶ δέον αὕτη νὰ ἀποτελῇ μέλημα τοῦ ἰατροῦ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν, ὅσον καὶ ἡ σωματική. Ἵνα δὲ οὗτος δύναται νὰ δράσῃ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς ὑγείας, δέον νὰ ἔχῃ κυρίως γνώσεις ψυχοπαθολογίας καὶ νευρολογίας. Εἰδικὸν σημεῖον εἶναι αἱ γνώσεις εἰς τὸ κεφάλαιον «Περὶ νευρώσεων καὶ διαταραχῶν τοῦ χαρακτῆρος». Ἐπίσης ἡ γνῶσις τῶν γενικῶν προβλημάτων τῆς ἑκάστοτε ἐποχῆς.

Τελικῶς δι' ὀλίγων θὰ διαλάβω περὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Ὡς εὔλογον ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινήν, δέον νὰ εἶναι τι ἐπὶ πλέον τοῦ ἁπλοῦ ἰατροῦ, ψυχιάτρου, ψυχολόγου καὶ παιδαγωγοῦ. Πρέπει νὰ ἔχῃ συνθέσει τὰς

(1) Ψυχικὴν ὑγιεινὴν ἐκτελεῖ καὶ ὁ ἱερεὺς κυρίως ὡς ἐξομολογητὴς ἐφαρμόζων τὰ παραγγέλματα τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τὰ ὁποῖα εἶναι αὐτόχρημα παραγγέλματα ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ψυχολογικὴν ἐκείνην παίδευσιν ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν κατανόησιν τῶν ψυχικῶν προβλημάτων τῶν προσερχομένων εἰς αὐτοὺς καὶ ζητούντων βοήθειαν.

γνώσεις του εἰς σύνοψιν τινὰ ἀνωτέραν, διὰ νὰ δύναται νὰ κατανοῇ τὰ προβλήματα ἀπὸ τῶν ποικίλων πλευρῶν καὶ νὰ ἐπιλύῃ ταῦτα. Διὰ τοῦτο ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἴδιόν τι.

Συνήθως οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινὴν εἶναι ὄντως εἰδικευμένοι εἰς ταύτην ἐπιστήμονες ὡς δὲ ἐπὶ τὸ πολὺ ψυχίατροι.

Εἶτα ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀπαιτεῖ ὀργάνωσιν ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας.

Εἶναι δὲ ἡ ὀργάνωσις οὐχὶ μόνον ζήτημα Νοσοκομείων (Ψυχιατρείων) διότι ταῦτα νοσηλεύουν τὰς ψυχικὰς νόσους καὶ ἐπομένως δὲν ἐξυπηρετοῦν ἀμέσως τὴν ψυχικὴν ὑγιεινήν,ἀλλ' Ἱδρυμάτων εἰς ἃ θὰ γίνηται ἐξέτασις πρὸς πρώιμον διαπίστωσιν τῶν ψυχικῶν διαταραχῶν, ἵνα αὗται καταστέλλωνται ἐν τῇ γενέσει αὐτῶν. Τὰ Ἱδρύματα ταῦτα καλούμενα Ἰατροπαιδαγωγικοὶ Σταθμοὶ εἶναι κέντρα ἐξετάσεως τῶν παιδίων καὶ τῶν νεαρῶν ἀτόμων. Εἰς αὐτὰ συνεργάζονται εἷς ψυχίατρος, εἷς παιδαγωγός, εἷς ψυχολόγος καὶ εἷς κοινωνικὸς ἐργάτης. Ἐκτὸς τούτων διὰ τὰς ὁποσοῦν βαρυτέρας ψυχικὰς διαταραχὰς ἀναγκαῖαι εἶναι αἱ κλινικαὶ ἀνωμάλων παίδων, εἰς τὰς ὁποίας τοποθετοῦνται διὰ χρονικόν τι διάστημα, μελετῶνται καὶ ἐξυγιαίνονται τὰ ψυχικῶς πάσχοντα παιδία.

Τοιαῦται ὑπηρεσίαι ψυχικῆς ὑγιεινῆς, δέον νὰ ὑπάρχουν εἰς τὰ Ἀναμορφωτικὰ Ἱδρύματα, εἰς τὰ Παιδικὰ Δικαστήρια διὰ τὰ παραστρατημένα παιδία, εἰς τὰς Ἐκπαιδευτικὰς Ὑπηρεσίας διὰ τοὺς ἀνωμάλους μαθητὰς καὶ ἐν γένει ὅπου τὰ νεαρὰ ἄτομα τυγχάνουν τῆς φροντίδος τῆς Πολιτείας.

Ἐν γένει διὰ πάντα ψυχικῶς πάσχοντα, κυρίως δὲ διὰ τὸ νεαρὸν ἄτομον, δέον νὰ ὑπάρχουν Ἱδρύματα εἰς ἃ θὰ προσφεύγῃ ἐκτὸς ὡς ἐλέχθη τῶν ψυχιατρικῶν Νοσοκομείων, προοριζομένων διὰ τοὺς βαρέως νοσοῦντας.

ΚΩΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΩΦΑΛΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΡΑΞΕΩΣ Ἢ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

ΩΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

(Ἄρθρα 33—36 Π. Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ

Ι. Γενικαὶ παρατηρήσεις. Πέραν τῶν ὅσων ἐλέχθησαν ἀνωτέρω (σελ. 337 ἐπ. τοῦ παρόντος) διά νὰ ὑπάρξῃ τέλειον ἔγκλημα ἀπαιτεῖται ἐκτὸς τοῦ ἀδίκου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δηλαδὴ τὸ ἐγκληματικὸν ἀποτέλεσμα προῆλθεν ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ δράστου, καὶ τοῦ ὅτι ἡ διαγωγή του αὕτη εἶναι ἄδικος (ἀντίθετος πρὸς τοὺς κανόνας—ἀπαγορευτικοὺς ἢ ἐπιτακτικοὺς—τοῦ δικαίου) καὶ ἡ ὕπαρξις καταλογισμοῦ παρὰ τῷ δράστῃ. Εἶναι δὲ ὁ καταλογισμὸς τὸ τρίτον στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ καὶ τὸ σοβαρώτερον. Οὕτω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς γεννᾶται τὸ ἐρώτημα τί εἶναι καταλογισμὸς καὶ πότε ὑπάρχει.

Κατ' ἀρχὴν καὶ πέραν πάσης θεωρητικῆς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀντιλήψεως εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐρώτημα προσήκει ἡ ἑξῆς ἀπάντησις:

Τότε πρᾶξις τις εἶναι καταλογιστὴ εἰς τὸν πράξαντα, ὅταν αὕτη προέρχεται ἀπὸ ἄτομον (δράστην) οὗτινος ἡ ψυχικὴ κατάστασις ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνεργεῖ ἢ παραλείπει, ἐνδεχομένως ὅμως καὶ ἄλλοτε, εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ δικαιολογῆται καὶ νὰ ἐπιτρέπηται ἡ ἀπὸ μέρους τῆς κοινωνίας κατ' αὐτοῦ μομφή.

Ἡ κοινωνία δὲν μέμφεται πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς δράστας ἀξιοποίνων πράξεων. Κατηγορεῖ ἐκ τούτων μόνον ἐκείνους, οἵτινες ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀξίαν τῶν πράξεών των, τὸ περιεχόμενόν των. Ὡς τοιοῦτοι χαρακτηρίζονται μόνον οἱ ἱκανοὶ πρὸς καταλογισμόν, ἤτοι οἱ πνευματικῶς ὡριμοι καὶ ὑγιεῖς, οἵτινες ἔχουν περαιτέρω καὶ τὴν συνείδησίν των ἀδιατάρακτον. (Χωραφᾶς). Παρὰ τοιούτων λοιπὸν ἀνθρώπων ἐπιτρέπεται ὅπως ζητῶνται εὐθῦναι διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα ἢ παραλειπόμενα. Ἡ δὲ περὶ αὐτῶν τοιαύτη κρίσις, ἡ κρίσις δηλ. ὅτι τίς πράξας ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν εἶναι ἄξιος ἀποδικασίας ἀπὸ τὴν ἔννομον τάξιν, εἶναι καταλογισμός. Οὕτως, ἡ ἔννομος τάξις ἀποδοκιμάζει μόνον τοὺς ἱκανοὺς πρὸς καταλογισμὸν δράστας ἤτοι τοὺς μὴ συμμορφουμένους πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ δικαίου κοινωνούς, οἵτινες παραβιάζουν συνειδητῶς τοὺς ὅρους τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀπὸ ἠθελημένην δηλ. ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς αὐτούς.

Ἀσχολούμεθα τώρα μὲ τοὺς ἀνικάνους πρὸς καταλογισμὸν δράστας ἀξιοποίνων πράξεων. Βεβαίως, λεπτομερὴς ἀνάπτυξις τοῦ τόσον σπουδαίου αὐτοῦ θέματος ἐξέρχεται τῶν σκοπῶν τῆς παρούσης μελέτης. Περιελάβομεν ἐν τούτοις εἰς τὴν συνέχειαν τῶν μελετῶν μας καὶ τὸ παρὸν θέμα λόγῳ τῆς σοβαρότητος, ἣν ἐνέχει τοῦτο διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους.

Κατὰ τὸν Π.Κ. ἡμῶν ἀνίκανα πρὸς καταλογισμὸν πρόσωπα εἶναι ὑπὸ προϋποθέσεις οἱ κωφάλαλοι ἐγκληματίαι (ἄρθρον 33), οἱ διατελοῦντες ἐν διαταράξει τῶν πνευματικῶν αὐτῶν λειτουργιῶν ἢ τῆς συνειδήσεώς των (ἄρθρον 34) καὶ οἱ παῖδες (ἄρθρον 126 παρ. 1).

Ἐνταῦθα ἀσχολούμεθα μὲ τοὺς κωφαλάλους καὶ τοὺς ἐν διαταράξει ἢ συγχύσει τῆς συνειδήσεως διατελοῦντας, οὐχὶ δὲ καὶ μὲ τοὺς παῖδας, διότι ἡ περίπτωσις αὐτῶν συνδέεται μὲ τὴν ποινικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνηλίκων ἐν γένει ἐγκληματιῶν, περὶ

ἧς ἐγένετο λόγος ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος. Συναφῶς ὁμιλοῦμεν καὶ μὲ τὴν ὑπαίτιον διατάραξιν τῆς συνειδήσεως, ὡς καὶ μὲ τὴν ἠλαττωμένην ἱκανότητα πρὸς καταλογισμὸν λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ θέματος.

Καὶ ἤδη εἰς τὰ καθ' ἕκαστον.

II. Κωφαλαλία. Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ Π.Κ. ἔχον οὕτω :

Ἄρθρον 33 (1)

1. Ἡ παρὰ κωφαλάλου τελεσθεῖσα πρᾶξις προκαταλογίζεται εἰς αὐτόν, ἂν κριθῇ ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην πνευματικὴν ἱκανότητα, ἵνα ἀντιληφθῇ τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς του ἢ νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει του.

2. Ἂν δὲν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς προηγουμένης παραγράφου ὁ κωφάλαλος τιμωρεῖται μὲ ποινὴν ἠλαττωμένην (ἄρθρον 83).

Κατὰ τὸ ἐξεταζόμενον ἄρθρον οἱ κωφάλαλοι, κατὰ τεκμήριον ἀμάχητον, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ κριθῶσιν ὡς πλήρως ὥριμοι πνευματικῶς (2) καὶ ἑπομένως ὡς ἔχοντες ἀκέραιον τὸν καταλογισμόν. Ὅθεν ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ὑπάρξεως πλήρους εὐθύνης ἀποκλείεται.

Ἀντιθέτως εἰς ἑκάστην περίπτωσιν δέον νὰ ἐρευνᾶται ἂν ὁ δράστης ἀξιοποίνου πράξεως κωφάλαλος εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην πνευματικὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς του ἢ νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει του. Ἂν διαπιστωθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ὅτι ὁ κωφάλαλος ἐκέκτητο τοιαύτην ἱκανότητα θὰ τῷ ἐπιβληθῇ ποινὴ ἠλαττωμένη (κατ' ἄρθρον 83), ἄλλως θὰ κηρυχθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἀθῷος (ἄρθρον 370 Κ.Π.Δ.), θὰ ὑποβληθῇ ὅμως εἰς τὸ κατ' ἄρθρον 69 Π.Κ. μέτρον ἀσφαλείας, ἂν κριθῇ ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.

Κωφάλαλος περιωρισμένως ἱκανὸς πρὸς καταλογισμὸν (2α παράγρ. ἐξεταζομένου ἄρθρου) κρινόμενος ὡς ἐπικίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν ὑποβάλλεται εἰς τὸν κατ' ἄρθρ. 38—41 περιορισμὸν ἐντὸς ψυχιατρικοῦ καταστήματος ἢ παραρτήματος φυλακῶν.

III. Διατάραξις πνευματικῶν λειτουργιῶν. Περὶ τῆς διαταράξεως τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν ἢ τῆς συνειδήσεως ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 34 Π.Κ. ἐνῷ περὶ τῆς ὑπαιτίου διαταράξεως συνειδήσεως τὸν ἄρθρον 35 Π.Κ. ἔχοντα οὕτω :

Ἄρθρον 34

Διατάραξις τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν ἢ τῆς συνειδήσεως.

Ἡ πρᾶξις δὲν καταλογίζεται εἰς τὸν πράξαντα αὐτήν, ἂν ἐν ᾧ χρόνῳ διέπραξε ταύτην, ἕνεκα νοσηρᾶς διαταράξεως τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν ἢ διαταράξεως τῆς συνειδήσεως ἐστερεῖτο τῆς ἱκανότητος ν' ἀντιληφθῇ τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς του ἢ νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει του.

Ἄρθρον 35

Ὑπαίτιος διατάραξις τῆς συνειδήσεως.

1. Πρᾶξις ἣν ἀπεφάσισέ τις ἐν κανονικῇ ψυχικῇ καταστάσει, ἀλλὰ πρὸς ἐκτέ-

(1) Κωφάλαλοι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παρόντος ἄρθρου εἶναι οἱ ἐκ γενετῆς ἢ κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν στερηθέντες τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς λαλιᾶς. Οἱ μετὰ ταῦτα, εἴτε κατὰ τὴν παιδικὴν ἢ τὴν ἐφηβικὴν κ.λ.π. ἡλικίαν των, ἀπολέσαντες τὰς αἰσθήσεις ταύτας δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν προκειμένην διάταξιν. Οὕτως ὁ νέος κωδιξ δὲν ποιεῖται διάκρισιν μεταξύ, δεδιδαγμένων καὶ μή, κωφαλάλων καὶ κωφαλάλων ἐκ γενετῆς ἢ μεταγενεστέρως καταστάντων τοιούτων ὡς ἔπραττεν ὁ Π.Ν.

(2) Μὴ ὥριμοι πνευματικῶς θεωροῦνται καὶ οἱ παῖδες (ἄρθρον 126 παρ. 1 Π.Κ.) δηλ. τὰ μὴ εἰσελθόντα εἰς τὸ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἄτομα, τοῦ νόμου δεχομένου ὅτι οὗτοι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν (ἔστω δηλ. καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἰδιοφυίας) εἶναι ἀνίκανοι πρὸς καταλογισμόν.

λεσιν τῆς ὁποίας μετέστησεν ἑαυτὸν εἰς κατάστασιν διαταράξεως συνειδήσεως καταλογίζεται εἰς αὐτὸν ὡς ἐκ δόλου τελεσθεῖσα.

2. Ἂν ἡ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τελεσθεῖσα πρᾶξις εἶναι ἄλλη παρὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν, ὁ ὑπαίτιος αὐτῆς τιμωρεῖται μὲ ποινὴν ἠλαττωμένην (ἄρθρον 83).

3. Πρᾶξις ἣν ὁ ὑπαίτιος προεῖδεν ἢ ἠδύνατο νὰ προϊδῇ, ὅτι μεθιστάμενος εἰς κατάστασιν διαταράξεως τῆς συνειδήσεως ἐνδέχεται νὰ διαπράξῃ, καταλογίζεται εἰς αὐτὸν ὡς ἐξ ἀμελείας τελεσθεῖσα.

Πέραν τῶν παίδων καὶ ὑπὸ προϋποθέσεις τῶν κωφαλάλων ἀνίκανοι πρὸς καταλογισμὸν εἶναι κατ' ἄρθρον 34 Π.Κ καὶ οἱ διατελοῦντες, κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως ([1]) α) ὁ εἰς νοσηρὰν διατάραξιν τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν καὶ β) εἰς διατάραξιν τῆς συνειδήσεως.

Εἰς τὴν νοσηρὰν διατάραξιν ὑπάγονται κυρίως αἱ καλούμεναι ψυχικαὶ νόσοι ἢ ψυχοπάθειαι ἐνίοτε δὲ καί τινες ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι βαρείας μορφῆς. Μεταξὺ τῶν ψυχικῶν νόσων ἀναφέρομεν τὰς 1) μανικοκαταθλιπτικὴν ψύχωσιν (μελαγχολία—μανιακὴ διέγερσις ἢ μανία), 2) σχιζοφρένειαν ἢ πρώιμον ἄνοιαν (ἁπλῆ σχιζοφρένεια—ἡβηφρένεια—κατατονία), 3) παράνοιαν (ὀξεῖα—χρονία), 4) συμπτωματικὰς ψυχώσεις (παραλήρημα καὶ διανοητικὴ σύγχυσις), 5) προϊοῦσαν γενικὴν παράλυσιν, 6) ὑστερίαν, 7) ψυχονεύρωσιν, 8) ἐπιληψίαν καὶ 9) βλακείαν.

Μεταξὺ τῶν ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν περιλαμβάνονται ἡ ψυχοπαθητική, μελαγχολικὴ καὶ ὑπερθυμικὴ ἰδιοσυστασία. Ὡς ψυχικῶς ἀνώμαλοι χαρακτηρίζονται καὶ οἱ (συναισθηματικῶς) εὐαίσθητοι καὶ ἀναίσθητοι, ἄβουλοι καὶ ἀσταθεῖς, ὀνειροπόλοι, εὐφάνταστοι καὶ ψευδολόγοι, παρανοειδεῖς, φανατικοὶ νευρασθενεῖς, ἔτι δὲ καὶ οἱ γενετησίως ἀνώμαλοι (μαζοχισταί, σαδισταί, φετιχισταί,κτηνοβάται, νεκροφιλόφιλοι κ.λ.π.). Ἂν αἱ ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι ἐπάγωνται ὁλικὴν ἢ μερικὴν διατάραξιν εἶναι ζήτημα πραγματικὸν ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει. Ἔργον τοῦ φρενολόγου ἰατροδικαστοῦ εἶναι ν' ἀποφαίνηται περὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ κατηγορουμένου, ὁσάκις ὑπάρχουν ὑπόνοιαι ὅτι αὕτη δὲν εἶναι κανονική (Λεπτομέρειαι ἐν Ἡλιουπούλου παρ. 18 σελ. 205 σημ. 3). Ὡς πρὸς τὴν διάπραξιν ἀξιοποίνου πράξεως κατά τι τῶν καλουμένων φωτεινῶν διαλειμμάτων (lucida intervalla) τῆς νόσου, γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν συγγραφέων, ὅτι ὑφίσταται τὸ ἀκαταλόγιστον, διότι κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν ἡ νόσος ἐξωτερικῶς μὲν φαίνεται ἐκλιποῦσα, ἐνῷ ἐσωτερικῶς ἡ νοσηρὰ κατάστασις τοῦ ἐγκεφάλου ἐξακολουθεῖ. (Ἡλιόπουλος σελ. 212, Μπουρόπουλος σελ. 101). Παρατηροῦμεν ἐπίσης ὅτι ἂν ἡ νοσηρὰ διατάραξις τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν ἐμφανισθῇ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως θὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 80. Κ.Π.Δ.

Περίπτωσις ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου (27-2-61). «Τηλεγραφοῦν ἐξ Ἀλεξανδρουπόλεως ὅτι ὁ Θ.Α. ἐτῶν 35, ἐνῷ εἰργάζετο εἰς τὸ ραφεῖόν του, ἐπετέθη ἀπροόπτως, προφανῶς λόγῳ παρακρούσεως, κατὰ τοῦ συναδέλφου του Α.Τ., ἐτῶν 27, διὰ ψαλίδος καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρῶς εἰς τὴν κεφαλήν. Τὸ θῦμα ἀντέστη εἰς τὴν ἐπίθεσιν καὶ διὰ τῶν ἐργαλείων του ἀντεπετέθη κατὰ τοῦ δράστου, ἀλλ' ὁ Θ.Α. ἐνέπηξε πολλάκις τὴν ψαλίδα εἰς τὸ στῆθος τοῦ Α.Τ., αἱμόφυρτος δὲ καὶ ἀπειλῶν τοὺς πάντας ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν. Καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων συνελήφθη, ἀφοῦ προηγουμένως ἐτραυμάτισε διὰ τῆς ψαλίδος ἕν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν χεῖρα. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Α.Τ. διεκομίσθη εἰς κλινικὴν ὅπου καὶ φρουρεῖται ἡ δὲ κατάστασίς του εἶναι σοβαρὰ λόγῳ τῶν πολλαπλῶν τραυμάτων ποὺ φέρει. Ὡς διεπιστώθη, ὁ Α.Τ. ἔπασχεν τελευταίως ἐκ μεταγχολίας καὶ εἶχε φοβεροὺς πονοκεφάλους».

Φαίνεται ὅτι ὁ Θ.Α. κατελήφθη ἀποτόμως ὑπὸ ψυχικῆς τινὸς νόσου, μᾶλλον

(1) Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ ἡ actio libera in causa περὶ ἧς ἀμέσως κατωτέρω (ἄρθρον 35).

δὲ σχιζοφρενείας. Οἱ πονοκέφαλοι κ.λ.π. περὶ ὧν ὁ λόγος ἦσαν τὰ καλούμενα ὑπὸ τῆς ψυχιατρικῆς πρόδρομα συμπτώματα νευρασθενικῆς ὑφῆς. Τοιαῦτα εἶναι : ἀϋπνία, αἴσθημα πιέσεως καὶ βάρους κατὰ τὴν κεφαλήν, κεφαλαλγία, δυσθυμία, εὐερεθιστικότης, αἴσθημα κοπώσεως, ἔτι δὲ καὶ μελαγχολικὴ κατάστασις μετ' ἄγχους καὶ ὑποχονδριακῶν (σωματικῶν) ἐνοχλήσεων.

Ἡ διατάραξις τῆς συνειδήσεως δὲν πηγάζει ἐκ παθολογικῆς καταστάσεως ἀλλ' ἐμφανίζεται εἰς ψυχικῶς ὑγιεῖς ἀνθρώπους, εἶναι πάντοτε παροδικὴ καὶ ἔχει βάσιν κατὰ τὸ πλεῖστον φυσιολογικήν. Μεταξὺ τῶν ψυχικῶν διαταράξεων περιλαμβάνονται ἡ μέθη τοῦ ὕπνου, ἡ ὑπνοβασία, ὁ ὑπνωτισμός, ἡ ἐξ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν μέθη καὶ ἡ ψυχικὴ ὁρμή(1).

Μέθην τοῦ ὕπνου λέγοντες ἐννοοῦμεν τὴν κατάστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ ἄτομον εὑρίσκεται μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, τελοῦν ὅμως εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν καθ' ὕπνους παραστάσεων (2).

Ὑπνοβασία ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ ἀνώμαλος ἐκείνη κατάστασις καθ' ἣν τὸ ἄτομον κινεῖται αὐτομάτως ὑπνῶττον καὶ δὲν ἔχει κυριαρχίαν τῆς συνειδήσεώς του. Ἐνεργεῖ δηλ. αὐτομάτως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ψευδῶν ἐντυπώσεων (ὀνείρου) χωρὶς νὰ κυριαρχῇ ἐπὶ τῆς βουλήσεώς του.

Ὑπνωτισμὸς τέλος εἶναι ὕπνος τεχνητὸς προκαλούμενος διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τεχνητῶν μεθόδων καὶ ὑποβολῆς. Ὁ ὑπνωτιζόμενος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καθίσταται αἰχμάλωτος τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα, τίς ἡ δύναμις τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὑπνωτιζομένου, ἄλλως μέχρι ποίου σημείου δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὑποβολὴν τοῦ ὑπνωτίζοντος καὶ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰς ὑποβαλλομένας αὐτῷ πράξεις. Τὸ θέμα εἶναι κατ' ἐξοχὴν λεπτόν, τῆς ἐπιστήμης οὔσης ἐπιφυλακτικῆς. Πάντως, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, δίδεται ἀρνητικὴ ἀπάντησις. Δέχεται δηλ. ἡ κρατοῦσα γνώμη, ὅτι ὁ οὕτως ἐγκληματῶν ὑπέχει ποινικὴν εὐθύνην καὶ ὀρθῶς φρονοῦμεν, διότι ὁ μὴ ἐξ ἐνδοδιαθέσεως ἐγκληματίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκληματίσῃ ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ὑποβολῆς. Καὶ ἐν προκειμένῳ θ' ἀντιδράσῃ ἐξ ἐνστίκτου ἀποτελεσματικῶς καὶ δὲν θὰ ἐκτελέσῃ πράξεις, αἵτινες δὲν συνάδουν πρὸς τὸν ἀτομικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα.

Ἰδιαιτέρως ἐξετάζεται ἐπίσης, ἡ περίπτωσις τῆς καλουμένης μεθυπνωτικῆς προσταγῆς, καθ' ἣν ἐκτελεῖται ἡ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπνώσεως ὑποβληθεῖσα ἐγκληματικὴ ἰδέα. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ μείζονα λόγον, ἡ ἀνωτέρω φρονοῦμεν προσήκει λύσις.

Ἡ ψυχικὴ ὁρμὴ προέρχεται ἀπὸ αἰφνιδίαν καὶ ἀπότομον ὑπερδιέγερσιν συναισθήματος ἢ πάθους, ὡς φόβου, ὀργῆς, ζηλοτυπίας, φιλοτιμίας, ἔρωτος, φιλοχρηματίας, φθόνου, ἐκδικήσεως κ.λ.π. Καὶ περὶ τοῦ ὅτι αἱ ἀπότομοι ὑπερδιεγέρσεις συναισθήματος τινὸς δυνατὸν νὰ ὁδηγήσουν εἰς διατάραξιν τῆς συνειδήσεως (ὡς ὁ φόβος καὶ ἡ ὀργὴ) καὶ ἐπομένως εἰς ἀποδοχὴν ὑπάρξεως ἀνικανότητος πρὸς καταλογισμὸν γίνεται ὁμοφώνως σχεδὸν ἀποδεκτὸν (Ἠλιόπουλος, Χωραφᾶς 1943 σελ. 90, Τζωρτζόπουλος σελ. 305, Γάφος σελ. 173, Μπουρόπουλος σελ. 102).

Ἡ ψυχικὴ αὕτη παραφορὰ διακόπτει τὴν ἤρεμον καὶ κανονικὴν λειτουργίαν

---

(1) Σχετικῶς μαθήματα ψυχιατρικῆς Κ. Κωνσταντινίδου 1946.

(2) Παράδειγμα : (Ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου) (Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες τῆς 23-6-61). Ἀγγέλλεται ἐκ Μέτς Γαλλίας ὅτι ὁ Μαροκινὸς Α.Α., ἡλικίας 40 ἐτῶν, ἀπεπειράθη νὰ στραγγαλίσῃ τὴν σύζυγόν του Ε.Μ. κατόπιν ὀνείρου, καθ' ὃ ἡ σύζυγός του τὸν «ἀπατοῦσε». Ὁ Α.Α. ἠγέρθη ἔντρομος καὶ θὰ ἐστραγγάλιζε τὴν σύζυγόν του ἂν δὲν ἐπενέβαινεν ὁ πρωτότοκος υἱός των, ἀφυπνισθεὶς ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῆς μητρός του. Οἱ ψυχίατροι ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ Α.Α. εἶναι ἀπολύτως ὑγιής, ἀλλ' ἔπεσε θῦμα τῆς ζωηρᾶς ἐντυπώσεως, ἣν τῷ προεκάλεσε τὸ ὄνειρον, ὅπερ εἶδεν.

τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν βούλησιν τοῦ προσώπου, οὕτω δὲ ἢ αἴρει πλήρως τὸν καταλογισμὸν ὁπότε γίνεται λόγος π ε ρ ὶ τ ῆ ς π ε ρ ι φ ή μ ο υ πλήρους συγχύσεως ἢ δημιουργεῖ κατάστασιν ἠλαττωμένης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν ὁπότε γίνεται λόγος περὶ τῆς μ ε τ ρ ί α ς καλουμένης σ υ γ χ ύ σ ε ω ς, ἐφαρμόζεται δὲ τότε τὸ ἄρθρον 36 Π.Κ.

Ἐρωτᾶται ὅμως ἐὰν τοιαύτην ψυχικὴν ὁρμὴν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὑπάρχουσαν καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἐξάψεως ἑνὸς π ά θ ο υ ς λ.χ. τοῦ ἔρωτος, τῆς ζηλοτυπίας, τοῦ μίσους κ.λ.π. Ὁ Ἠλιόπουλος διδάσκει (§ 18 Β 4) ὅτι δὲν ἀποκλείεται πηγὴ τῆς ψυχικῆς παραφορᾶς νὰ εἶναι καὶ τὸ πάθος. Τὴν γνώμην του ταύτην μάλιστα ὑπεστήριξε καὶ δι' ἐμπεριστατωμένης διατριβῆς του, δημοσιευθείσης εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας. Ἀντιθέτως οἱ Κωστῆς καὶ νομολογία τοῦ Α.Π. ἐδέχθησαν ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐπέρχεται οὐχὶ πλήρης ἀλλὰ μετρία σύγχυσις τῆς συνειδήσεως. Ὁ ἀείμνηστος ὅμως εἰσαγγελεὺς τοῦ Α.Π. Δ. Τζιβανόπουλος, μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς ὑπεστήριξεν, ὅτι τὸ πάθος δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ «σύγχυσιν τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς» ἤτοι «διατάραξιν τῆς συνειδήσεως» κ.λ.π. οὐ μόνον πλήρη, ἀλλὰ καὶ μετρίαν, διὸ καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ὀφείλει, οὐδὲ δικαιοῦται νὰ θέσῃ τοιοῦτο ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους. Συντασσόμεθα ἀνεπιφυλάκτως μὲ τὴν ἄποψιν αὐτήν. Διότι νομίζομεν ὅτι δὲν στερεῖται μόνον ἠθικῆς, πρᾶγμα σύμφωνον πρὸς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συνείδησιν, ἀλλὰ καὶ νομικῆς βάσεως. Διότι τότε δὲν πρέπει νὰ καταλογίζεται εἰς τὸν δράστην ἡ πρᾶξις του, ὅταν ἡ σύγχυσις τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ εἶναι ἀναίτιος. Τοιοῦτον τι ὅμως δὲν συμβαίνει μὲ τὸν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πάθους ἐνεργοῦντα ὅστις ὑπαιτίως πράττει. Ἡ ἐπιμονὴ ἢ ἡ ἀπερισκεψία του τὸν ὡδήγησεν, εἰς τὸ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐξάλλον αὐτὴν κατάστασιν καὶ νὰ καταστῇ ἔρμαιον αὐτῆς καὶ ὑποχείριόν της. Οὕτω καὶ ὁ εἰς τὸ κρατητήριον ἐγκλεισθεὶς ἡρωινομανὴς δράστης κλοπῆς, ὅστις παραφέρεται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πάθους του, καὶ διαπράττει ἔγκλημα εἰς βάρος τῶν φρουρῶν του, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος.

Ἐνταῦθα ἡ ψυχικὴ αὐτοῦ ὁρμὴ δυνατὸν νὰ ἐδημιούργησεν εἰς αὐτὸν διατάραξιν τῆς συνειδήσεως, ἡ σύγχυσις ὅμως αὕτη εἶναι ὑπαίτιος. Φρονοῦμεν ὅθεν ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὁ δράστης ἑκουσίως ἐνεργεῖ. Οὕτω δὲ καὶ οἱ διάφοροι τύποι ἐγκλημάτιῶν, τιμῆς καὶ ἐκδικήσεως, θὰ ἔδιδον εἰς πᾶσαν περίπτωσιν λόγον ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης διὰ τὰ στυγερὰ ἐγκλήματά των, πρὸς γενικὴν τοῦ λαϊκοῦ συναισθήματος ἱκανοποίησιν.

Τοιαύτην τέλος σύγχυσιν προκαλεῖ καὶ ἡ μ έ θ η περὶ ἧς εἰς τὸ ἑπόμενον ὁ λόγος.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΕΠΑΙΤΕΙΑ
ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΛΗΓΗ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β'
κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπαιτεία εἶναι ἡ αἴτησις ἢ ἀπαίτησις ἐλεημοσύνης πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν τῆς ζωῆς. Τὰ αἴτια εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ ἐπαιτεία εἶναι πολλά, κυριώτερα δὲ τούτων εἶναι ἡ φυσικὴ ἢ πνευματικὴ ἀναπηρία, ἡ ὀκνηρία, ἡ φυγοπονία, ἀποτελεῖ δ' αὕτη ἓν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων φαινομένων καὶ πάντοτε ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μεγαλυτέρα κοινωνικὴ πληγή.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τὰς ἐννοίας τῆς πενίας καὶ ἐπαιτείας. Ἡ πρώτη εἶναι ἓν κοινωνικὸν φαινόμενον ὑπάρχον ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἄνθρωπος ἐδημιούργησε τὴν πρώτην κοινωνίαν. Μόνον κατὰ τὸν Ε' π.Χ. αἰῶνα βλέπομεν τὴν πολιτείαν νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς πένητας ὅταν ὁ Περικλῆς προκαλῇ τὴν ψήφισιν τοῦ Νόμου περὶ τῶν «Θεωρητικῶν χρημάτων» βάσει τῶν ὁποίων ἠδύναντο καὶ οἱ πένητες νὰ ἀπολαμβάνουν δωρεὰν τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων δραματικῶν ποιητῶν, ὁ ἴδιος δὲ εἰς τὸν «Ἐπιτάφιον», τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 431 π.Χ., εἶπε «Καὶ πένεσθαι οὐχὶ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρόν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον». Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ πενία ἐθεοποιήθη κατὰ δὲ τὸν Σωκράτην εἶναι μήτηρ τοῦ ἔρωτος. Ἀργότερα διὰ τῶν θείων διδασκαλιῶν τοῦ Θεανθρώπου περὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλοβοηθείας, πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἔθεσαν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς των τὴν βοήθειαν τῶν πενήτων, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἔλαβε τεραστίαν ἔκτασιν ἐπὶ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μὲ ἀποτέλεσμα ἡ φιλευσπλαχνία καὶ φιλανθρωπία τούτων ποικιλοτρόπως πάντοτε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐπαιτῶν.

Περὶ τῆς ἐπαιτείας κατ' ἀρχὴν μᾶς ὁμιλεῖ ὁ Ὅμηρος, ὁ ὁποῖος περιγράφει τύπον ἐπαίτου τῆς Ἰθάκης, ὀνομαζόμενον Ἀρναῖον, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο διὰ τὴν πολυλογίαν, ὀκνηρίαν καὶ χυδαιότητα, ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς μετημφιέσθη εἰς ἐπαίτην. Ὁ Οἰδίπους ἐπαιτοῦσε μετὰ τὴν τύφλωσίν του, ὡς περιγράφει τοῦτον ὁ Σοφοκλῆς εἰς τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ». Ἐπίσης ὁ Θεὸς Ζεὺς παρουσιάζετο, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὡς ἐπαίτης ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ κυνικοὶ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἔζων διὰ τῆς ἐπαιτείας.

Τούτους κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐμιμήθησαν διάφοροι μοναχοί. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους οἱ ἐπαΐται ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὀργανωθοῦν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν ἴδιον κώδικα, τὰ στοιχεῖα τοῦ ὁποίου ἔθετον εἰς τὰς ἐξωθύρας τῶν οἰκιῶν. Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἡ ἐπαιτεία ἀποτελεῖ ἓν ἀπὸ τὰ πλέον κερδοφόρα ἐπαγγέλματα, ὥστε πολλοὶ τούτων κατώρθωσαν νὰ γίνουν πάμπλουτοι, διὰ τῆς παρασιτικῆς αὐτῶν ζωῆς, γεγονότα τὰ ὁποῖα τὸν τελευταῖον καιρὸν ἀνεγράφησαν καὶ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον. Οὗτοι προκαλοῦν τὸν οἶκτον τῶν συνανθρώπων των διὰ διαφόρων τεχνασμάτων, ἐμφανιζόμενοι ὡς δυστυχεῖς, ἀνάπηροι, τυφλοί, ἐνῷ πολλάκις οὐδὲν τὸ τοιοῦτον συμβαίνει. Ἐπαιτείαν συγκεκαλυμμένην ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀπαίτησις βοηθείας διὰ τῆς πωλήσεως μικροαντικειμένων, ἀνθέων, κηρίων ἔξωθι τῶν ἐκκλησιῶν κ.λ.π. Κατελήφθη ἐπαΐτις, ἡ ὁποία ἔδερε τὸ νήπιον αὐτῆς, ἵνα εἰς τὰς κραυγὰς τούτου προκαλέσῃ τὸν οἶκτον τῶν διερχομένων. Αἰσθανόμενοι οὗτοι τὴν μειονεκτικὴν των θέσιν ἔναντι τῶν συνανθρώπων των, κολακεύουν καὶ χλευάζουν τοὺς βοηθοῦντας αὐτούς, φερόμενοι μὲ μῖσος καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὴν κοινωνίαν. Γενικῶς καθίστανται δόλιοι, χυδαῖοι, θρασεῖς, ἀπαιτητικοί, ὑβρισταί. Μὴ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ἀνωτέρας ἠθικὰς ἀρχάς, εἶναι αἴτιοι καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων, ἤτοι κλοπῶν, ψευδομαρτυριῶν, ἀπατῶν κ.λ.π.

Οὕτω ὁ ἐπαίτης Χ. (ὑπ' ἀριθ. 18584 Δ.Ε.Υ.), ἐκτὸς τῶν καταδικῶν δι' ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν, κατεδικάσθη κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα εἰς φυλάκισιν 27 μηνῶν διὰ κλοπὰς καὶ εἰς ἐκτόπισιν ἑνὸς ἔτους ὡς ἐπικίνδυνος εἰς τὴν Δημοσίαν Ἀσφάλειαν. Ὁ ἐπαίτης Ζ. (ὑπ' ἀριθ. 306730 Δ.Ε.Υ.) κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν διὰ κλοπήν, ἐκτὸς τῶν καταδικῶν δι' ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν. Ὁ δὲ ἐπαίτης Ρ. κατεδικάσθη κατ' ἐπανάληψιν διὰ κλοπήν, ἀλητείαν, ἐπαιτείαν καὶ παράβασιν τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 258/36. (ὑπ' ἀριθ. 117276 Δ.Ε.Υ.). Οὕτω καταφαίνεται ἡ ἐγκληματικὴ τάσις τούτων. Οἱ νεαροὶ ἐπαῖται ὠθούμενοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ παλαιοτέρων ἢ ὑπὸ τῶν γονέων των ἐξελίσσονται συνήθως εἰς καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματίας, αἱ δὲ κορασίδες εἰς πόρνας. Κατελήφθη μικρὰ ἐπαῖτις, ἡ ὁποία ἀφῄρει τὰ ἐνδύματα αὐτῆς ἐνώπιον πολλῶν ἀτόμων.

Ἡ ἐμφάνισις τούτων εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ κέντρα διὰ τῆς ἀηδοῦς αὐτῶν παραστάσεως καὶ συμπεριφορᾶς ἀποτελεῖ φαινόμενον λίαν λυπηρὸν καὶ ἐνοχλητικὸν διὰ μίαν πολιτισμένην κοινωνίαν. Εἰδικοὶ μελετηταὶ τῆς ἐπαιτείας διέκρινον τοὺς ἐπαίτας εἰς τὰς ἑξῆς κατηγορίας: α) Ὑποκριτάς, δηλ. τοὺς ψευδῶς ὑποκρινομένους τὸν τυφλόν, ἐπιληπτικὸν κλπ. β) Τοὺς ἐντέχνους ἀπατεῶνας, δηλ. τοὺς προφασιζομένους πρόσφατον ἀτυχίαν (π.χ. ἔξοδον ἐκ Νοσοκομείου). γ) Τοὺς ἡμιεπαίτας, δηλ. Ἀθιγγάνους, θαυματοποιούς, ὀργανοπαίκτας κλπ. καὶ δ) Τοὺς κυρίως ἐπαίτας, οἱ ὁποῖοι κατὰ συνήθειαν ζητοῦν ἐλεημοσύνην εἴτε ἐκουσίως εἴτε ἀκουσίως.

Γενικῶς οἱ ἐπαῖται ἀπεχθάνονται τὴν ἐργασίαν. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουν στατιστικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα μᾶς πείθουν ἀπολύτως. Οὕτω κατὰ μίαν στατιστικήν, ἐπὶ προσφερθείσης ἐργασίας εἰς 727 ἐπαίτας, μόνον 312 ἐξ αὐτῶν ἐδέχθησαν ταύτην, τελικῶς δὲ παρέμειναν 18, οἱ δὲ λοιποὶ εἴτε δὲν μετέβησαν δι' ἀνάληψιν ταύτης εἴτε ἀπεχώρησαν μετ' ὀλίγον.

Ἡ ἐπαιτεία διαφόρως ἀντεμετωπίσθη εἰς τὰς διαφόρους κοινωνίας ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου, ὁ δὲ Ἰουστινιάνειος κῶδιξ προέβλεπε τὴν ποινὴν τῆς ἐξορίας. Αὐστηρὰ μέτρα ἐλήφθησαν ἀργότερον ὑπὸ τῶν διαφόρων κρατῶν, ὡς τῆς Ὁλλανδίας, Γαλλίας, Βελγίου, βάσει τῶν ὁποίων οἱ ἐπαῖται ἀπεστέλλοντο εἰς ἐξορίαν ἢ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὁμοίως εἰς Ἑλβετίαν, δι' ὃ καὶ σήμερον ἐξέλιπεν ἐξ αὐτῆς σχεδὸν τὸ φαινόμενον τοῦτο. Σήμερον παρ' ἡμῖν ἰσχύει ὁ Νόμος 1681/19 ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ν. 2018/20, καταργηθεὶς ἐν μέρει διὰ τοῦ ἄρθρ. 473 τοῦ Ν. 1492/50 «Περὶ κυρώσεως τοῦ Ποιν. Κώδικος». Ἐπίσης διὰ τοῦ ἄρθρ. 407 τοῦ Π. Κώδικος τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκ φυγοπονίας ἢ φιλοχρηματίας ἢ κατὰ συνήθειαν ἐπαιτεῖ. Οὕτω δὲν ὑφίστανται τὰ στοιχεῖα τῆς πράξεως δι' ἐκεῖνον, ὅστις αἰτεῖται βοήθειαν ἐκ πραγματικῆς ἀνάγκης πρὸς συντήρησιν ἑαυτοῦ ἢ τῶν οἰκείων, ὀφειλομένης εἰς ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν ἢ ἀδυναμίαν παρὰ τὴν πρὸς τοῦτο καταβληθεῖσαν προσπάθειαν ἐξευρέσεως ἐργασίας. (Ἑρμ. Π.Κ. Ἀνδρ. Τούση, σελ. 839). Διὰ τοῦ ἄρθρου 409 τοῦ Π. Κώδικος τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις 6 μηνῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς: α) Ὅστις ἐξωθεῖ πρὸς ἐπαιτείαν ἢ παραλείπει νὰ παρεμποδίσῃ ἀπὸ ταύτης πρόσωπα τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἢ τελοῦντα εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως ἀπ' αὐτοῦ. β) Ὅστις παραδίδει ἢ προμηθεύει εἰς ἄλλους πρόσωπα ἡλικίας κάτω τῶν 17 ἐτῶν ἢ ὑπερβάντα τὴν ἡλικίαν ταύτην, ἀλλὰ σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνάπηρα, ὅπως προκαλῶσι διὰ τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας των ἢ τῆς τυχὸν σωματικῆς ἢ διανοητικῆς νόσου ἢ ἀναπηρίας των, τὸν οἶκτον ἢ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, πρὸς ἴδιον ἢ ἀλλότριον χρηματισμόν. Κατὰ τὴν πρώτην παρ. τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἡ ἐξάρτησις ἢ ἡ ἐπιμέλεια δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ προέρχηται ἐκ νομικῆς τινος σχέσεως, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν δύναται ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος νὰ εἶναι οἱ γονεῖς τοῦ ἀνηλίκου ἢ οἱ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἔχοντες. Ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἄρθρων 407, 409 Π.Κ. ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 72 Π.Κ. δι' οὗ τὸ δικαστή-

ριον δύναται ἐπὶ καταδίκης εἰς ποινὴν φυλακίσεως πλὴν τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς νὰ διατάξῃ τὴν παραπομπὴν τοῦ καταδικασθέντος εἰς ἐπανορθωτικὸν κατάστημα ἐργασίας. Σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρου 72 Π.Κ. κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν εἶναι ἡ βελτίωσις τοῦ καταδικαζομένου διὰ πράξεις, ὧν ἡ κυρία πηγὴ εἶναι ἡ φυγοπονία. Ὡς πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπέλασις αὐτῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 74 παραγρ. 2. Π.Κ.

Ἵνα ἐκλείψῃ ὅμως τὸ ἄτοπον τῆς ἐπαιτείας, πρέπει ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχή, ὡς ἐπιφορτισμένη τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων, νὰ ἀσκῇ ἀπηνῆ δίωξιν τῶν ἐπαιτῶν, αἱ δικαστικαὶ δὲ ἀρχαὶ νὰ ἐπιβάλουν τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένας ποινὰς ἄνευ δικαιώματος ἐξαγορᾶς διὰ τὴν συντέλεσιν τοῦ σωφρονισμοῦ αὐτῶν, ἰδιαιτέρα δὲ μέριμνα δέον ὅπως λαμβάνηται διὰ τοὺς ἐκ τούτων ἀνηλίκους, πρὸς πρόληψιν ἐξελίξεως αὐτῶν εἰς ἐγκληματίας. Ἡ ἐξαφάνισις τῶν ἐπαιτῶν, τῶν παρασίτων τούτων τῆς κοινωνίας, θὰ ἀποτελέσῃ σταθερὰν ἐκπολιτιστικὴν βάσιν τῆς κοινωνίας μας.

Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στὴν Βασιλοπούλα μας Σοφία

ΓΙΟΜΑΤΗ Φῶς εἶν' ἡ ψυχή Σου
κι' ἡ Νειότη Σου, γιομάτη Φῶς...
Κι' ἀντιφεγγίζει στὴν ψυχή Σου
ὁ γνήσιος πολιτισμός...

*

ΕΥΓΕΝΕΙΑ καὶ καλωσύνη,
συμπόνια, χάρις κι' ὀμορφιά...
Πάναγνη χριστιανοσύνη
στὴν τρυφερή Σου τὴν καρδιά...

*

ΑΣΤΡΑΦΤΕΙ ἡ σεμνότητά Σου
ἡ τόσον γοητευτικὴ
σὰν κόσμημα, στὴν ἀρχοντιά Σου
τὴν καθαρῶς ΕΛΛΗΝΙΚΗ!

*

Ποιός ἔχει τέτοια θυγατέρα
ποὺ νὰ μπορῇ νὰ καυχηθῇ.
Μιὰ τέτοια χαϊδοπεριστέρα
δὲν ξαναφάνηκε στὴ γῆ...

*

ΕΙΣΑΙ καμάρι τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ
καὶ Σοῦ ταιριάζει ἡ εὐχή:
—Μακρὰν νὰ ζήσῃς τῶν κινδύνων
μὲ τὸ τραγούδι στὴν ψυχή...

Κα ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΤΟ ΔΗΘΕΝ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλη μία βοήθεια, ὄχι μόνον ἔμμεσος διὰ τῆς διὰ τῶν ἐφημερίδων ὑποστηρίξεως, ἀλλὰ ἄμεσος, τὴν ὁποίαν παρέσχον οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ δῆθεν ἐγκλήματος διὰ τὸ ὁποῖον συνελήφθη ὡς δράστης ἕνας ἀστυφύλαξ ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ πληρώσῃ μὲ πολυετῆ δεσμά, (τοιουτοτρόπως ἐλέγετο ἀπὸ τὸν παλαιὸν ποινικὸν νόμον, ἡ ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν κάθειρξις), μίαν δολοφονίαν τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε διαπράξει. Καὶ αὐτὸ ἀπὸ ἕνα σφάλμα ἑνὸς ἰατροδικαστοῦ καὶ ἀπὸ μίαν κακῶς ἐννοουμένην εὐθιξίαν τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἀξιωματικῶν. Δυστυχῶς παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐρεύνας εἰς τὸ ἀρχεῖον μου, ἴσως διότι ἔχει παραπέσει ὁ φάκελλος, δὲν κατώρθωσα νὰ εὕρω τὰ σχετικὰ στοιχεῖα μὲ τὰ ὀνοματεπώνυμα τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ φονευθέντος καὶ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνίαν τοῦ φόνου, ἀλλ' αὐτὰ δὲν παίζουν κανένα ἀπολύτως ρόλον οὔτε εἰς τὴν ἔρευνάν μου οὔτε ἀλλοιώνουν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐνθυμοῦμαι ἀκριβέστατα.

Τὸ θέμα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἰς τὸ παρὸν τεῦχον τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» συνέβη περὶ τὰ 1928 νομίζω, πάντως δὲ μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δικτατορίας τοῦ Παγκάλου ὁπότε τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἀνέκτησε καὶ πάλιν ὅλα τὰ δικαιώματά του διὰ τὴν τήρησιν ὄχι μόνον εἰς τὰ ζητήματα τάξεως, ἀλλὰ καὶ εἰ τὰ ζητήματα ἀσφαλείας. Καὶ τὰ τελευταῖα ὡς γνωστὸν τοῦ εἶχον ἀφαιρεθῆ προσωρινῶς ἐπὶ δικτατορίας, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ στηρίζεται εἰς ἐμπίστους της ἀξιωματικοὺς καὶ ὄχι εἰς ἀστυνομικοὺς μὴ ἀναμιγνυομένους εἰς τὴν πολιτικήν, σύμφωνα ἄλλως τε καὶ μὲ τὸν κανονισμὸν τοῦ Σώματος καὶ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ ἀειμνήστου πρώτου Ἀρχηγοῦ σὲρ Φρέντερικ Χαλλίντεϋ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν κατεβάλλοντο προσπάθειαι ἀπὸ ἐνδιαφερομένους ὅπως τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα περιορισθῆ ὁριστικῶς μόνον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, εἰς τὴν ἀγορανομίαν καὶ εἰς τὴν τροχαίαν κίνησιν καὶ παύσῃ νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὰ ζητήματα ἀσφαλείας παρ' ὅλους τοὺς θριάμβους ποὺ εἶχε καταγάγει τότε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν μὲ διοικητὴν τὸν ἤδη συνταξιοῦχον διευθυντὴ καὶ δικηγόρον κ. Ἀρ. Κουτσουμάρην καὶ ὑποδιοικητὴν τὸν μετέπειτα Ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος κ. Θεόδωρον Λεονταρίτην. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἦτο πλέον ὁ ἤδη συνταξιοῦχος ἀστ. διευθυντὴς κ. Γ. Παπαδημητρίου καὶ ὑπασπιστὴς του ὁ ἀείμνηστος Τάσης Γεωργίου.

Θὰ ἦταν 8 ἡ ὥρα τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὅταν εἶχα πάει ὡς συνήθως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ὁδὸν Φειδίου, διὰ τὸ ρεπορτὰζ τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων τὰς ὁποίας ἀντεπροσώπευα τότε ὅταν εἶδα τὸν φίλο μου τὸν ὑπασπιστὴ κάπως μουδιασμένο καὶ ἀνήσυχο. Κατάλαβα ὅτι κάτι θὰ ἔτρεχε καὶ τὸν ρώτησα. Δὲν ἐκρύβετο ἀπολύτως τίποτε τότε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς συντάκτας.

—Ρωτᾶς σᾶν νὰ μὴν τὸ ξέρῃς ; μοῦ εἶπε. Δὲν στὸ πρόφθασε κανένας καλοθελητής.

—Ὄχι κανένας. Δὲν ξέρω τίποτε. Τί τρέχει ;

—Τί θέλεις νὰ τρέχῃ ; Μᾶς κατατρέχει κακοτυχία. Φοβερὴ δολοφονία καὶ δράστης δυστυχῶς ἕνας δικός μας. Ἕνας ἀστυφύλακας τοῦ σταθμοῦ τῶν Ἀμπελοκήπων. Σκότωσε κάποιον νοσηλευόμενο τῆς «Σωτηρίας.» Ἀνάμεσα στὸ Σανατόριο καὶ στὸ Γουδῆ.....

—Στάσου, τὸν παρεκάλεσα. Πές τα ὅλα. Θέλω ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

—Δὲν ξέρω τίποτε. Σῦρε στὸ Σταθμὸ τῶν Ἀμπελοκήπων γιὰ νὰ μάθῃς. Εἶναι καὶ ὁ διευθυντὴς ἐκεῖ καθὼς καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ Ε΄ τμήματος κ. Μαγκίβας. Εἶχε πάει καὶ ὁ κ. Κουτσουμάρης μὲ τὸν κ. Λεονταρίτη. Μὰ δὲν ἔμειναν πολύ. Ὁ φίλος σου ὁ κ. Κουτσουμάρης εἶναι ἄγρια θάλασσα μὲ τὸν ἀστυφύλακα. Καὶ ἔχει δίκηο. Τί τοῦ χρωστάει ὅλο τὸ Σῶμα νὰ κάνῃ ἕνα θηριῶδες ἔγκλημα. Αὐτὸ ἀντανακλᾶ σὲ ὅλους μας. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις καὶ σύ ;

—Δὲν νομίζω, τοῦ ἀπάντησα ὅτι αἱ πράξεις ὄχι ἑνὸς ἁπλοῦ ἀστυφύλακος ἀλλὰ καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ ἀκόμη, ἂν εἶναι ἀξιόποινοι, μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὸ Σῶμα καὶ τὴν τύχην του. Ἀλλὰ θὰ τὰ συζητήσουμε ἄλλοτε αὐτά. Σ' ἀφίνω καὶ τρέχω στὸ Σταθμὸ Ἀμπελοκήπων.

Μὰ δὲν ἔτρεξα μόνος μου. Πήγαμε μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους συναδέλφους μου στὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ. Μὲ τὸ μακαρίτη τὸ Δημήτρη τὸν Ἀρνέλλο, πρύτανι τότε τῶν ἀστυνομικῶν ρεπόρτερς καὶ τὸν ἤδη συνταξιοῦχο πιά, τὸν κ. Βενιζέλο Ζερβέα. Σταθμὸς τῶν Ἀμπελοκήπων, τῆς ἀραιοκατωκημένης τότε συνοικίας τοῦ Θών, ἦταν μιὰ μεγάλη ξύλινη παράγκα ἀπὸ δυὸ τρία μικρὰ δωματιάκια χωρισμένα μὲ σανίδες ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ τότε Προσφυγικὸ Νοσοκομεῖο, τὸ σημερινὸ δηλαδὴ Ἱπποκράτειο. Ἐκείνη τὴν ὥρα βλέπουμε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἕνας διευθυντής, ὁ κ. Γ. Παπαδημητρίου, μὲ μιὰ μούρη ποὺ ἔφτανε στὰ πόδια του. Τοῦ ζητήσαμε λεπτομέρειες φυσικά.

—Τί λεπτομέρειες θέλετε ; Μυθιστορήματα θέλετε νὰ γράψετε ; Στῆλες ὁλόκληρες νὰ κατεβάσετε ; Γράψετε το μὲ λίγες λέξεις ἂν εἶναι δυνατόν. Μὴ θελήσετε κι' ἐσεῖς καὶ οἱ ἐφημερίδες σας νὰ αὐξήσετε τὴ δυστυχία μας. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔγινε εἶναι φοβερό.

Ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ διαμαρτυρηθῶ.

—Πρῶτα-πρῶτα, ἀγαπητέ μου, δὲν θέλουμε νὰ γράψουμε μυθιστορήματα γιατὶ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν γράφουμε ποτὲ μυθιστορήματα καὶ πράγματα ἀπὸ τὴ φαντασία μας. Γράφουμε ὅλοι μας λεπτομέρειες πραγματικὲς τοῦ ρεπορτάζ ἐν ἐκτάσει. Καὶ αὐτὲς θέλουμε νὰ γράψουμε καὶ τώρα ὅπως θὰ τὶς γράφαμε γιὰ κάθε φόνο. Τί σημασία ἔχει ἂν ὁ δράστης εἶναι ἀστυνομικός. Ὅπως ἐσεῖς κάνατε τὸ καθῆκον σας καὶ τὸν πιάσατε ἔτσι θὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς τὸ δικό μας καὶ θὰ γράψουμε. Καὶ ἂν ἔχῃ δίκηο ἢ ἄδικο θὰ τὸ βρῇ. Πές τα μας λοιπὸν ὅλα καὶ οἰκονόμησέ μας καὶ φωτογραφίες. Καὶ δράστου καὶ θύματος.

—Τί νὰ σᾶς πῶ.. Ὁ ἀστυφύλακας εἶχε προηγούμενα μὲ κάποιον. Προηγούμενα οἰκονομικῆς φύσεως. Καὶ τὸν παρέσυρε κάπου ἔξω ἀπὸ τὴ «Σωτηρία» καὶ ἐκεῖ τὸν ἐδολοφόνησε μὲ μιὰ μαχαιριὰ ἀπὸ πίσω ποὺ βγῆκε στὴν καρδιά. Ὕστερα πέταξε τὸ μαχαίρι κάπου καὶ ἦλθε καὶ παρουσιάσθηκε αὐθορμήτως. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

—Μὰ εἴπαμε ὅτι θέλουμε λεπτομέρειες. Τί λέει ὁ ἀστυφύλακας ;

—Μᾶς λέει ψέματα ὁ παληάνθρωπος. Φαντάσου ὅτι ἀρνεῖται ὅτι εἶχε μαχαίρι καὶ κάτι λέει μπερδεμένα πράγματα γιὰ πιστόλι καὶ γιὰ συμπλοκή. Μὰ στὴ «Σωτηρία» ποὺ μετέφεραν τὸ θῦμα ἑτοιμοθάνατο δὲν μᾶς εἶπαν τίποτε γιὰ πιστόλι. Καὶ ἐξ ἐξ ἄλλου ὁ ἰατροδικαστὴς ὁ Τρουπάκης (μακαρίτης κι' αὐτὸς) ποὺ τὸν ἐξήτασε, μᾶς τὸ εἶπε καθαρά. Ἔχει φάει μαχαιριὰ ἡ στιλεττιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὠμοπλάτη καὶ τὸ μαχαίρι ἢ τὸ στιλέττο μᾶλλον πέρασε ὅλο τὸ σῶμα καὶ βγῆκε στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Καὶ γιὰ νὰ μὴ παραδέχεται ὁ ἀστυφύλακας τὸ μαχαίρι ἢ τὸ στιλέττο θὰ πῇ ὅτι τὸ πέταξε μετὰ τὸ ἔγκλημα, ὅτι εἶχε παρασύρῃ τὸ θῦμα σὲ ἐνέδρα καὶ ὅτι τώρα μᾶς λέει παραμύθια. Αὐτὰ εἶναι καὶ τώρα γράψετε ὅτι θέλετε καὶ ἂν μπορεῖτε λιγάκι μαλακά. Ὄχι γι' αὐτὸν , τὸ φονηᾶ, ἀλλὰ γιὰ τὸ Σῶμα.

Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς ἔφευγε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸν Σταθμό. Ἐμεῖς ἐπιμείναμε καὶ γιὰ ἄλλες λεπτομέρειες καὶ ἰδίως γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν ἔγγραφη ἀπο-

λογία τοῦ ἀστυφύλακος καὶ ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν δοῦμε εἰς τὸ κρατητήριο. Φεύγοντας τὸ ἐδέχθη καὶ ἔδωσε σχετικὲς ἐντολὲς στὸ μακαρίτη τὸ διοικητὴ τοῦ Ε', τὸν Χρῆστο τὸ Μαγκίβα, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Σταθμοῦ. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ἄλλοι ἀπὸ ἡμᾶς εἴχαν διαπιστώσει ὅτι ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχον ἐξαγριωθῆ κατὰ τοῦ δράστου—ἀστυφύλακος καὶ ὅτι ἂν εἶχον τὸ δικαίωμα θὰ τὸν ἐξετέλουν μόνοι των ἐπὶ τόπου. Οὕτω ἐμάθαμεν ὅτι ὁ τότε διοικητὴς τῆς Γεν. Ἀσφαλείας κ. Κουτσουμάρης καὶ ὁ ὑποδιοικητὴς της κ. Λεονταρίτης μόλις ἔφθασαν καὶ ἔμαθαν ὅτι ὁ ἰατροδικαστὴς ὡμίλει περὶ πλήγματος διὰ μαχαίρας ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ περὶ ἐνέδρας ἐκ μέρους τοῦ ἀστυνομικοῦ οὔτε ἠθέλησαν κἂν νὰ ἀναμιχθοῦν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν θεωρήσαντες αὐτὴν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς πλήρως ἀποδεδειγμένην καὶ ὡμολογημένην καὶ θέλοντες νὰ ἀφήσουν τὴν Δικαιοσύνην ἀνηπερέαστον νὰ προβῆ μόνη της εἰς αὐτοψίας, ἐρεύνας καὶ ἀνακρίσεις.

Ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται καταλάβαμε τότε ὅτι θὰ ἔπρεπε μόνοι μας νὰ διεξαγάγωμεν τὴν σχετικὴν ἔρευναν περὶ τὸ ἔγκλημα διότι οἱ ἀστυνομικοὶ ὅλοι ἀπὸ τοῦ διευθυντοῦ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἀστυφύλακος τοῦ Σταθμοῦ τῶν Ἀμπελοκήπων εἶχον τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας ἀστυφύλαξ ἐφόνευσεν ἕνα ἄνθρωπον καὶ δὲν ἔβλεπον παρὰ ἕναν στυγερὸν φόνον ἐμπρός των, ἕνα ἀστυφύλακα—δολοφόνον καὶ δὲν ἐνδιεφέροντο οὔτε διὰ τὰς ἀφορμὰς καὶ οὔτε διὰ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκληματήσῃ. Ἐζητήσαμεν τότε περισσότερα στοιχεῖα ἀπὸ τὸν μακαρίτην τὸν διοικητὴν τοῦ Ε' Χρῆστον Μαγκίβαν καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν μας ὁλόκληρον τὴν δικογραφίαν ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον ἔντυπον συμπληρωμένον μὲ ὀλίγας λέξεις. Τὴν ἀπολογίαν τοῦ δράστου. Καὶ εἰς αὐτὴν ἐγράφετο ὅτι «περὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὸ μεταξὺ σανατορίου «Σωτηρία» καὶ Γουδιοῦ ἀλσύλιον συνηντήθην μὲ τὸν τάδε μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα προηγούμενα καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν φιλονεικίας τὸν ἐφόνευσα». Αὐτὸ ἦταν ὅλη ἡ ἀπολογία καὶ ὅλη ἡ δικογραφία. Μὰ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἀρκοῦσαν γιὰ μᾶς.

—Χρῆστο, πρέπει νὰ δοῦμε τὸν ἀστυφύλακα, τοῦ εἴπαμε.

—Δὲν τὸν ἀφίνετε στὸ χάλι του. Καὶ ἦταν τόσο καλὸς καὶ ὑπηρεσιακός. Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ὅτι θὰ δολοφονοῦσε ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ ἐνέδρα μὲ μαχαίρι καὶ πισώπλατα. Ἄστε τον ἥσυχο.

—Ἴσα ἴσα πρέπει νὰ τὸν δοῦμε. Γιὰ νὰ γράψουμε κάτι καὶ γι' αὐτόν. Ἄλλως τε τὸ ἐπέτρεψε ὁ κ. διευθυντής. Πρέπει νὰ μαλακώσουμε λίγο τὰ πράγματα.

Τί νὰ μαλακώσετε ; Μᾶς πῆρε ὁ διάβολος καὶ μᾶς σήκωσε ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μᾶς λέῃ φονηάδες.

Σὲ λίγο, πρὸ τῆς ἐπιμονῆς μας, εἴδαμε τὸ φουκαρᾶ τὸν ἀστυφύλακα μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς παράγκας κελιοῦ του. Ἦταν ἕνα συμπαθητικώτατο παιδὶ καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς λέῃ τὰ πράγματα τελείως, μὰ τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ ὅτι τὰ ξέραμε. Ὁ σκοτωμένος χρώσταγε λεπτὰ στὸν ἀστυφύλακα καὶ αὐτὸς τοῦ τὰ ζήτησε. Ὁ ὀφειλέτης τοῦ εἶχε στείλῃ ἕνα γράμμα καὶ τοῦ ὥριζεν ὁ ἴδιος ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ἀπόγευμα εἰς τὸ ἀλσύλιον. Ὁ ἀστυφύλαξ μετέβη ἀνύποπτος εἰς αὐτὸ καὶ τ ε λ ε ί ω ς ἄ ο π λ ο ς καὶ ἐκεῖ ἔπεσεν εἰς τὴν ἐνέδραν τοῦ ὀφειλέτου του ὁ ὁποῖος ἐξήγαγε τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὸν πυροβολήσῃ καὶ τὸν φονεύσῃ. Εἶχε τὸ δάκτυλό του στὴ σκανδάλη. Ὁ ἀστυφύλαξ τότε ὥρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ. Ἐνῶ ἐπάλαιον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν σῶμα μὲ σῶμα, τὸ πιστόλι ἐξεπυρσοκρότησεν μιὰ καὶ δύο φορὲς καὶ ὁ ὑποψήφιος δολοφόνος τοῦ ἀστυφύλακος κατέπεσεν αἱμόφυρτος γιὰ νὰ ἐκπνεύσῃ μετ' ὀλίγον.

Αὐτὰ περίπου μᾶς εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ εἰς τὴν συνέντευξιν ποὺ μᾶς ἔδωσε μέσα εἰς τὸ κρατητήριον τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνοντο ὡς ἀσύστολα ψευδολογήματα μετὰ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας μᾶς εἶχε δώσει ἡ Ἀστυνομία στηριχθεῖσα

εἰς τὰ ὅσα εἶπε προχείρως ὁ ἐξετάσας τὸν νεκρὸν ἰατροδικαστὴς Τρουπάκης. Ἀλλὰ ἂν ἦσαν ἀλήθεια ἔστω καὶ ἕνα τοῖς ἑκατόν; Τί γινότανε τότε; Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀρνέλλος, ὁ κ. Ζερβέας καὶ ἐγὼ ἀρχίσαμε νὰ ἐρευνοῦμεν τὴν ὑπόθεσιν σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα ἀπὸ τὸν «ἀστυφύλακα-δολοφόνον» γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ σὲ τί ποσοστόν.

—Τὸ ἔχεις τὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔγραψε ὁ παθών; Αὐτὸ ποὺ σὲ ἐκάλει νὰ συναντηθῆτε....

—Ὄχι, ἀπήντησε.

—Τί τὸ ἔκανες;

—Τὸ ἐπέταξα;

—Ποῦ;

—Ἐδῶ μέσα. Ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ μοῦ χρειαζότανε καὶ τὸ πέταξα στὸ θάλαμό μου ἐδῶ στὸ Σταθμὸ πρὶν πάω στὸ ραντεβοῦ ποὺ μὲ εἶχε καλέσει ὁ σκοτωμένος.

Ψάξαμε μὲ τὸν κ. Ζερβέα στὸ θάλαμο τοῦ Σταθμοῦ Ἀμπελοκήπων μὰ δὲν βρήκαμε τὸ γράμμα ποὺ καθὼς ἔλεγε ὁ ἀστυφύλακας τὸ εἶχε πετάξει. Μὰ μάθαμε ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν νύχτωσε, ἡ καθαρίστρια, ἐπειδὴ εἶχε δουλειὰ τὸ ἄλλο πρωί, ἐξαιρετικὰ ἦλθε καὶ σκούπισε ἀπὸ βραδύς. Ἐζητήσαμε τὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν. Ὁ συνάδελφος κ. Ζερβέας τὸν ἀναποδογύρισε καὶ μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἕνα ἕνα τὰ σκουπίδια. Καὶ ξαφνικὰ βρῆκε πραγματικὰ τὸ γράμμα τοῦ σκοτωμένου ποὺ ὥριζε ραντεβοῦ στὸ «δολοφόνο του». Ἄρα ὄχι ὁ ἀστυφύλαξ ἀλλ' ὁ φονευθεὶς εἶχε καλέσει τὸ δράστη εἰς τὸ μοιραῖο ραντεβοῦ. Ἑπομένως ἡ θεωρία ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ παρέσυρε εἰς ἐνέδραν καὶ ἐξετέλεσεν ἐν ψυχρῷ καὶ ἐκ προμελέτης τὸν φόνον ἐπήγαινε περίπατο. Ἀλλ' ἀνέκυπτε ἕνα ἄλλο θέμα. Εἶχε ὁ ἀστυφύλαξ μαχαίρι; Εἶχε περίστροφον; Περίστροφον ὑπηρεσιακὸν δὲν εἶχε διότι τὰ ὑπηρεσιακὰ περίστροφα τότε ἦσαν ἐλάχιστα, παρέμενον εἰς τὸ Τμῆμα καὶ παρελαμβάνοντο καὶ παρεδίδοντο ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας τῶν νυκτερινῶν περιπολιῶν. Τὴν ἡμέραν κανεὶς ἀστυφύλαξ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὑπηρεσιακὸν περίστροφον ἐκτὸς ἂν ὑπηρέτει εἰς τὴν Ἀσφάλειαν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνέβαινε μὲ τὸν «φονέα». Ὁ «δράστης» ἐρωτηθεὶς καὶ πάλιν ἀπὸ ἡμᾶς, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ θύματος, ἤρχισε νὰ κόπτεται καὶ νὰ ὀδύρεται ὅτι οὔτε ἀτομικὸν ἢ ὑπηρεσιακὸν περίστροφον ἢ πιστόλι εἶχε οὔτε κανένα στιλέττον ἢ μαχαίρι ἐχρησιμοποίησε καὶ ἐπέταξε. Δὲν εἶχε οὔτε σουγιὰ ἐπάνω του. Καὶ πάλιν ἐπέμενε ὅτι τὸ θῦμα ἔβγαλε τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὸν φονεύσῃ καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν πάλην τοῦτο ἐξεπυρσοκρότησε καὶ προεκάλεσε τὸν θάνατον. Καὶ διηγεῖτο τὰ πράγματα τόσον πιστευτὰ.....

—Μὰ τί ἔγινε τὸ πιστόλι ἐκεῖνο;

—Ξέρω ἐγώ; Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔμεινε. Δίπλα στὸ σκοτωμένο. Ἐκτὸς ἂν τὸ πήρανε στὴ «Σωτηρία» ποὺ τὸν πήγανε. Γιατὶ ἐγὼ ὅταν τὸν εἶδα νὰ σωριάζεται καταιματωμένος ἐφοβήθηκα κι' ἔφυγα καὶ ἦλθα ἐδῶ καὶ παραδόθηκα.

Στὸ διοικητὴ τοῦ Ε' Τμήματος, τὸ Μαγκίβα, παραδώσαμε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ «θύματος» ποὺ ὥριζε συνάντησιν μὲ τὸν «Θύτην» εἰς τὸ ἀλσύλιον καὶ τοῦ ζητήσαμε ἀμέσως, καίτοι ἦτο νύχτα, νὰ παραλάβῃ τὸν ἀστυφύλακα, νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀνεύρῃ μαζί του τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο ὁ φόνος, νὰ διατάξῃ τὴν φρούρησίν του μέχρι τὸ πρωὶ γιὰ νὰ γίνῃ δικαστικὴ ἔρευνα καὶ αὐτοψία. Θὰ μοῦ πῆτε δὲν ἤξερε ὁ ἀστυνόμος τὸ καθῆκον του.; Τὸ ἤξευρε ἀλλὰ καθὼς εἶπα καὶ ἐν ἀρχῇ ὅλοι εἴχον πανικοβληθῆ ἀπὸ τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι δράστης ἦτο ἀστυφύλαξ καὶ ὅλοι εἶχον σαστίσει. Ἡ ἐπιτόπιος μετάβασις τοῦ ἀστυνόμου μὲ τὸν δράστην καὶ μὲ ἄλλους ἀστυνομικοὺς καὶ ἡ πρόχειρος ἐξερεύνησις μὲ ἠλεκτρικοὺς φανοὺς τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εὑρεθῆ δίπλα στὸ πηγμένο αἷμα τοῦ θύματος καὶ ἕνα πιστόλι. Ἀπὸ τὸ γεμιστῆρα του ἔλειπαν δύο σφαῖρες. Καὶ αὐτὸ ἦτο τοῦ θύματος καὶ ὄχι τοῦ

ἀστυφύλακος. Μία ἀκόμη ἀπόδειξις ὅτι ὁ φουκαρᾶς ὁ ἀστυφύλαξ μᾶς εἶχεν εἴπει τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι ἐπρόπειτο ἀδίκως νὰ θυσιασθῇ χάριν τοῦ κακῶς ἐννοουμένου γοήτρου τοῦ Σώματος.

Ἐδημοσιεύσαμεν ἐν ἐκτάσει τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὰ πρωινὰ φύλλα τὸν φόνον τῆς «Σωτηρίας» ὄχι ὅπως ἀρχικῶς μᾶς τὸν ἔδωσεν ἡ πανικοβληθεῖσα Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὰ ἕως τότε πορίσματα τῆς ἰδικῆς μας ἐρεύνης καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ὁ κ. Βεν. Ζερβέας καὶ ἐγὼ εὑρέθημεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους παλαιὸν ἰσόγειον κτίριον ὅπου τότε τὸ Νεκροτομεῖον τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη μετονομασθῇ εἰς Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον. Ἐκεῖ εὕρομεν τὴν τότε βοηθὸν δεσποινίδα Ἀλκμήνην Τζεβᾶ καὶ τὸν ἐπίσης βοηθὸν τοῦ τότε καθηγητοῦ ἀειμνήστου Ι. Γεωργιάδη καὶ ὑφηγητοῦ Γρηγ. Κάτσα, κ. Γιάννην Τράγκαν ἰατρὸν καὶ τοὺς παρακαλέσαμεν νὰ μᾶς δείξουν τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου τῆς «Σωτηρίας» καὶ συγχρόνως τοὺς εἴπαμεν ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Τρουπάκης εἶχεν εἴπῃ προχείρως εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δολοφονίας ἐκ τῶν ὄπισθεν μᾶλλον μὲ στιλέττον ἢ μὲ πολὺ μυτερὸν μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε διατρηθῇ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου ὁ θώραξ.

—Καλέ, ἔχει περίκαυμα ἀπὸ μπαρούτι μπροστὰ στὴν καρδιά, μᾶς εἶπε ἡ δὶς Τζεβᾶ. Δὲν θὰ τὸ ἐπρόσεξε. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸ διώξαμε ἀκόμα γιὰ νὰ τὸ δῇ ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ ὑφηγητής. Θὰ τὸ εἶδε ἐπὶ τόπου ὁ γιατρὸς σούρουπο καὶ δὲν θὰ ἐπρόσεξε τὸ κάψιμο ἀπὸ τὴ μπαρούτι. Ὁ φόνος πρέπει νὰ ἔχῃ γίνει μὲ πιστόλι.

Ρίξαμε ἀμέσως μιὰ ματιὰ εἰς τὸ πτῶμα καὶ εἴδαμε μὲ τὸν συνάδελφο τὸν κ. Ζερβέα καὶ τὸ κάψιμο ἀπὸ τὴν πυρίτιδα καὶ τοὺς ἐναποτιθεμένους εἰς τὰ χείλη τοῦ ἐμπροσθίου τραύματος κόκκους πυρίτιδος. Ὕστερα ὅταν ὁ κ. Τράγκας ἔβαλε μιὰ μίλη μέσα στὸ τραῦμα εἶδε ὅτι αὐτὴ ἔβγαινε στὸ πίσω τραῦμα τὸ ὁποῖον ἦτο τραῦμα ἐξόδου ἑνὸς βλήματος. Τὴν ξανάβαλε καὶ βρῆκε ἄλλα διεύθυνσι βλήματος ἀπὸ τὴν ἴδια ὀπὴ εἰσόδου. Καὶ ὅταν τὴν σκάλισε ἔβγαλε τὴ δεύτερη σφαῖρα ποὺ εἶχε μείνει στὸ σῶμα ἐνῶ ἡ ἄλλη εἶχε βγῆ. Ὁ ἰατροδικαστὴς ποὺ εἶχεν ἐξετάσει τὸ πτῶμα βιαστικὰ-βιαστικὰ εἰς τὸ φθισιατρεῖον «Σωτηρία» καὶ νύχτα, εἶχε κάνει λάθος νὰ περάσῃ τὸ τραῦμα ἐξόδου τοῦ ἑνὸς βλήματος ὡς τραῦμα εἰσόδου. Ἡ εἴσοδος ἦτο ἐμπρὸς εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ θώρακος διεύθυνσις καὶ τῶν δύο βλημάτων κάπως λοξὴ ὥστε νὰ ἀποκλείῃ τὸν ἠθελημένον ὑπὸ ἄλλου πυροβολισμὸν καὶ νὰ καθιστᾶ ἀληθοφανεστάτην τὴν ἐκδοχὴν τοῦ δράστου ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ εἶχον ριφθῇ ἀπὸ τυχαίαν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ περιστρόφου καὶ ἐνῶ προσεπάθει νὰ ἀποσπάσῃ τοῦτο ἀπὸ τὸν θελήσαντα νὰ τὸν φονεύσῃ ἐξ ἐνέδρας ὀφειλέτην του. Καὶ τὰ συμπεράσματα αὐτὰ ἐπεβεβαιώθησαν πλήρως ἀπὸ τοὺς ἀειμνήστους καθηγητὰς Γεωργιάδην καὶ Κάτσαν.

Θρίαμβος γιὰ μᾶς. Ὁ ἀστυφύλαξ ὑπῆρξε θῦμα ἰατροδικαστικῆς πλάνης. Ὁ ἰατροδικαστὴς συνέταξε νέαν ἔκθεσιν σύμφωνα μὲ τὰ πορίσματα τοῦ ἐργαστηρίου. Οἱ δύο καθηγηταὶ ἐξητάσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ τὸν ἐπιληφθέντα τῆς ὑποθέσεως, ὡς μάρτυρες καὶ ὁ καϋμένος ὁ ἀστυφύλαξ ὁ τόσον ταλαιπωρηθείς, ὁμοφωνία εἰσαγγελέως καὶ ἀνακριτοῦ, ἐκρίθη προσωρινῶς ἀπολυτέος καὶ μετά τινας ἡμέρας ἠθῳώθη πανηγυρικῶς διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν τὸ ὁποῖον καὶ ἐδέχθη ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ παρεσύρθη εἰς ἐνέδραν γιὰ νὰ φονευθῇ καὶ ὅτι τὸ περίστροφον ἐξεπυρσοκρότησε τυχαίως κατὰ τὴν πάλην. Ἄλλην μίαν φορὰν οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται ἐβοήθησαν τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἐπρόλαβαν μίαν δικαστικὴν πλάνην, ἀπὸ μίαν ἰατροδικαστικὴν τοιαύτην.

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑΣΤΑΥΡΟΥΜΕΝΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

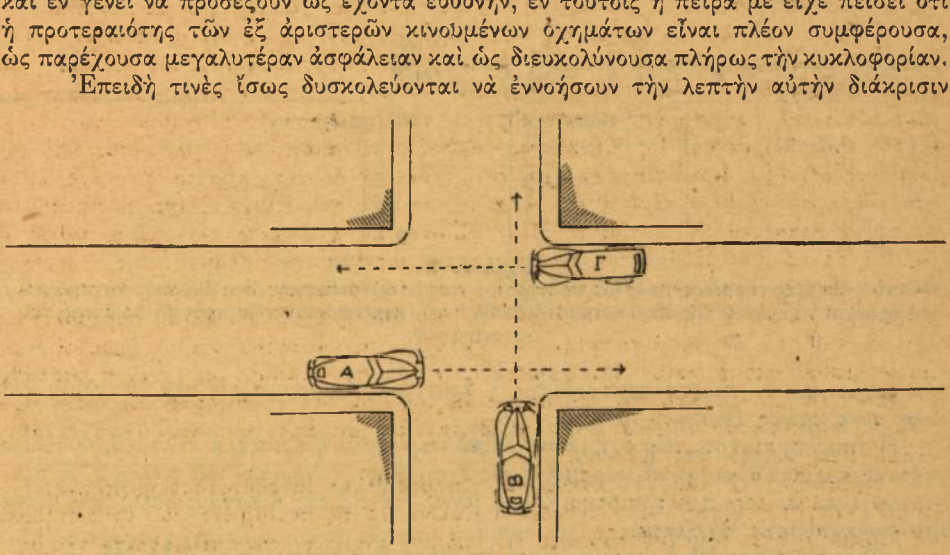
Η ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΥ ΟΧΗΜΑΤΟΣ ΠΑΡΕΧΕΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ

Ὑπὸ κ. **ΝΙΚ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ὅταν ὑπηρέτουν ὡς διοικητὴς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, συχνὰ ἐκλήθην ὑπὸ τῶν δικαστηρίων νὰ διαφωτίσω περιπτώσεις συγκρούσεων ὀχημάτων εἰς διασταυρώσεις ὁδῶν.

Καὶ τὸ ἐρώτημα τὸ ὁποῖον συνήθως μοῦ ἐτίθετο ἦτο τὸ ἑξῆς : «Ποῖον ὄχημα εἶχε προτεραιότητα κινήσεως εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν, τὸ ἐκ δεξιῶν κινούμενον ἢ τὸ ἐξ ἀριστερῶν ;». Ὁμολογουμένως πολλάκις εὑρέθην εἰς δυσκολίαν, διότι ὁσάκις μὲν ἐπρόκειτο περὶ ὁδῶν διαφόρου πλάτους καὶ κυκλοφοριακῆς συχνότητος, ἀναμφισβητήτως τὴν προτεραιότητα εἶχε τὸ ὄχημα τὸ κινούμενον εἰς τὴν πλατυτέραν ὁδόν. Ὁσάκις ὅμως ἐπρόκειτο περὶ διασταυρουμένων ὁδῶν τοῦ αὐτοῦ πλάτους καὶ τῆς ἰδίας κυκλοφοριακῆς συχνότητος, εὑρισκόμην εἰς δίλημμα. Καὶ τοῦτο, διότι ναὶ μὲν ἡ ἰσχύουσα ἀστυνομικὴ διάταξις δίδει προτεραιότητα εἰς τὸ ἐκ δεξιῶν κινούμενον ὄχημα, ἐπιβάλλουσα εἰς τὰ ἐξ ἀριστερῶν κινούμενα ν' ἀνακόψουν ταχύτητα καὶ ἐν γένει νὰ προσέξουν ὡς ἔχοντα εὐθύνην, ἐν τούτοις ἡ πεῖρα μὲ εἶχε πείσει ὅτι ἡ προτεραιότης τῶν ἐξ ἀριστερῶν κινουμένων ὀχημάτων εἶναι πλέον συμφέρουσα, ὡς παρέχουσα μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν καὶ ὡς διευκολύνουσα πλήρως τὴν κυκλοφορίαν.

Ἐπειδὴ τινὲς ἴσως δυσκολεύονται νὰ ἐννοήσουν τὴν λεπτὴν αὐτὴν διάκρισιν

Σχέδιον 1.

Τὰ αὐτοκίνητα Α, Β, Γ, διασταυροῦνται. Τὸ αὐτοκίνητον Α ἔχει πρὸς τὰ δεξιά του τὸ αὐτοκίνητον Β, τὸ ὁποῖον συμφώνως μὲ τὴν ἰσχύουσαν διάταξιν ἔχει προτεραιότητα νὰ κινηθῇ εἰς τὴν διασταύρωσιν καὶ τὸ αὐτοκίνητον Β ἔχει πρὸς τὰ δεξιά του τὸ αὐτοκίνητον Γ, τὸ ὁποῖον ἔχει προτεραιότητα κινήσεως ἐναντι τούτου. Τὸ αὐτοκίνητον Γ ἔχει πρὸς τὰ ἀριστερά του τὸ αὐτοκίνητον Β, τὸ ὁποῖον σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, δέον νὰ δώσῃ προτεραιότητα κινήσεως εἰς τὸ Β καὶ τὸ ὁποῖον Β ἔχει ἀριστερά του τὸ Α, τὸ ὁποῖον δέον νὰ τοῦ δώσῃ προτεραιότητα κινήσεως.

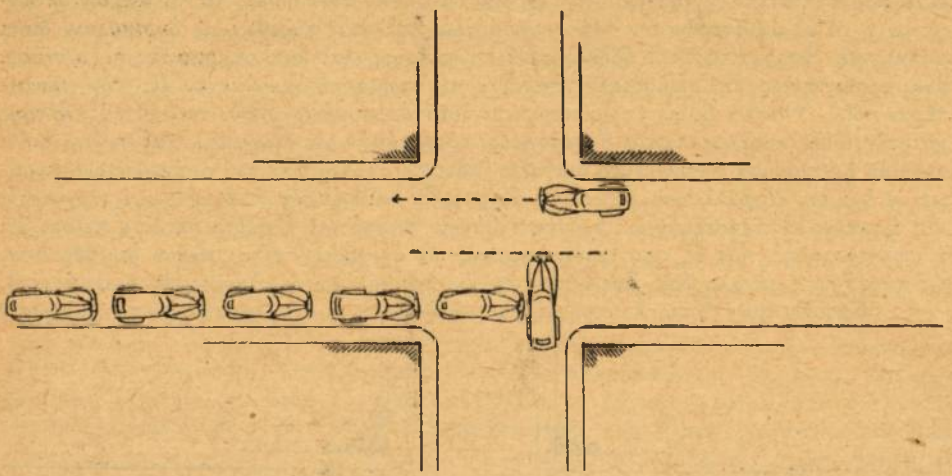
τῆς προτεραιότητος τῶν ἐκ δεξιῶν ἢ τῶν ἐξ ἀριστερῶν κινουμένων ὀχημάτων εἰς διασταυρώσεις, παραθέτω τὸ ἀνωτέρω ἐπεξηγηματικὸν σχέδιον 1.

Τὸ θέμα λοιπὸν τὸ ὁποῖον θὰ διαπραγματευθῶμεν εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ εἶναι τὸ ἀκόλουθον : Ποία ἐκ τῶν δύο περιπτώσεων δέον νὰ ἐπιβάλλεται νομικῶς κατὰ τὴν διασταύρωσιν κινουμένων ὀχημάτων εἰς ὁδοὺς ἰδίου πλάτους καὶ τῆς αὐτῆς κυκλο-

φοριακῆς συχνότητος. Ἡ προτεραιότης ἐξ ἀριστερῶν ἢ ἡ προτεραιότης ἐκ δεξιῶν ; Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὸ θέμα τοῦτο ἐτέθη ἐπὶ τάπητος καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἡ ἐφημερὶς «Φιγκαρὸ» ἐδημοσίευσε μελέτην εἰδικοῦ, ὑποστηρίζοντος τὴν προτίμησιν τῆς ἐξ ἀριστερῶν προτεραιότητος καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην τῶν αὐτοκινητιστῶν ἀναγνωστῶν της, οἵτινες ἐκ πείρας εἶναι οἱ πλέον ἁρμόδιοι νὰ δώσουν γνώμην.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ θέμα τοῦτο δὲν ἐνδιαφέρει τὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχει φωτεινὴ σηματοδότησις κατὰ τὰς ὥρας λειτουργίας τῶν φωτεινῶν σημάτων. Ἐνδέχεται ὅμως λόγῳ βλάβης τινὸς νὰ μὴ λειτουργήσουν δι' ὡρισμένας ὥρας τὰ σήματα, ὁπότε πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ κανόνες κινήσεως τῶν ὀχημάτων.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, δέον νὰ διευκρινισθῇ ὅτι ἡ προτεραιότης ἐξ ἀριστερῶν ἢ ἐκ δεξιῶν τῶν διαφόρων ὀχημάτων οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν κίνησιν τῶν ὀχημάτων δεξιὰ

Σχέδιον 2.

Μὲ τὸ σύστημα τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ προτεραιότητος ἓν αὐτοκίνητον εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ καὶ ἔτσι ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορίαν τῶν πρὸς τὰ ἀριστερά του αὐτοκινήτων.

(ὡς ἰσχύει εἰς τὰ περισσότερα κράτη) ἢ ἀριστερά, ὡς ἰσχύει εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἄλλα τινὰ κράτη (Κύπρον κλπ.).

Ἡ τοιαύτη κίνησις τῶν ὀχημάτων δεξιὰ παρ' ἡμῖν ἢ ἀριστερὰ ἀλλαχοῦ, οὐδόλως ἐπηρεάζεται καὶ δύναται νὰ παραμείνῃ ὡς ἔχει, διότι, τονίζομεν καὶ πάλιν, ἡ ἐξ ἀριστερῶν ἢ ἐκ δεξιῶν προτεραιότης ἀφορᾷ μόνον τὰ εἰς τὰς διασταυρώσεις κινούμενα καὶ συναντώμενα ὀχήματα.

Ἴσως διατυπωθῇ ἡ ἀπορία, διατί ἐπὶ τόσα ἔτη ἐφαρμόζεται ἡ ἐκ δεξιῶν προτεραιότης καὶ πῶς τοῦτο καθωρίσθη.

Τὸ ἱστορικὸν τοῦ θέματος ἔχει ὡς ἑξῆς : Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶχεν ὀργανωθῇ μεγάλη συγκέντρωσις αὐτοκινητιστῶν, ὅπου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐτέθη καὶ τὸ θέμα τοῦ ποῖον ὄχημα πρέπει νὰ ἔχῃ προτεραιότητα εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν, ἵνα ἀποφεύγωνται αἱ συγκρούσεις, τὸ ἐκ δεξιῶν κινούμενον ἢ τὸ ἐξ ἀριστερῶν ; Ἐγένετο τότε δεκτόν, δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός, νὰ ἔχῃ προτεραιότητα τὸ ἐκ δεξιῶν κινούμενον ὄχημα, χωρὶς νὰ ἐξετασθοῦν τυχὸν συνηγοροῦντες διὰ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην περίπτωσιν τεχνικοὶ ἢ ἄλλοι λόγοι. Καὶ τοῦτο διότι τότε ἐκυκλοφόρουν ἐλάχιστα αὐτοκίνητα καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἀνωτάτην ταχύτητα τῶν 30 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν ἠδύναντο ν' ἀναπτύξουν.

Σήμερον ὅμως, ὅτε ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκινήτων ηὐξήθη καταπληκτικῶς καὶ ἡ ταχύτης των φθάνει τὰ 100 καὶ 150 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, μὲ συνέπειαν τὴν πρό-

κλησιν συγκρούσεων εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν καὶ τὴν παρεμπόδισιν τῆς κυκλοφορίας, οἱ ὁδηγοὶ τῶν ὀχημάτων ἤρχισαν νὰ μελετοῦν τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἀσήμαντον ἔγινε σοβαρώτατον καὶ ἀντελήφθησαν κατὰ μίαν συγκριτικὴν μελέτην τῶν δύο συστημάτων ὅτι ἡ ἐκ δεξιῶν προτεραιότης παρουσιάζει μόνον μειονεκτήματα, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἡ ἐξ ἀριστερῶν παρουσιάζει πλεῖστα πλεονεκτήματα.

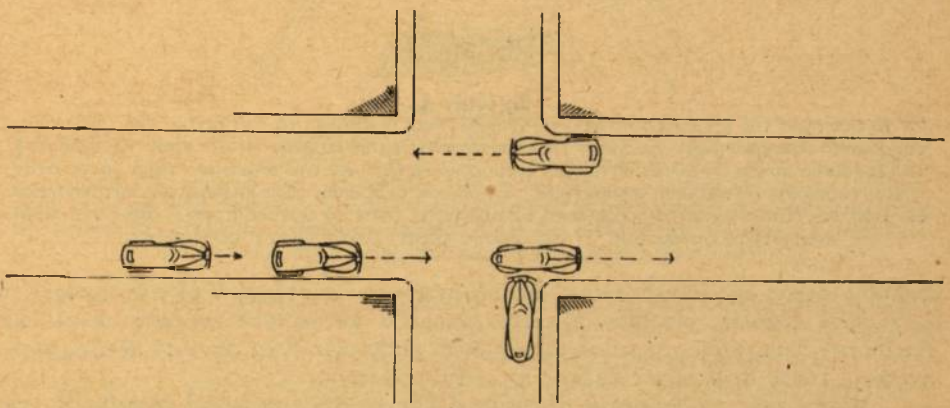
Πλεονεκτήματα τῆς ἐξ ἀριστερῶν προτεραιότητος.

Τὰ περισσότερα ἴσως τῶν δυστυχημάτων εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ὀφείλονται εἰς τὸν δισταγμὸν τοῦ ἐξ ἀριστερῶν κινουμένου ὁδηγοῦ, ὅστις διερωτᾶται (ἰδίως κατὰ τὰς ὥρας τῆς πυκνῆς κυκλοφορίας) ἂν θὰ πρέπει νὰ συνεχίσῃ τὴν πορείαν του, ἀποφράσσων οὕτω τὴν κίνησιν τοῦ ἐκ δεξιῶν ἐρχομένου ὀχήματος ἢ ἂν θὰ πρέπει, διευκολύνων τὴν κυκλοφορίαν ἐν τῷ συνόλῳ της, νὰ σεβασθῇ τὴν διάταξιν, ν' ἀνακόψῃ τὴν πορείαν του καὶ νὰ δώσῃ προτεραιότητα εἰς τὸ ἐκ δεξιῶν ὄχημα μὲ κίνδυνον προκλήσεως ἐμφιαλώσεως τῶν ὀχημάτων (μποτιλιάρισμα) καὶ ἀνωμαλίας γενικῶς εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Διότι ὄντως τὸ «μποτιλιάρισμα», ἡ ἀπόφραξις δηλαδὴ τῆς κυκλοφορίας, κύριον λόγον ἔχει τὸ γεγονὸς τοῦτο.

Σημειωτέον ὅτι οἱ ὁδηγοὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεγάλης συσσωρεύσεως αὐτοκινήτων, οἱκοθεν ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἐφαρμόζουν τὴν προτεραιότητα ἐξ ἀριστερῶν.

Μὲ τὴν ἐξ ἀριστερῶν λοιπὸν προτεραιότητα τὰ μειονεκτήματα αὐτὰ δὲν ὑφίστανται.

Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς μηχανικοὺς τῆς ὁδικῆς κυκλοφορίας, ἡ ἀποδοχὴ αὐτὴ τοῦ συστήματος δὲν θὰ ἐπιφέρῃ τροποποίησιν τῶν σημάτων τροχαίας ἢ ἄλλων κανονι-

Σχέδιον 3.

Μὲ τὸ σύστημα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότητος ὁ ὁδηγὸς εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀναμένῃ ἐπ' ὀλίγον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδόν, ἀλλὰ ἡ κυκλοφορία δὲν παρακωλύεται.

σμῶν. Θὰ συντελέσῃ μάλιστα εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τροχονόμων ἀστυφυλάκων καὶ εἰς τὴν κατάργησιν ὡρισμένων φωτεινῶν σημάτων. Θὰ ἐπιφέρῃ, ἐπίσης, καὶ οἰκονομίαν καυσίμων, διότι δὲν θὰ σπαταλᾶται ἀσκόπως βενζίνη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς «ἐμφιαλώσεως» καὶ θὰ σημειώσῃ σημαντικὴν μείωσιν τῶν προσκρούσεων τῶν αὐτοκινήτων. Τέλος θὰ πραγματοποιηθοῦν οἰκονομίαι τόσον εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας, ὅσον καὶ εἰς ἀσφαλιζομένους ἕνεκα ἀνανεώσεως τῶν ἀσφαλίστρων καὶ τῆς ἀναλόγου μειώσεως τῶν κινδύνων.

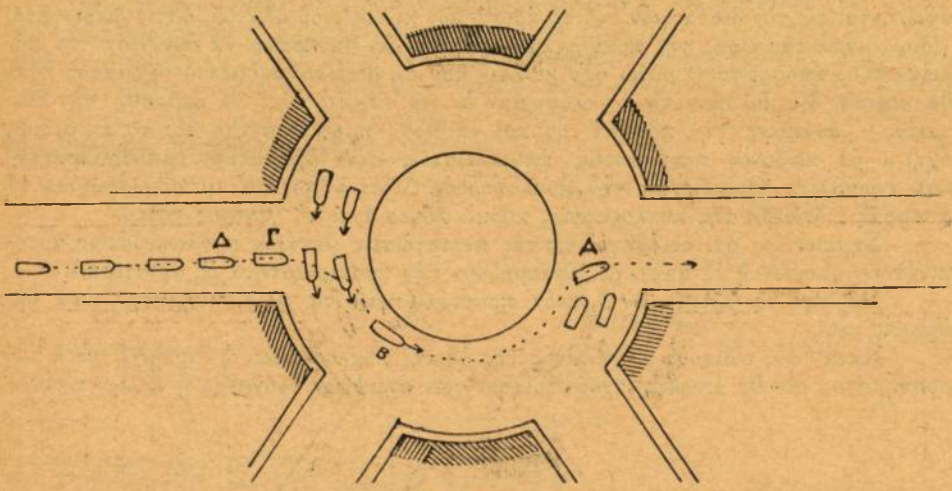
Ἐξ ἄλλου, ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότης παρουσιάζει τρία σοβαρὰ πλεονεκτήματα, ἤτοι τὰ ἀκόλουθα :

1) Δημιουργεῖ ἀποσυμφόρησιν : Σήμερον κάθε αὐτοκίνητον μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ ὅπου συχνὰ ὑποχρεοῦται νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διέλευσιν ἑνὸς ἢ δύο αὐτοκινήτων ἐρχομένων ἀπὸ τὰ δεξιά του. Ἔτσι παρ-

εμβάλλεται ὡς ἐμπόδιον εἰς ὅλα τὰ αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται καθέτως ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν πλευράν.

'Αντιθέτως μὲ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν διασταύρωσιν παρὰ μόνον ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ καθέτως σῆμα πρὸς τὰ ἀριστερά. Μόλις εἰσέλθῃ εἰς τὴν διασταύρωσιν δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτὸ ἐμπόδιον καὶ ἐξέρχεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν. (σχέδ. 2 καὶ 3).

2) 'Αποφεύγει τὰς «ἐμφιαλώσεις» τῶν διασταυρώσεων εἰς περιπτώσεις

Σχέδιον 4.

Μὲ τὸ σύστημα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότητος συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Τὸ αὐτοκίνητον Γ εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ δώσῃ τὴν προτεραιότητα διελεύσεως εἰς τὰ πρὸς τὰ ἀριστερά του ἐρχόμενα κυκλικῶς αὐτοκίνητα. Δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πλατεῖαν παρὰ μόνον ὅταν ἡ διασταύρωσις ἐλευθερωθῇ σημαντικῶς. 'Επομένως ὁ ἀριθμὸς τῶν κινουμένων αὐτοκινήτων δὲν αὐξάνει. 'Επίσης καὶ ἡ ἔξοδος εἶναι εὐκολωτέρα, διότι τὸ αὐτοκίνητον Α αἴρει τὴν προτεραιότητα διελεύσεως. 'Η ἐκεῖ διασταύρωσις ἐλευθερώνεται αὐτομάτως.

κυκλικῆς φορᾶς τῆς κυκλοφορίας. Μὲ τὸ σημερινὸν σύστημα ὁ ὁδηγὸς μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ εὐκόλως εἰς μίαν πλατεῖαν ὅπου τὰ αὐτοκίνητα κινοῦνται κυκλικῶς. 'Αντιθέτως, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ διότι ἡ πλατεῖα εἶναι πάντοτε πλήρης αὐτοκινήτων. Τοῦτο δημιουργεῖ ἀμέσως τὴν «ἐμφιάλωσιν».

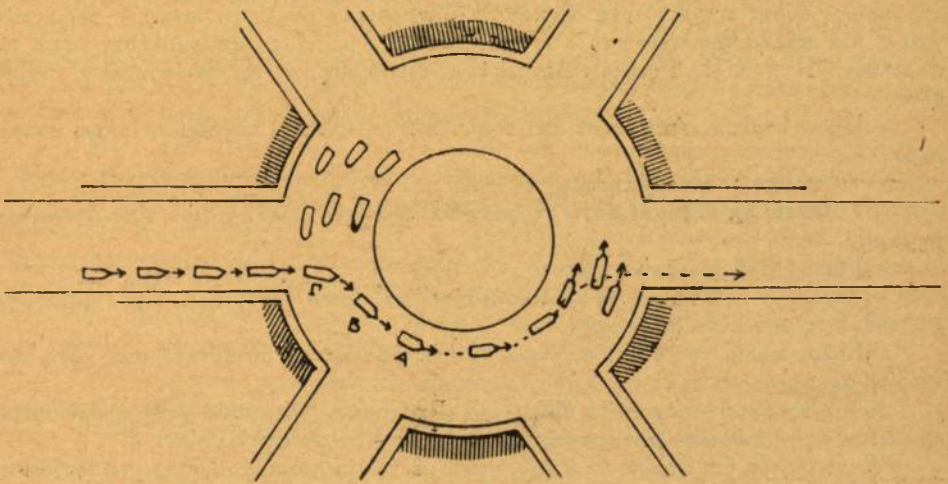
Μὲ τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σύστημα ὁ ὁδηγὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πλατεῖαν εὐκόλως καὶ πρέπει νὰ προσέχῃ. 'Αλλὰ μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀνέτως. 'Επομένως ἡ κυκλοφορία ἐπιταχύνεται. (σχέδ. 4 καὶ 5).

3) Ὑποχρεώνει τὸν ὁδηγὸν νὰ κινῆται ὅσον τὸ δυνατὸν δεξιώτερα. 'Η ὁρατότης εἶναι ἡ ἰδία τόσον πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ διὰ τὰ αὐτοκίνητα τὰ πλησιάζοντα τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν ἀπὸ τὰς καθέτους ὁδούς. 'Αλλὰ μὲ τὸ σημερινὸν σύστημα ὁ ὁδηγός, φοβούμενος μήπως φανῇ ἀπὸ τὰ δεξιὰ του αὐτοκίνητον, καταλαμβάνει τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ ἔχῃ μεγαλυτέραν ὁρατότητα πρὸς τὰ δεξιά. Μὲ τὸ νέον, ὅμως, πρὸς τὰ ἀριστερὰ σύστημα ὁ ὁδηγὸς θὰ κατευθύνῃ τὸ αὐτοκίνητόν του ὅσον τὸ δυνατὸν δεξιώτερα διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἔχῃ μεγαλυτέραν γωνίαν δράσεως πρὸς τὰ ἀριστερά. 'Επομένως ἐλευθερώνει τὴν ὁδὸν διὰ τὰ ὀπίσω ἐρχόμενα αὐτοκίνητα.

Μειονεκτήματα τῆς ἐξ ἀριστερῶν προτεραιότητος.

Ὑπάρχουν πολὺ ὀλίγα μειονεκτήματα διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότητος. Τὸ σημαντικώτερον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιμένουν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ νέου αὐτοῦ συστήματος, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τῆς συνηθείας. 'Αλλὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ

δὲν εὐσταθεῖ, διότι ἡ δυσχέρεια εἶναι προσωρινή. Ὑπάρχει τὸ προηγούμενον ὅτι εἰς τὴν Πράγαν, ὅπου ἡ κυκλοφορία τῶν αὐτοκινήτων διεξήγετο ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ τῶν ὁδῶν, ὅπως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐφηρμόσθη ἡ δεξιὰ κυκλοφορία ἐντὸς 24 ὡρῶν ἄνευ σχετικῆς προεκπαιδεύσεως τῶν ὁδηγῶν καὶ χωρὶς νὰ σημειωθοῦν ἐκ τῆς ἀλλαγῆς δυστυχήματα, πολὺ περισσότερον ὅταν δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξῃ τὸ σύστημα τῆς κυκλοφορίας, ἀλλὰ μόνον ἕνας κανονισμὸς ἀφορῶν μόνον τὴν προτεραιότητα τῆς διελεύσεως τῶν διασταυρουμένων αὐτοκινήτων εἰς διασταυρώσεις ὁδῶν. Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ τρομερὴ συνήθεια τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων νὰ

Σχέδιον 5.

Διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς διασταύρωσιν κυκλικῆς φορᾶς τὸ αὐτοκίνητον Γ ἔχει τὴν προτεραιότητα ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων τῶν ἐρχομένων ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρακωλύει τὴν κίνησίν του. Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκινήτων κυκλικῶς κινουμένων, αὐξάνει μέχρι κορεσμοῦ. Ἐν συνεχείᾳ τὸ αὐτοκίνητον Α, ὑποχρεωμένον νὰ δώσῃ τὴν προτεραιότητα εἰς τὰ δεξιά του ἐρχόμενα αὐτοκίνητα, ἀδυνατεῖ νὰ ἐξέλθῃ εὐκόλως τῆς πλατείας, ταυτοχρόνως δὲ ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορίαν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν «ἐμφιάλωσιν».

κάμουν κατάχρησιν χρήσεως τῶν ἠχητικῶν ὀργάνων, ἐξηφανίσθη ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ τότε Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Ἀθηνῶν καὶ νῦν Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν κ. Δ. Βρανοπούλου διατάξεως ἀπαγορευούσης τὴν χρῆσιν τῶν ἠχητικῶν ὀργάνων καὶ ἐπιτρεπομένης ταύτης μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις.

Ἕνα ἄλλο πιθανὸν μειονέκτημα εἶναι ἴσως ὅτι θὰ δημιουργηθῇ μία ἐπιτάχυνσις τῶν διερχομένων αὐτοκινήτων εἰς κεντρικὰς ὁδοὺς εἰς βάρος τῶν αὐτοκινήτων τῶν δευτερευουσῶν καθέτων ὁδῶν. Ἀλλὰ ἡ πιθανὴ αὐτὴ δυσχέρεια εἶναι δυνατὸν νὰ ρυθμισθῇ εὐκόλως κατ' ἀρχὰς διὰ τροχονόμων καὶ ἀργότερον ἐξ ἰδίας πείρας τῶν ὁδηγῶν.

Συμπέρασμα.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότης πρέπει νὰ γίνῃ ταχέως ἀποδεκτὴ ἕνεκα τῶν ἀναμφισβητήτων πλεονεκτημάτων της. Ἐπὶ τούτου συμφωνοῦν οἱ εἰδικοὶ καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων. Ἐπίσης αἱ αὐτοκινητιστικαὶ λέσχαι καὶ ὀργανώσεις τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας καὶ Ἑλβετίας. Τὸ σύστημα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι εἰδικῶν, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐκφέρουν τὴν γνώμην των. Ἐὰν πράγματι ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ προτεραιότης παρουσιάζῃ πλεονεκτήματα καὶ διευκολύνῃ τὴν κυκλοφορίαν, πρέπει χωρὶς χρονοτριβὴν νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν χώραν μας. Θὰ προσφέρῃ μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰδικῶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία πάσχει βαρύτατα ἀπὸ «κυκλοφοριακὴν συμφόρησιν».

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΤΣΕΚΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἕνα φθινοπωρινὸ πρωινὸ τοῦ 1947, ὅπως περνοῦσα τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας τῆς πρωτευούσης πηγαίνοντας σὲ κάποια ὑπηρεσιακὴ δουλειά, συναντῶ ὅλως τυχαίως μιὰ παληὰ ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία, ποὺ μὲ εἶχεν ἀπασχολήσει κατὰ τὸ παρελθόν. Ἦταν ὁ Π. Ψιλάκος. Δὲν μὲ εἶχε ἀντιληφθῆ καὶ τὸν φώναξα μὲ τ' ὄνομά του.

—Πῆτερ! αὐτὸς σταμάτησε ἐπὶ τόπου καὶ μὲ κοίταξε φοβισμένα ὅπως κατάλαβα.

—Τί γίνεσαι; τὸν ρώτησα.

—Τί θέλεις νὰ γίνωμαι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πάω στὴ φυλακή, μοῦ εἶπε στενοχωρημένος.

—Γιατί ; σοῦ συμβαίνει τίποτε ;

—Ὄχι, ὄχι ! Ἤθελα ἔτσι νὰ διασκεδάσω μαζί σου. Προφανῶς εἶχε μετανοήσει γιὰ ὅ,τι μοῦ εἶπε στὴν ἀρχή.

—Καλά, καλά, τοῦ εἶπα, πήγαινε. Καθὼς ἐφαίνετο ἡ συνάντησή μας αὐτὴ τὸν ἐνοχλοῦσε πολύ.

Κι' ὁ Ψιλάκος συνέχισε τὸ δρόμο του βιαστικός. Ἀλλὰ πρὶν χαθῆ ἡ σιλουέττα του μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα τῆς πλατείας, τὸν πῆρα στὸ κατόπιν.

Ἔτσι νόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνω, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ μίλησε, μοῦδωσε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ νὰ καταλάβω πὼς κάτι τὸ ἐπιλήψιμο ὑπῆρχεν.

Ἡ περιέργειά μου μ' ἔβαλε σὲ καινούργιες περιπέτειες, μὰ δὲν πῆγαν στὸ τέλος χαμένες.

Ὅπως τὸν παρακολουθοῦσα τὸν εἶδα νὰ σταματᾷ ἀπότομα μπροστὰ σ' ἕνα μπάγκο ἀργυραμοιβοῦ στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, κοντὰ στὴν Ὁμόνοια. Ὁ ἀργυραμοιβὸς ἦταν ὁ Τζέντος, ἄνθρωπος ἱκανὸς γιὰ ὅλες τὶς ὑποπτες δουλειές, ποὺ πάντα κατώρθωνε νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τα χέρια μας. Τὸ ἀπότομο σταμάτημα τοῦ Ψιλάκου μοῦ κίνησε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρία σταμάτησα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο πίσω ἀπὸ ἕνα περίπτερο γιὰ νὰ δῶ τί ἐξέλιξη θὰ εἶχε αὐτὴ ἡ συνάντηση.

Δὲν πέρασε πολὺ καὶ βλέπω νὰ σταματοῦν στὸν ἴδιο μπάγκο καὶ τρία ἄλλα πρόσωπα. Φαίνεται πὼς ἐκεῖ εἶχαν δώσει ραντεβοῦ, ὅλοι αὐτοί.

Μεταξύ τους ἄρχισε μιὰ ζωηρὴ συζήτηση, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τὶ ἔλεγαν. Κάποιο κόλπο ἑτοιμάζουν σκέφθηκα, γιατὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς τελευταίους ἦσαν γνωστοί μου, ἐπικίνδυνοι κακοποιοί. Τοὺς εἶχα γνωρίσει πρὶν λίγα χρόνια στὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦλθαν ὡς ἐξόριστοι ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Στυλιανὸς Ἀνδριανάκης, πανύψηλος καὶ καλοδεμένος μεσόκοπος ἄντρας, κι' ὁ ἄλλος ἦταν ὁ μπάρμπα-Γιάννης ὁ Καμαρινός. Ἕνας κακοφτιαγμένος ἄνθρωπος ποὺ στὰ νειᾶτα του δὲν ἦταν ἔτσι, ἀλλὰ οἱ ταλαιπωρίες τῆς φυλακῆς τὸν εἶχαν μεταβάλει σ' ἕνα ἄσημο καμπουριασμένο χαλκοπράσινο γεροντάκι. Κανεὶς δὲ θὰ φανταζόταν ὅτι αὐτὸ τὸ λιπόσαρκο καὶ κακοφτιαγμένο κορμί, μὲ τὰ σπινθηροβόλα καὶ πονηρὰ καταγάλανα μάτια, ἦταν ὁ θρυλικὸς γκάγκστερ Τζὰκ τοῦ Σικάγου. Σ' ἄλλη ὑπόθεση θὰ μιλήσω ἐκτεταμένα γιὰ τὴ δράση του. Καὶ τῶν δύο αὐτῶν Ἑλληνοαμερικανῶν κακοποιῶν τὰ ποινικὰ μητρῶα ἦσαν κατάφορτα ἀπὸ λογῆς-

λογῆς ἐγκλήματα, ποὺ εἶχαν διαπράξει στὴν Ἀμερικὴ σὲ ὠργανωμένα ἐγκληματικὰ συνδικάτα.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸν τέταρτο, τὸν ἄγνωστο δηλαδὴ τῆς συντροφιᾶς, Ἦταν ἕνας νεαρὸς μικρόσωμος, λεπτός, μελαχροινός, καλοενδεδυμένος, μὲ ξενικὴ ἐμφάνιση. Γενικὰ ὁ τύπος του δὲν ἐπρόδιδε ἄνθρωπο ποὺ νὰ ἔχῃ δοσοληψίες μὲ τὴν Ἀστυνομία. Μὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ ξεύρῃ τὶ ἔκρυβε μέσα του αὐτὸς ὁ καλοβαλμένος νέος ποὺ τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά.

Ποιοὶ ἦσαν ἄρά γε οἱ λόγοι ποὺ συνανεστρέφετο ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου; Ἐὰν δὲν ἦταν κανένα θῦμα ποὺ τὸ ψάρευαν αὐτοὶ οἱ ἀετονύχηδες, ἀσφαλῶς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ νέο πρόσωπο ποὺ μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἔβγαλα καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν παρακολούθηση πίσω ἀπὸ μιὰ κρυστάλλινη βιτρίνα τοῦ ἀπέναντι ζαχαροπλαστείου.

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ ζωηρὴ συζήτησή τους τελείωσε καὶ ὁ καθένας τους πῆρε καὶ μιὰ χωριστὴ κατεύθυνση. Ἐγὼ προτίμησα νὰ παρακολουθήσω τὸν ἄγνωστο νέο. Γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν ἐνδιαφέρθηκα γιατὶ ἦσαν γνωστοὶ κακοποιοί. Ἔπρεπε νὰ μάθω ὁπωσδήποτε ποιὸς εἶναι καὶ τὶ σχέσεις ἔχει μαζί τους. Μετὰ τρίωρη περίπου περιπέτεια, κυνηγώντας τὸν ἄγνωστο νέο ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο, φτάσαμε στὴ λεωφόρο Βασ. Σοφίας. Ἀκριβῶς στὴ στροφὴ τῆς λεωφόρου, τὸν ἔχασα ἀπὸ μπροστά μου. Τὸν ἀναζήτησα παντοῦ στὰ πέριξ μὰ ὁ νέος εἶχε γίνει ἄφαντος. Τὶ διάβολο! σκέφθηκα· τὶ ἔγινε; κάπου ἐδῶ πρέπει νὰ ἔχῃ μπῆ σὲ κάποια πόρτα.

Καὶ ἄρχισα νὰ προχωρῶ μὲ γρήγορα βήματα καὶ νὰ ἐλέγχω τὶς εἰσόδους τοῦ ἀριστεροῦ πεζοδρομίου τῆς λεωφόρου. Ἐκεῖ εἶδα τὴ σιλουέττα του μέσα στὸν κῆπο τῆς Αἰγυπτιακῆς Πρεσβείας νὰ βαδίζῃ σιγὰ-σιγὰ κι' ἀμέριμνα πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου.

Κανένα δὲν ρώτησε ὅταν μπῆκε μέσα, ὅπως κατάλαβα, ἀκόμη οὔτε καὶ τὸ σκοπὸ ποὺ φρουροῦσε τὴ πύλη τῆς Πρεσβείας. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε κατάπληξη. Καὶ διερωτήθηκα. Τὶ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Πρέπει νὰ εἶναι ὑπάλληλος τῆς Πρεσβείας γιὰ νὰ μπαίνῃ τόσο ἐλεύθερα καὶ ἀνεξέλεγκτα. Γιατὶ ὅπως ξεύρω στοὺς ξένους ὑπάρχουν περιορισμοὶ καὶ ὡρισμένες ὧρες ἐπισκέψεων. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ διαπιστώσω μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο.

Στάθηκα ἀρκετὴ ὥρα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ περίμενα τὴν ἔξοδό του.

Μὰ τίποτε! ὁ νέος δὲν φαινόταν. Αὐτὸ μοῦ ἐνίσχυσε τὴν πεποίθηση ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑπαλλήλου.

Γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο καὶ τὴν ἀμηχανία στὴν ὁποία εἶχα περιέλθει, πλησίασα τὸ σκοπὸ ἀστυφύλακα.

—Εἶσθε πολὺ καιρὸ στὴν ὑπηρεσία φρουρήσεως τῆς Πρεσβείας; τὸν ρώτησα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἀπόρησε μὲ τὴν ἐρώτησή μου καὶ πρὸς στιγμὴν δὲν ἤξευρε τὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, γιατὶ βεβαίως δὲν ἐγνώριζε τὶ ἄνθρωπος εἶμαι. Ὅταν ὅμως τοῦ ἐδήλωσα ὅτι εἶμαι ἀστυνομικός, ὁ ἀστυφύλαξ ἀπὸ καθῆκον καὶ συναδελφικὴ ἀλληλεγγύη προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ.

—Γνωρίζεις αὐτὸ τὸ νέο ποὺ πρὸ ὀλίγου μπῆκε στὴν Πρεσβεία;

—Βεβαίως τὸν γνωρίζω. Εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ θυρωροῦ καὶ ὀνομάζεται Μουσταφᾶς Ναντάν. Συμβαίνει τίποτε; μὲ ἐρωτᾷ ὁ ἀστυφύλαξ. Εἶναι καλὸ παιδί, μὰ τώρα τελευταῖα ἔρχονται καὶ τὸν ζητοῦν κάτι πράσωπα ποὺ δὲ μ' ἀρέσουν.

Δὲν ἤθελα περισσότερα ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα, γιατὶ ὅσα μοῦ εἶπε ἦσαν ἀρκετὰ καὶ μὲ ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸν κόπο νὰ μάθω τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀγνώστου νέου, κι' ἔτσι θὰ συνέχιζα μὲ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον τὴν παρακολούθησή του, ἀπὸ τὴν ὁποία πίστευα ὅτι κάτι τὸ σοβαρὸ θ' ἀνεκάλυπτα.

Χωρὶς νὰ δώσω ἄλλες ἐξηγήσεις στὸν συνομιλητή μου, ἔφυγα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπιτυχία.

Ἦταν ἀπόγευμα, ὅταν κατέβηκα στὸ Τμῆμα ἄπρακτος ἀπὸ τὴν ὑπόθεση ποὺ μοῦ εἶχεν ἀναθέσει ὁ προϊστάμενός μου καὶ τοῦ δικαιολογήθηκα, μὲ τὸ ἀπρόοπτο ποὺ μοῦ συνέβη. Ὅλη τὴ νύχτα βασάνιζα τὴ σκέψη μου μ' ἐρωτήματα, τί εἴδους σχέσεις μποροῦσε νὰ ἔχῃ ὁ Ναντὰν μὲ τοὺς κακοποιούς. Ἀδίκως ὅμως ματαιοπονοῦσα γιατὶ μόνον ἡ παρακολούθηση εἶναι ἱκανὴ νὰ βγάλῃ στὸν ἀφρὸ κάθε ὕποπτο.

Ἔτσι, πρὶν ἀκόμη καλὰ - καλὰ ξημερώσῃ βρισκόμουν στὴν ἴδια γωνιὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ποὺ μὲ διευκόλυνε νὰ παρακολουθῶ τὴν Αἰγυπτιακὴ Πρεσβεία, περιμένοντας τὴν ἔξοδο τοῦ νεαροῦ Ναντάν.

Πέρασε κάμποση ὥρα καὶ ἀντιλαμβάνομαι τὸν νέο ποὺ μ' ἐνδιέφερε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ κήπου τῆς Πρεσβείας καὶ νὰ προχωρῇ γρήγορα πρὸς τὴ στάση τοῦ τράμ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.

Τὸν πῆρα στὸ κατόπιν καὶ πρὶν ἀκόμη προλάβῃ ν' ἀνέβῃ στὸ τράμ τῆς γραμμῆς Ὁμονοίας—Πατησίων, ἐγὼ εἶχα σκαρφαλώσει ἤδη ἀπὸ τὴ μπροστινὴ πόρτα καὶ μὲ ἐρευνητικὲς ματιὲς προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀνακαλύψω ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες. Ὅταν τὸν εἶδα νὰ στέκεται πίσω ἀπὸ ἕναν πανύψηλο μεσόκοπο ἐπιβάτη, τότε ἡσύχασα καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόμουν παρακολουθοῦσα κάθε του κίνηση, γιατὶ φοβόμουν μήπως μοῦ ξεφύγῃ σὲ καμμιὰ ἐνδιάμεση στάση.

Ὕστερα ἀπὸ μικρὴ διαδρομὴ ὁ Ναντὰν κατέβηκε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ τράμ καὶ χάθηκε μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα τῆς Ὁμονοίας.

Ἄπειρα ἦσαν τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντοῦσα στὸ δρόμο μου· ἄνθρωποι, αὐτοκίνητα, ποδήλατα καὶ κάθε λογῆς κινούμενα παρεμπόδιζαν τὴν παρακολούθηση ποὺ τοῦ ἔκανα.

Ἄλλοτε ἔτρεχα γιὰ νὰ τὸν προλάβω, ἄλλοτε μετρίαζα τὰ βήματά μου γιὰ νὰ μὴ γίνω ἀντιληπτός.

Ἔτσι, κατώρθωνα νὰ εἶμαι πάντοτε κοντά του καὶ τὰ μάτια μου δὲν ξέφευγαν ἀπὸ πάνω του μέχρις ὅτου περάσαμε αὐτὴ τὴν κοσμοπλημμύρα.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψῃ κανεὶς σὲ ποιὰ νευρικότητα περιέρχεται ἕνας ἀστυνομικὸς ὅταν παρακολουθῇ.

Ὅλες οἱ αἰσθήσεις του ἐργάζονται μὲ ὑπερένταση, σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ μεγάλη προσήλωση στὸ νὰ κοιτάζῃ διαρκῶς ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει παθαίνει τέτοια διαστολὴ ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ του ποὺ σὲ ὡρισμένες στιγμὲς ζαλίζεται καὶ βλέπει τὰ γύρω του θολά.

Δὲν εἶναι δὲ μόνο ἡ παρακολούθηση ποὺ κάνει ἕναν ἀστυνομικὸ νὰ ὑποφέρῃ, εἶναι κι' ἄλλα πιὸ σοβαρὰ ἀκόμη, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει ἡ ζωή του, ἀπὸ ἕνα ὕπουλο στιλέττο ἢ ἀπὸ τὸ περίστροφο ἑνὸς κακοποιοῦ.

Τσακίζουν τὰ χαλύβδινα νεῦρα του ἀπὸ ψυχικοὺς κλονισμοὺς ποὺ παθαίνει ὁσάκις βρίσκεται στὰ ἴχνη μιᾶς ὑποθέσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται νὰ βγάλῃ κάτι τὸ ἄγνωστο.

Ὁ Ναντὰν μὲ γρήγορα βήματα διέσχισε τὴν πολυσύχναστη περιοχὴ τῆς πλατείας Ὁμονοίας κι' ὕστερα βάδισε πρὸς τὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ψάχνοντας στὰ διάφορα καφενεῖα σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιο πρόσωπο.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ σιγοπερπατᾷ ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο ἔτσι ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἕνα ἄνθρωπο ποὺ περπατᾷ ἄσκοπα, σὰν ἕνας ἀργόσχολος.

Ἡ περιπλάνηση τοῦ Ναντάν, ὅπως κατάλαβα, δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μέχρις ὅτου συναντηθῇ μὲ τοὺς τρεῖς κακοποιοὺς ποὺ ὅπως φάνηκε, εἶχε ραντεβοῦ μαζί τους στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ἐξάρχεια».

Ἔτσι, ὅπως τὸν παρακολουθοῦσα, βαδίζοντες στὴν ὁδὸ Θεμιστοκλέους, ἀπὸ μακρυὰ ἀντιλαμβάνομαι τὶς τρεῖς γνωστές μου σιλουέττες, τῶν Ψιλάκου, Ἀνδρια-

νάκη καὶ μπάρμπα Γιάννη, νὰ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ νὰ περιμένουν. Μετρίασα τὸ βάδισμά μου καὶ προχωροῦσα μὲ ὅλες τὶς κατάλληλες προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀντιληφθοῦν· Τοὺς εἶδα νὰ χαιρετιῶνται φιλικὰ καὶ κατόπιν ὅλοι μαζὶ προχώρησαν στὸ βάθος τοῦ κέντρου καὶ κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι.

Ἐγὼ πῆρα τὴ κατάλληλη θέση στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο κι' ἀπ' ἐκεῖ παρακολουθοῦσα τὴν κάθε τους κίνηση.

Ὧρες ὁλόκληρες κράτησε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ συζήτησή τους ποὺ ἔμοιαζε πραγματικὰ σὰν μυστικὴ συνεδρίαση.

Ποιὸς ξέρει σκέφθηκα τὶ σατανικὰ σχέδια προετοιμάζουν καὶ τὶ ἀποφάσεις παίρνουν οἱ σκοτεινοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ τὴ συμμετοχὴ αὐτοῦ τοῦ νέου. Ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω τὶ ρόλο ἔπαιζε ὁ νέος αὐτὸς μαζί τους. Βέβαια κάτι τὸ ὕποπτο θὰ ὑπῆρχε μεταξύ τους, καὶ ὄχι τίποτε τὸ ἀθῷο, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ἕνας ποὺ δὲν τοὺς ἤξευρε.

Ἐγὼ ὅμως ποὺ γνώριζα καλὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴ δράση τους δὲν ἀμφέβαλα καθόλου πὼς κάποιο κόλπο προετοιμάζουν. Τὸ ἀνεξήγητο μυστήριο γιὰ μένα ἦταν ὁ Ναντάν. Τὶ ἤθελε μαζί τους ἕνας νέος μορφωμένος καὶ μάλιστα μὲ θέση καλὴ στὴν Αἰγυπτιακὴ Πρεσβεία; Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνον ἦταν ἱκανὸ νὰ θέσῃ σὲ κίνηση κάθε ἀστυνομικὸ ποὺ ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴν περιέργεια καὶ τὴν καχυποψία. Αὐτὸ μὲ ὑποχρέωσε νὰ τεθῶ στὰ ἴχνη τους καὶ ν' ἀδιαφορήσω γιὰ κάθε εἴδους περιπέτεια καὶ κακουχία. Κι' αὐτὸς ὁ παγερὸς χειμωνιάτικος βορρᾶς ποὺ φυσοῦσε δαιμονισμένα κεῖνες τὶς μέρες καὶ μοῦ εἶχε τσακίσει κυριολεκτικὰ τὰ κόκκαλα δὲν μὲ ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς παρακολουθῶ κάνοντας βόλτες στὰ γύρω πεζοδρόμια τῶν κέντρων ὅπου ἐσύχναζαν, ὧρες ὁλόκληρες.

Ἄλλοτε στὰ Ἐξάρχεια, στὸ καφενεῖον «Νέον», στὸ «Μ. Ἀλέξανδρο» στὴν Ὁμόνοια, καὶ ἄλλοτε στὴν ὁδὸ Δώρου σὲ μιὰ ὑπόγεια ταβέρνα.

Κείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὰ Ἐξάρχεια ἔφυγαν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Ναντὰν πῆρε πάλι τὸ δρόμο γιὰ τὴν Αἰγυπτιακὴ Πρεσβεία χωρὶς νὰ λοξοδρομήσῃ.

Παρ' ὅτι δὲν εἶχα μέχρι στιγμῆς τίποτε τὸ θετικὸ στὰ χέρια μου, ἡ ὑπόθεση ἄρχισε νὰ παίρνῃ κάποια σοβαρότητα, γι' αὐτὸ συνέταξα τὸ ἴδιο βράδυ μιὰ ἔκθεση καὶ τὴν παρέδωσα στὸ προϊστάμενο τῆς ὁμάδος μου.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ μὲ καλεῖ ὁ κ. Δασκαλάκης ποὺ ἦταν τότε Διοικητὴς τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν, στὸ γραφεῖο.

—Τὶ συμβαίνει μ' αὐτούς, Δουκάκη; μὲ ρώτησε.

—Κάτι μαγειρεύουν Κε Διευθυντά, μὰ δὲν ξεύρω ἀκόμα τὶ εἴδους ἀνάμιξη ἔχει ὁ ὑπάλληλος τῆς Αἰγυπτιακῆς Πρεσβείας.

Ὁ Διευθυντής, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος σώφρων καὶ μετρημένος σὲ κάθε του ἐνέργεια, μοῦ συνέστησε νὰ προσέξω τὴν περίπτωση αὐτή.

—Πάρε, μοῦ εἶπε, τρεῖς ἀστυφύλακες ἀπὸ τὴν ὁμάδα σου καὶ συνέχισε τὴν παρακολούθησή του.

Τὴν ἴδια μέρα πῆρα τὸ Σαββόπουλο, τὸ Γεωργᾶτο καὶ τὸ Θεολογίτη, τοὺς ὑπέδειξα τὰ πρόσωπα κι' ὁ καθένας ἄρχισε τὴν παρακολούθηση τοῦ δικοῦ του.

Συνεχίστηκε ἐπὶ πολλὲς μέρες ἡ παρακολούθησή τους χωρὶς ἀποτέλεσμα. Παρ' ὅλη ὅμως τὴ γκίνια ποὺ παρουσίαζε ἡ ὑπόθεση, ἐγὼ ἐπέμενα καὶ τοὺς ἔλεγα: «πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ συνεχίσουμε γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ λυθῇ τὸ μυστήριο τῶν ἐπαφῶν τοῦ Ναντὰν μὲ τοὺς κακοποιούς».

Στὶς προβλέψεις μου δὲν εἶχα πέσει ἔξω κι' αὐτὸ ποὺ εἶχα φαντασθῇ καὶ τὸ περίμενα καρτερικά, ξέσπασε σὲ λίγο ἀπὸ μιὰ σύλληψη ἑνὸς χρηματιστοῦ στὸν Πειραιᾶ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ὑπηρεσία προστασίας συναλλάγματος εἶχε κάποια πληροφορία πὼς οἱ χρηματισταὶ ἀδελφοὶ Κ. ἀγοράζουν καὶ πωλοῦν στὸ ἐξωτερικὸ ξένο

συνάλλαγμα. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν οἱ ἀδελφοὶ Κ. νὰ βρίσκωνται ὑπὸ διαρκῆ παρακολούθηση ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία αὐτή.

Ἕνα ἀπόγευμα συλλαμβάνεται ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, ὁ Γιάννης Κ. καὶ ὁδηγεῖται στὸ Τμῆμα. Ἐκεῖ ὁ Κ. ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν παράνομη σύλληψή του, ὅπως τὴν ἐχαρακτήριζε, καὶ γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ ποὺ ὑπέστη ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος τὸν συνέλαβε.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε τοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος καὶ διέταξε νὰ τοῦ γίνῃ λεπτομερὴς σωματικὴ ἔρευνα. Ἡ ἔρευνα δὲν πῆγε χαμένη, γιατὶ μέσα στὴ φόδρα τοῦ σακκακιοῦ του εἶχε κρυμμένο ἕνα τσὲκ τῆς Ἀμερικανικῆς Τραπέζης Νάσιοναλ Ντοσίον.

—Τώρα τὶ γίνεται; τὸν ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος μὲ αὐστηρὸ ὕφος.

Ὁ Κ. τὸν κοίταξε, κρυφογέλασε καὶ τοῦ εἶπε.

—Αὐτὸ εἶναι ψεύτικο Κε Ἀστυνόμε καὶ θὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία του, πῶς βρέθηκε δηλαδὴ στὰ χέρια μου. Ἕνα πρωινὸ ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό, τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιγα τὸ γραφεῖο μου, ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπροστά μου ἕνας νέος. Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἔδωσα σημασία, μὰ ὕστερα, ὅταν τὸν εἶδα νὰ προχωρῇ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γραφείου τὸν ρώτησα τὶ ζητοῦσε. Ἐκεῖνος προχώρησε ἀκόμη περισσότερο καὶ χαμηλόφωνα μοῦ εἶπε. Ἔχω ἕνα τσέκ· τὸ ἀγοράζεις; Ἐγὼ τότε τὸν κοίταξα καλὰ - καλὰ καὶ προσπάθησα νὰ μπῶ στὴ σκέψη του. Ἤθελα νὰ καταλάβω τὶ εἴδους ἄνθρωπος ἦταν αὐτός· μήπως ἦταν ἀστυνομικός; Ὅταν ὅμως βεβαιώθηκα πὼς δὲν ἦταν κανένας ἀπὸ τὰ λαγωνικά σας, τοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἀγοράζω. Τότε ὁ νέος αὐτὸς ποὺ τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά, βγάζει τὸ τσὲκ ἀπὸ ἕνα μικρὸ πορτοφόλι ποὺ εἶχε στὴ τσέπη του καὶ μοῦ λέγει: Αὐτὸ εἶναι, μοῦ τὸ ἔστειλε προχθὲς ὁ θεῖος μου ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Τὸ πῆρα στὰ χέρια μου κι' ἐδιάβασα. Ἦταν τῆς Νάσιοναλ Μπάνκ τῆς Βοστώνης, 850 δολλαρίων μὲ κανονικὲς ὑπογραφὲς ὅπως τὸ βλέπετε καὶ σεῖς. Τὸ κοίταξα ἀκόμη ἄλλη μιὰ φορά, συνέχισε ὁ Κ., γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶναι γνήσιο. Ὅταν εἶδα πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὕποπτο τότε τὸν ρώτησα ἂν ἔχῃ τὴν ταὐτότητά του.

Ἐκεῖνος πρόθυμα βγάζει ἀπὸ τὴ τσέπη του μιὰ ταυτότητα καὶ μοῦ τὴ δίνει. Κυρμπίνης ἀπὸ τὰ Μάρμαρα τῆς Λαμίας, ἔγραφε, καὶ ἦταν ὅλα της σωστὰ καὶ γνήσια. Ὕστερα τοῦ εἶπα πὼς τὸ ἀγοράζω, συμφωνήσαμε στὴν τιμή, τὸν πλήρωσα καὶ ὁ Κυρμπίνης ἔφυγε.

Τὴν ἴδια μέρα μοῦ τηλεφώνησε κάποιος πελάτης μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δολλάρια, τοῦ ἔδωσα τὸ τσὲκ τοῦ Κυρμπίνη κι' ἔτσι αὐθημερὸν ἄλλαξε κύριο. Μετὰ μερικὲς μέρες, ὅπως καθόμουν ἀμέριμνος στὸ γραφεῖο μου βλέπω τὸ πελάτη μου νὰ μπαίνῃ λαφιασμένος. Γιάννη μ' ἔκαψες, μοῦ εἶπε θυμωμένος, τὸ ξέρεις πὼς εἶναι ψεύτικο τὸ τσὲκ ποῦ μοῦδωσες; Ὅταν τὸ ἄκουσα τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι, τὰ πόδια μου λύγησαν καὶ κόπηκε ἡ φωνή μου, χωρὶς νὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

—Ὅπως καταλαβαίνετε τὰ χρήματα ἦσαν πολλά, εἶπε ὁ Κ. στὸν ὑπαστυνόμο. Ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωση προσπάθησα στὴν ἀρχὴ ν' ἀντιδράσω στὸν πελάτη μου. Αὐτὸ ποὺ πήγαινα νὰ κάνω δὲν ἦταν σωστὸ σκέφθηκα, θὰ ξεσποῦσε πάλι εἰς βάρος μου. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τὸν πληρώσω καὶ ὁ πελάτης μου ἔφυγε χωρὶς νὰ γίνῃ θόρυβος. Μέχρι τότε δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ μου πὼς τὸ τσὲκ αὐτὸ μποροῦσε νὰ εἶναι ψεύτικο. Ὅπως ἤμουν ζαλισμένος σκέφθηκα νὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸν Κυρμπίνη. Ποῦ ὅμως;

(Συνεχίζεται)

ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

— ΤΕΜΑΧΙΣΜΟΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ – ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΘΥΜΑΤΟΣ – ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

Ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ἄκρα ἡσυχία βασίλευε στὸ Ὄουκς Πάρκ τὸ πρωὶ ἐκεῖνο τῆς 2 Αὐγούστου 1961. Ἦταν μεσοβδόμαδα καὶ ὁ χῶρος ἦταν ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τοὺς ἐκδρομεῖς ποὺ κατακλύζουν τὸ πάρκο κάθε Σαββατοκύριακο καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ ξεφύγουν τὴν ἀποπνικτικὴ ζέστη τοῦ Λὸς Ἄντζελες καὶ τῶν προαστίων του. Τὴν ἡσυχία διέκοψε τὸ μούγκρισμα ἑνὸς μεγάλου αὐτοκινήτου ποὺ ἀνέβαινε τὴν ἀπότομη πλαγιὰ μὲ τὴν πρώτη ταχύτητα.

Σὲ λίγο τὸ πράσινο ρυμουλκὸ αὐτοκίνητο τῆς κρατικῆς δασικῆς ὑπηρεσίας ἔπαιρνε τὴν τελευταία στροφὴ καὶ σταματοῦσε σ' ἕνα μεγάλο ἀνοικτὸ χῶρο. Δύο ὑπάλληλοι τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας κατέβηκαν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο τρίβοντας τὰ πόδια τους γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν. Ἡ δουλειά τους ἦταν νὰ ἔρχωνται στὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ πάρκο γιὰ νὰ τὸ καθαρίζουν, πρὶν νὰ ξεχυθῆ σ' αὐτὸ ὁ κόσμος κατὰ τὸ ἐρχόμενο Σαββατοκύριακο.

Οἱ ὑπάλληλοι ἔκαναν τὴ δουλειά τους μεθοδικά. Ἔπρεπε νὰ καθαρίσουν τὸ χῶρο ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα, ν' ἀδειάσουν τὰ δοχεῖα ἀπορριμμάτων καὶ γενικῶς νὰ εὐπρεπίσουν τὸ πάρκο. Ἡ ἐργασία ἦταν ρουτίνα, ὅπως πάντοτε, μέχρις ὅτου ἔφθασαν στὸ χῶρο τῶν ἀπορριμμάτων.

Ἐκεῖ, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, διέκριναν κάτι ποὺ φαινόταν σὰν σακκούλα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Ἕνας πλησίασε τὴ σακκούλα, ἀλλὰ πρὶν τὴν ἀκουμπήσῃ, ὀπισθοχώρησε τραυλίζοντας μὲ πνιγμένη φωνή :

—«Θεέ μου, πᾶμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα καὶ νὰ καλέσουμε τὸ τμῆμα. Μέσα στὴ σακκούλα εἶναι ἕνα κεφάλι». Τὸ εὐχάριστο θέρετρο, ποὺ ἦταν καταφύγιο γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς καπνισμένης πόλης, ἕνας τόπος ψυχαγωγίας καὶ διασκεδάσεως, μετεβάλλετο τώρα σὲ ἕνα χῶρο τρόμου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνέφεραν σχετικῶς στὸ φυλάκιο καὶ ἐκεῖνο διεβίβασε τὴν πληροφορία στὸν πλησιέστερο ἀστυνόμο, ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἀμέσως ἕνα ἀσυρματοφόρο αὐτοκίνητο ἐπὶ τόπου. Ἐν συνεχείᾳ εἰδοποιήθηκε ὁ ἀστυνόμος Ἄλ Ἔτζελ, προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας ἐξιχνιάσεως ἀνθρωποκτονιῶν τῆς πόλεως τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Ὅταν ὁ Ἔτζελ ἄκουσε ὅτι εἶχε βρεθῆ ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι, ἔστειλε ἀμέσως τὸν ἀρχιφύλακα Γουῶλτερ Θόρντον ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις.

Ὑπῆρχε ὅμως καὶ μιὰ μικρὴ πιθανότης ὅτι τὸ εὕρημα μποροῦσε νὰ εἶναι ἔργο κανενὸς φαρσέρ, ὁ ὁποῖος τοποθέτησε τὸ κεφάλι ἑνὸς μανεκὲν μέσα στὴ σακκούλα γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ἀφελεῖς ἀνθρώπους. Ἂν ὅμως ἦταν πραγματικότης, ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ μέσα σὲ τρεῖς μῆνες ποὺ βρισκόταν ἕνα ἀσώματο κεφάλι στὴν περιοχὴ τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Τὴν 29 Ἀπριλίου τρεῖς νεαροὶ εἶχαν βρῆ τὸ κεφάλι μιᾶς γυναίκας μέσα σ' ἕνα κασσόνι δίπλα στὸ δρόμο, στὸ Γκάρντεν Γκρόουβ. Ἀργότερα ἐξακριβώθηκε ὅτι ἡ νεκρὴ γυναίκα ἦταν ἡ κ. Χίλντρεθ Σῶ. Τὰ μέλη τοῦ σώματός της βρέθηκαν σκορπισμένα σὲ τρεῖς περιοχὲς τῆς νοτίου Καλιφορνίας.

Ὁ ἀρχιφύλακας Θόρντον ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν συμβάλει στὴν ἐξιχνίασι τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὸς εἶχε συλλάβει τὸ σύζυγο τοῦ θύματος Ντάρλιγκτον Σῶ, ὡς δολοφόνο.

Ὑπῆρχε λοιπὸν μεγάλη ὁμοιότης τῶν ἐνεργειῶν τοῦ δράστου καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι.

Στὸ μεταξὺ στὸ πάρκο εἶχε συγκεντρωθῆ ἀρκετὸ πλῆθος καὶ οἱ δασοφύλακες εἶχαν περιβάλει τὸ χῶρο προσεκτικὰ μ' ἕνα σχοινὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσουν ὁποιονδήποτε ἀπὸ τοὺς θεατὲς νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τυχὸν ὑπάρχοντα ἴχνη.

Ἡ πλαστικὴ σακκούλα ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴ θέσῃ της καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ Θόρντον διεπίστωσε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀστεῖο. Ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος, φρικιαστικοῦ καὶ ἀποτρόπαιου.

Ἡ πλαστικὴ σακκούλα περιεῖχε τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνδρὸς ἡλικίας 20 περίπου ἐτῶν. Εἶχε κατσαρὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ οἱ μωλωπισμοὶ καὶ τὰ τραύματα ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπο, μαρτυροῦσαν ὅτι πιθανῶς εἶχε κτυπηθῆ μέχρις ἀναισθησίας πρὶν ἀποκεφαλισθῆ.

Ἡ περαιτέρω ἔρευνα τοῦ χώρου ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀποκάλυψε δεύτερη πλαστικὴ σακκούλα. Αὐτὴ περιεῖχε δύο κομμένα χέρια καὶ τὰ σπλάχνα τοῦ θύματος. Στὰ δάκτυλα ὑπῆρχαν ἀκόμα δύο δακτυλίδια. Τὸ ἕνα ἦταν ἕνα χρυσὸ σχολικὸ δακτυλίδι καὶ εἶχε τὸ γράμμα Φ πάνω σὲ μιὰ μαύρη πέτρα. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς σημάνσεως ποὺ ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ εὑρήματος, πῆραν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν κομμένων χεριῶν, φωτογράφησαν ὅλο τὸ χῶρο καὶ περίμεναν τὴν ἄφιξι τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ αἰφνιδίων θανάτων. Ὁ τελευταῖος, ἀφοῦ ἐξέτασε τὰ μέλη, ὑπολόγισε ὅτι τὸ θῦμα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πεθάνει πρὶν ἀπὸ μία ἢ δύο ἑβδομάδες.

Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ δασοφύλακες ἐρεύνησαν ἐπισταμένως τὴν περιοχὴ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι καὶ ἄλλων ἰχνῶν. Καὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὰ βροῦν. Ἐκεῖ κοντά, ὅπου ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι, εἶχαν πετάξει τὰ μέλη, βρέθηκε κι' ἕνας στρατιωτικὸς σάκκος, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκει κανεὶς σ' ὅλα τὰ καταστήματα ποὺ πωλοῦν τὰ πλεονάσματα στρατιωτικῶν εἰδῶν.

Μέσα στὸ σάκκο βρέθηκαν 16 πάνινες χρηματοσακκοῦλες τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐθνικῆς τραπέζης. Ἀπ' αὐτὸ προέκυπτε ὅτι ὁ δολοφόνος προφανῶς θὰ εἶχε λάβει μέρος καὶ σὲ ληστεία ἢ διάρρηξι.

Ἐκεῖ κοντά, ἕνας ἄλλος ἀστυνομικὸς βρῆκε ἕνα ζευγάρι γυναικεῖα πλαστικὰ γάντια, γεμᾶτα πηχτὸ αἷμα, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι τὰ «χειρουργικὰ» γάντια τοῦ χασάπη-δολοφόνου.

Ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἐξέτασι προέκυπτε ὅτι τὸ θῦμα εἶχε πέσει σὲ ἐνέδρα καὶ εἶχε σφαγῆ ἢ ἦταν τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος καὶ εἶχε δολοφονηθῆ, καθ' ὃν χρόνο ἐπέστρεφε στὴν τράπεζα.

Ἡ δεύτερη περίπτωσι ἀποκλείσθηκε γιατὶ πρῶτον δὲν εἶχεν ἀναφερθῆ ἡ ἐξαφάνισι κανενὸς τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ δεύτερον στρατιωτικὸς σάκκος δὲν χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ μεταφορὰ χρημάτων τῆς τραπέζης.

Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ δασοφύλακες ἔψαξαν τώρα τὸ δάσος καὶ τὸ πάρκο ἐπὶ ὧρες χωρὶς ὅμως νὰ βροῦν ἄλλα ἴχνη ἢ μέλη τοῦ πτώματος. Ἐὰν εἶχαν πεταχθῆ καὶ τὰ ἄλλα μέλη ἐκεῖ, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν τὰ εἶχε ἰδῆ κανένας, δεδομένου ὅτι τὸ πάρκο κατακλύζεται ἀπὸ πλῆθος κάθε μέρα. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ἄγρια ζῶα μποροῦ νὰ μετέφεραν τὰ μέλη μακρυά. Ἐνῷ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ δασοφύλακες συνέχιζαν τὴν ἔρευνά τους, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ἀσφαλείας κατέβαλαν προσπαθείας γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος. Περίμεναν καὶ ἤλπιζαν ὅτι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν κομμένων χεριῶν θὰ ἀπεκάλυπταν γρήγορα τὴν ταυτότητα.

Τὰ ἀποτυπώματα ἐστάλησαν στὴ δακτυλοσκοπικὴ ὑπηρεσία τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ἐρευνήθηκε τὸ δακτυλοσκοπικὸ ἀρχεῖο καὶ μέσα σὲ λίγες ὧρες βρέθηκε ὅτι τὸ θῦμα ἦταν ὁ Ρόμπερτ Ἄλλεν Μόσσερ, ἡλικίας 25 ἐτῶν. Τὰ δακτυλικὰ του ἀποτυπώματα εἶχαν ληφθῆ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιο, ὅταν εἶχεν ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεώς του, γιατὶ δὲν εἶχε παρουσιασθῆ στὴν ὑπηρεσία τῆς τροχαίας, παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες κλητεύσεις. Εἶχε καταδικασθῆ τότε σὲ κράτησι μιᾶς ἡμέρας.

Ὁ φάκελός του ἀποκάλυψε καὶ κάτι ἄλλο πιὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ Μόσσερ κατεζητεῖτο γιὰ νὰ ἐξετασθῆ σχετικῶς μὲ μιὰ διάρρηξι ἑνὸς χρηματοκιβωτίου ποὺ ἔγινε στὴ Σάουθ Βέρμοντ Ἄβενιου, στὶς 16 Ἰουλίου, ἀπ' ὅπου ἀφῃρέθησαν 1.700 δολλάρια, σὲ μετρητὰ καὶ σὲ τσέκ.

Ἔτσι μέσα σὲ λίγες ὧρες ἡ ἀστυνομία τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἀνεκάλυψε τὴν ταυτότητα τοῦ ἀσώματου κεφαλιοῦ καὶ συνέδεσε τὸ θῦμα μὲ μιὰ διάρρηξι. Τώρα ἔμενε γιὰ τὴν ἀστυνομία νὰ βρῆ γιατὶ ὁ Ρόμπερτ Μόσσερ εἶχε δολοφονηθῆ. Ὁ ἀστυνόμος Ἔτζελ ἀνέθεσε στοὺς ἀρχιφύλακες Γουῶρντ Χαλίνεν καὶ Τζὶμ Γουῶλκι νὰ βροῦν τὴν ἀπάντησι.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν τὴν ἔρευνά τους γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου, ἐξετάζοντες κατ' ἀρχὰς τὸ παρελθὸν τοῦ θύματος. Ἐπὶ ἡμέρες ἐξέταζαν φίλους καὶ γνωρίμους τοῦ Μόσσερ, ἀλλὰ οἱ πληροφορίες ποὺ συνέλεξαν, τοὺς ἀπογοήτευσαν. Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὸν Μόσσερ. Ἦταν ἕνας τύπος ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ παίζῃ μπιλιάρδο, παρὰ νὰ δουλεύῃ, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ κάνῃ κάθε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἐργασία. Ἐν τούτοις ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Ὅλοι ὅσοι ρωτήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς διατύπωσαν τὴν αὐτὴ γνώμη.

Ὁ Μόσσερ εἶχεν ἔλθει στὸ Λὸς Ἀντζελες πρὶν πέντε χρόνια ἀπὸ τὴ Μπελλαὶρ τοῦ Ὀχάϊο, ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴν ἀεροπορία καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἦταν ἕνας καλὸς μηχανικός, ἀπόφευγε νὰ δουλέψῃ.

Στὶς συνοικίες τοῦ νοτίου Λὸς Ἀντζελες ὅπου σύχναζε, ἦταν γνωστὸς ὡς ὁ «ἄνθρωπος μπιλιάρδο». Ἦταν ἱκανοποιημένος νὰ κάνῃ βοηθητικὲς ἐργασίες γύρω στὴ γειτονιὰ γιὰ λίγα χρήματα τὴν ἑβδομάδα, ἕνα μέρος νὰ κοιμηθῆ, κάτι νὰ φάῃ καὶ τὰ ἀπαραίτητα ποὺ τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ παίζῃ στὸ μπιλιάρδο.

Ὁ διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης λέσχης μπιλιάρδου εἶχε καταθέσει : «Ὁ Μόσσερ δὲν εἶχε χρήματα. Ζοῦσε μόνο γιὰ τὸ μπιλιάρδο. Ἔτρωγε, κοιμόταν καὶ περνοῦσε ὅλο τὸν ἐλεύθερό του χρόνο ἐκεῖ στὴ λέσχη. Ἀλλὰ ὁ Μόσσερ διαρρήκτης; Ἀδύνατο. Ἐκεῖ τοῦ ἐδίδετο πάντοτε ἡ εὐκαιρία νὰ κλέψῃ χρήματα ἢ πράγματα ποὺ δὲν τοῦ ἀνῆκαν. Ποτὲ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε».

Ὁ διευθυντὴς μιᾶς ἄλλης λέσχης κατέθεσε τὰ ἴδια : «Ὁ Μόσσερ θὰ προτιμοῦσε νὰ μείνῃ νηστικὸς παρὰ νὰ κλέψῃ μιὰ δεκάρα. Μερικὲς φορὲς ὅταν δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ ἕνας πελάτης ἤθελε μιὰ μπύρα ἢ τὰ ρέστα, ὁ Μόσσερ μὲ ἐξυπηρετοῦσε καὶ ἄφηνε τὰ χρήματα ἐκεῖ στὸ ταμεῖο. Ἀκόμα καὶ στὶς παραβάσεις του ἦταν τίμιος καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἀπεχθανόταν ἦταν οἱ φασαρίες. Μιὰ βραδυά, πρὶν μερικὲς ἑβδομάδες ποὺ δὲν εἶχε ποὺ νὰ κοιμηθῆ σκαρφάλωσε μέσα σ' ἕνα σταθμευμένο αὐτοκίνητο καὶ ξάπλωσε. Ἕνας ἀστυνομικὸς τὸν ξύπνησε καὶ τὸν ἀπείλησε ὅτι θὰ τὸν ἐμήνυε ὡς ὕποπτο κλοπῆς αὐτοκινήτου. Ρώτησα τὸ Μόσσερ τὶ ἐσκόπευε νὰ κάνῃ. Χαμογέλασε μόνο, κούνησε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε : «Τίποτε. Δὲν ἔχω χρήματα γιὰ τοὺς δικηγόρους καὶ δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ δικαστήρια. Θὰ βρῶ μιὰ δικαιολογία νὰ πῶ». Νομίζω ὅτι ἕνας τέτοιος τύπος δὲν θὰ παραβίαζε ποτὲ ἕνα χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ κλέψῃ ἀνθρώπους ποὺ τοῦ εἶχαν φανῆ τόσο καλοί. Ὄχι, ὁ Μόσσερ μπορεῖ νὰ ἔπαιζε ὅλη τὴν ἡμέρα μπιλιάρδο, ἀλλὰ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος. Ρωτῆστε ὁποιονδήποτε!!».

Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ἔπαιρναν ὅλο τὴν ἴδια ἀπάντησι. Ὁ Μόσσερ ἦταν ὁ πλέον ἀπίθανος γιὰ νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο.

Ἀλλὰ οἱ παλαίμαχοι ἀστυνομικοὶ δὲν ἦταν ἀκόμα διατεθειμένοι νὰ ἀπορρίψουν τὴν δυνατότητα ὅτι ὁ Μόσσερ μπορεῖ νὰ εἶχε ἐξαπατήσει τοὺς φίλους του προσποιούμενος τὸν ἔντιμο γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ νὰ κάνῃ τὴ διάρρηξι.

Τὸ πρωὶ τῆς 16 Ἰουλίου ὁ Μόσσερ εἶχε θεαθῆ γιὰ τελευταία φορά. Κοιμόταν μέσα στὴ λέσχη μπιλιάρδου τῆς Βέρμοντ Ἄβενιου, ὅπου ἦταν καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ εἶχε παραβιασθῆ. Ἀλλὰ ὅταν στὶς 7 π.μ. ὁ διευθυντὴς τῆς λέσχης Τζὼν Ντεπτούλα ἦρθε ν' ἀνοίξῃ γιὰ δουλειά, ὁ Μόσσερ εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο ἔλειπαν 1.700 δολλάρια.

Οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἀποφάνθηκαν ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιο δὲν εἶχε παραβιασθῆ μὲ λοστό. Ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἀνοιχθῆ ἀπὸ κάποιον ποὺ ἤξερε τὸ συνδυασμὸ ἀσφαλείας. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς λέσχης δήλωσε: «Ἀπ' ὅσα ξέρω, ὁ Μόσσερ δὲν ἤξερε τὸν συνδυασμὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου. Εἶχε ὅμως μείνει πολὺ καιρὸ μέσα στὴ λέσχη καὶ πιθανὸν νὰ τὸν εἶχε μάθει».

Ἡ τελευταία διεύθυνσι διαμονῆς τοῦ Μόσσερ ἦταν 950 Γουέστ, 79 ὁδός, ὅπου εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο μαζὶ μ' ἕνα φίλο του πρὶν ἓξ ἢ ὀκτὼ ἑβδομάδες. Ἀπὸ τότε σύχναζε στὶς λέσχες μπιλιάρδων, ὅπου καὶ δούλευε ὡς θυρωρὸς ἢ ἔκανε ἄλλες βοηθητικὲς ἐργασίες.

Πρὶν ν' ἀναλάβη ἐργασία στὴ λέσχη τῆς Βέρμοντ Ἄβενιου, δούλευε στὴ λέσχη Μάντσεστερ τῆς Γουὲστ Μάντζεστερ Ἄβενιου, ἀπ' ὅπου τὸν εἶχαν διώξει γιατὶ τὸν κατέλαβαν νὰ κοιμᾶται κατὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς του.

Ὁ διευθυντὴς τῆς λέσχης Μάντσεστερ ἦταν ἴσως ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ Μόσσερ, στὸν ὁποῖο εἶχε παραχωρήσει στέγη ἐπὶ δύο μῆνες. Τοῦ ἔκανε κατάπληξι ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Μόσσερ εἶχε πέσει θῦμα δολοφονίας καὶ δήλωσε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη ὅτι ὁ φίλος του εἶχε κλέψει τὰ 1.700 δολλάρια ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. «Τὸν ἤξερα πολὺ καλὰ» εἶπε. «Ἀπίστευτο νὰ ἔκανε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Μόσσερ ἀπήχθηκε καὶ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ διαρρήκτη, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος δὲν ἤθελε ν' ἀφήση μάρτυρες».

Ὁ ἀστυνόμος Ἔτζελ παραδέχθηκε καὶ τὴν ἐκδοχὴ αὐτή. «Ἡ ὑπόθεσι εἶναι μυστήριο» εἶπε. «Πιθανὸν ὁ Μόσσερ νὰ ἐνώχλησε τὸ διαρρήκτη ὁ ὁποῖος τὸν σκότωσε καὶ μετέφερε τὸ πτῶμα μακρυὰ γιὰ ν' ἀφήση νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ὁ Μόσσερ ἦταν ὁ κλέπτης καὶ γι' αὐτὸ ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴ λέσχη».

Οἱ δυὸ ἀρχιφύλακες ὅμως συνέχιζαν μὲ τὴν ἴδια δραστηριότητα νὰ ἐξετάζουν κάθε πιθανότητα ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπιρρίψη τὸ βάρος τῆς κλοπῆς στὸ Μόσσερ.

Χρειάσθηκαν ἀρκετὲς ἡμέρες μέχρις ὅτου νὰ βροῦν ποῦ εἶχε τὸ θῦμα τὰ ἀτομικά του πράγματα. Τὰ εἶχε μέσα σ' ἕνα χαλασμένο αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖο ἀποκαλοῦσε «σπίτι του», σ' ἕνα γκαράζ τῆς Σάουθ Χοῦβερ στρήτ. Ἐκεῖ βρῆκαν τὸ ἀπολυτήριο στρατοῦ τῆς ἀεροπορίας, ἕνα δέμα ἄπλυτα ροῦχα καὶ ἕνα γράμμα χωρὶς ἡμερομηνία ποὺ εἶχε γράψει ὁ Μόσσερ πρὸς τὸν πατέρα του, στὴ Μπελλαὶρ τοῦ Ὀχάϊο.

Τὸ γράμμα ἦταν γραμμένο σὲ ἐπιστολικὸ χάρτη ἑνὸς ξενοδοχείου τῆς Φρέσνο τῆς Καλιφορνίας, ὅπου ὁ Μόσσερ εἶχε πάει μὲ μιὰ ὁμάδα παικτῶν γιὰ νὰ λάβη μέρος σ' ἕνα παιγνίδι. Τὸ γράμμα ἀναφερόταν κυρίως στὴ δρᾶσι τοῦ Μόσσερ στὸ μπιλιάρδο καὶ στὸν καιρό.

Ἡ ἔρευνα τῶν ἀτομικῶν ἀντικειμένων τοῦ Μόσσερ ἀπεκάλυψεν ὅτι: 1) Εἶχε πολλοὺς φίλους καὶ δὲν εἶχε ἐχθρούς. 2) Εἶχεν φήμη ἐντίμου ἀνθρώπου. 3) Ζοῦσε μόνο γιὰ τὸ μπιλιάρδο. 4) Δὲν εἶχε ἀναμιχθῆ ποτὲ σὲ σοβαρὴ φασαρία. 5) Μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῆ κάθε μέσον γιὰ νὰ ἀποφύγη τὴ φασαρία.

Ὅλα αὐτὰ συνέβαλαν στὴν λογικὴ ἄποψι ὅτι ὁ Μόσσερ δὲν ἦταν ἀναμιγμένος στὴν κλοπὴ τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἤξεραν ἐν τούτοις ὅτι ὑπῆρχε ἀκόμα μιὰ πιθανότης ποὺ μποροῦσε ν' ἀποδώση τὴν ἐνοχὴ τῆς διαρρήξεως στὸ Μόσσερ: Μπορεῖ νὰ γνώριζε μιὰ κοινὴ συνήθεια τῶν ὑπαλλήλων ποὺ ἐργάζονται στὰ ταμεῖα καὶ τῶν ὁποίων τὰ καθήκοντα ἀπαιτοῦν νὰ ἀνοίγουν καὶ νὰ κλείνουν τὸ χρηματοκιβώτιο πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα. Γιὰ νὰ κλειδώση ἕνα χρηματοκιβώτιο πρέπει κανεὶς νὰ στρίψη τὸ δίσκο γιὰ νὰ σχηματισθῆ ὁ συνδυασμὸς τῆς ἀσφαλίσεως. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη καὶ στὸ ἄνοιγμα, πρᾶγμα ποὺ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κόπον αὐτό, πολλοὶ ὑπάλληλοι συνηθίζουν νὰ κλείνουν πρόχειρα τὸ χρηματοκιβώτιο. Αὐτὸ κάνει πιὸ εὔκολη τὴ δουλειά τους, ἀλλὰ ὁ διαρρήκτης μπορεῖ νὰ τὸ παραβιάση εὔκολα.

(Συνεχίζεται)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

Ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **Γ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1900 πολλὲς μεγάλες πόλεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ν. Ὑόρκη καὶ τὸ Λονδῖνον, ἄρχισαν ἐπαναστατικὰ πειράματα, μὲ τὴ χρησιμοποίησι τῶν γυναικῶν ὡς τακτικῶν λειτουργῶν τῆς ἀστυνομίας σὲ μεγάλη κλίμακα. Ἀπὸ τότε ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐπεξετάθη σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Σήμερα ἡ γυναίκα ἀστυνομικὸς βρίσκεται σὲ 30 μεγάλες ἀμερικανικὲς πόλεις, σ' ὁλόκληρο τὸ Ἡνωμένον Βασίλειο, καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν Βρεταννικὴ Κοινοπολιτείαν, στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη, ἀκόμη καὶ στὴν Ἰαπωνία.

Ἡ πεῖρα ἔχει διδάξει ὅτι αὐτὴ εἶναι μιὰ εὐγενικὴ καὶ γλυκομίλητη κυρία ὅταν προστατεύῃ τὴ νεολαία καὶ μία αὐστηρὴ καὶ δραστηρία ἀστυνομικὸς στὴν εἰδικὴ ὑπηρεσία τῶν ντέτεκτιβς, ὅπως καὶ οἱ ἄρρενες συνάδελφοί της.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεγάλου ὀργανισμοῦ τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶναι μιὰ ὄμορφη, γεροδεμένη καὶ καλοντυμένη γυναίκα, 42 ἐτῶν περίπου, ἡ κυρία Τερέζα Μελσιόνε, διευθύντρια τοῦ γραφείου τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι τῆς Ν. Ὑόρκης.

Στὸ εὐχάριστο γραφεῖον της ποὺ βρίσκεται στὴν Σέντερ Στρὶτ ἡ κυρία Μελσιόνε ἀρέσκεται στὸ νὰ δείχνῃ στὸν κάθε ἐπισκέπτη τὴ φωτογραφία μιᾶς εἰκοσάχρονης ἀμερικανίδος ἀστυνομικοῦ, ποὺ φορεῖ ψηλὲς δεμένες μπότες, μὲ στολή, ποὺ προκαλεῖ φόβο, καὶ μὲ ὕφος βλοσυρό. «Πολὺ λίγο ἔχουμε ἀλλάξει ἀπὸ τότε», λέγει χαμογελώντας.

Σχεδὸν οἱ μισὲς ἀπὸ τὶς καλοδιαλεγμένες 249 γυναῖκες τῆς κυρίας Μελσιόνε εἶναι ἀπόφοιτες Κολλεγίων, πολλὲς ὁμιλοῦν τὸ λιγώτερο μιὰ ξένη γλῶσσα, σχεδὸν ὅλες ἔχουν πεῖρα διδασκαλισσῶν, κοινωνιολόγων, νοσοκόμων ἢ ἔχουν ἐργασθῆ σὲ δουλειές, κοντὰ σὲ πολὺ κόσμο.

Ὡς νεοσύλλεκτοι στὴν Ἀστυνομικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ν. Ὑόρκης ἐκπαιδεύονται στὰ ἴδια πράγματα μὲ τοὺς ἄνδρες, ἤτοι Ἐγκληματολογία, τεχνικὴ συλλήψεως, ζιοῦντο καὶ πυροβολισμοὺς ἀκριβείας διὰ περιστρόφου. Ἀκόμη ἡ θηλυκότητά τους δὲν φαίνεται νὰ ὑποφέρῃ. Τὰ δύο τρίτα τούτων ἔχουν παντρευτῆ καὶ πολλὲς ἔχουν παιδιά. Τὸ μόνο ἀστυνομικό τους ἐξάρτημα ποὺ ὅλες φέρουν μαζί τους—οἱ στολὲς φέρονται μόνον σὲ παρελάσεις καὶ στὶς εἰδικὲς ὑπηρεσίες—εἶναι τὸ ρεβόλβερ διαμετρήματος 32μμ καὶ τὸ σῆμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φέρουν μαζί τους ὅλες τὶς ὥρες.

Τὰ κύρια καθήκοντα τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν εἶναι ἡ πρόληψι τοῦ ἐγκλήματος. Περίπου 80 ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν γυναικῶν τῆς κυρίας Μελσιόνε εἶναι ἀπεσπασμένες στὸ γραφεῖον τοῦ Τμήματος Προστασίας τῶν Νέων, γιὰ νὰ προστατεύουν τοὺς νέους καὶ τὶς νέες, ποὺ ἔρχονται σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ νόμο. Τόσο ἀποτελεσματικὴ εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ Τμήματος Προστασίας τῶν Νέων, ποὺ ἀπὸ τὶς 2.000 ὑποθέσεις τὶς ὁποῖες χειρίζεται κάθε χρόνο, μόνον οἱ 12 % τελειώνουν στὰ δικαστήρια. «Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ πετύχουμε αὐτὸ χωρὶς τὰ κορίτσια μας», εἶπεν ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Τμήματος Προστασίας τῶν Νέων. «Αὐτὲς ἔχουν τὸν τρόπο τους νὰ συλλέγουν πληροφορίες ἀπὸ κορίτσια, ἀγόρια, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ ἔχουν μιὰ δύναμι πειθοῦς ποὺ εἶναι ἀπίστευτη».

Οἱ γυναῖκες ἀστυνομικοὶ τοῦ Τμήματος Προστασίας τῶν Νέων βρίσκονται 24 ὥρες τὴν ἡμέρα σὲ διαρκῆ κίνησι, στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, στὰ ἀεροδρόμια, στοὺς σταθμοὺς λεωφορείων καὶ σὲ περιοχές, ὅπου ὑπάρχουν θεάματα, παρακολουθώντας καὶ προστατεύοντας τὰ παραστρατημένα παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἔρχονται

κατὰ ἑκατοντάδες στὴ Ν. Ὑόρκη κάθε χρόνο. Ἔτσι, μιὰ δεκαεξάχρονη κοπέλλα ἀπὸ κάποια μικρὴ πόλι ἢ χωριό, ἡ ὁποία ἔφυγε ἀπὸ τὴν μονότονη ζωή της γιὰ νὰ γίνῃ μοντέλο ἢ ἠθοποιός, θὰ νοιώσῃ κάποιον αἰφνιδίως νὰ τῆς πιάνῃ τὸ χέρι καθὼς θὰ περπατᾷ κάπου στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ἢ στὸ ἀεροδρόμιο. Μιὰ φιλικὴ ἀλλὰ σοβαρὴ νέα κυρία θέλει νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ ἦλθε καὶ ποῦ πηγαίνει. Μέσα σὲ λίγες ὧρες ἐκτὸς ἐὰν τὸ κορίτσι μπορῇ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει τὴν ἄδεια τῆς οἰκογενείας της καὶ τὴν ὑποστήριξι τῶν συγγενῶν ἢ φίλων της στὴν Ν. Ὑόρκη, οἱ γονεῖς θὰ εἰδοποιηθοῦν καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι της—συνήθως πρόθυμα.

Ἡ ἐπόμενη φροντίδα τῆς κυρίας Μελσιόνε εἶναι ἡ προστασία τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τοὺς σεξουαλικοὺς ἐγκληματίας. Οἱ γυναῖκες ἀστυνομικοὶ φρουροῦν τὰ πάρκα, τὰ γήπεδα, τὰ θεάματα καὶ διάφορα μέρη ὅπου συγκεντρώνονται τὰ παιδιά. Οἱ δύο θρασεῖς πατιναδόροι στὸ παγωμένο χειμωνιάτικο ρὶγκ τοῦ Σέντραλ Πὰρκ φαίνονται τόσο ὄμορφοι, ὅσο ὄμορφοι φαίνονται οἱ συνάδελφοί τους ἀστυνομικοί, ποὺ κάνουν τὸ ἴδιο, στὶς ἡλιόλουστες ἀκτὲς τῆς νήσου Κόνεϋ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὅλες ὁπλοφοροῦν καὶ ἔχουν τὸ σῆμα μαζί τους, εἶναι δὲ ἐνεργητικότατες στὸ νὰ ἐντοπίζουν καὶ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς νεαροὺς ποὺ ἐνοχλοῦν τὰ μικρὰ κορίτσια. «Ἕνα κορίτσι κάπως μεγάλης ἡλικίας δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ζητῇ βοήθεια», ἐδήλωσεν ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας, «γιατὶ μπαίνει σὲ ἀμηχανία καὶ φόβο ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἀλλὰ οἱ γυναῖκες μας μποροῦν νὰ μαντεύσουν ὅτι βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ πρόσωπό της θὰ ἔχῃ μιὰ εἰδικὴ ἔκφρασι ἂν ἐνωχλήθη ἢ ὄχι».

Μιὰ δουλειὰ ποὺ σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς κυρίας Μελσιόνε δὲν ἀρέσει, εἶναι ὅταν ἐνεργοῦν ὡς δόλωμα γιὰ νὰ παγιδεύσουν ἕνα μανιακό. Ἕνας ντέτεκτιβ μοῦ ἀνέφερε μιὰ τέτοια ἱστορία. «Ξέραμε» εἶπε «πὼς αὐτὸς ἦταν ἕνας δυνατὸς καὶ πανοῦργος ἄνδρας, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μαχαίρι. Εἶχε πολλὲς φορὲς ἐπιτεθῇ σὲ νοσοκόμες ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὸ πάρκο τοῦ νοσοκομείου γιὰ νὰ ξεκουράζωνται τὴ νύχτα. Ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια μας τὸν ξετρύπωσε. Περπάτησε μπροστὰ κι' ἐγὼ μ' ἕναν συνάδελφό μου ἀκολουθούσαμε κρυμμένοι στοὺς θάμνους. Αὐτὸ γινόταν πέντε νύχτες συνέχεια χωρὶς νὰ γίνεται δυνατὸς ὁ ἀφοπλισμὸς καὶ ἡ σύλληψί του γιατὶ ἡ ἀστυνομία πάντοτε ἐπέμενε νὰ μένουμε μακρυὰ πίσω. Ξέραμε τὶ αἰσθανόταν. Δὲν εἶναι διασκέδασι νὰ προσπαθῇς νὰ συλλάβῃς ἕναν τρελλὸ ποὺ ζυγίζει 200 πάουντς. Τὴν ἕκτη νύχτα ὅλα τελείωσαν σ' ἕνα λεπτό. Τὴ στιγμὴ ποὺ πλησιάσαμε πολὺ κοντά, αὐτὴ τὸν εἶχε ἀφοπλίσει καὶ τρομαγμένος πιὰ κοίταζε τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου της ποὺ ἦταν ἐστραμμένη κατ' ἐπάνω του. Τὸ κορίτσι μας οὔτε κἂν τρόμαξε. Στὴν πραγματικότητα ἐμεῖς φοβηθήκαμε».

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἔχει ἀνακαλύψει ὅτι οἱ γυναῖκες ἔχουν περίεργα ταλέντα στὸ νὰ διαπραγματεύωνται μὲ τοὺς πορτοφολάδες, τοὺς κλέφτες καταστημάτων, ἀπατεῶνες καὶ τοὺς λῃστάς. Γιὰ νὰ πατάξῃ τὶς κλοπὲς πορτοφολίων τὸ ἀρμόδιο γραφεῖο τῶν ντέτεκτιβς ἔχει ἕνα πίνακα ἀπὸ ἑτοιμόλογες γυναῖκες ἀστυνομικοὺς ποὺ γνωρίζουν ὅλα τὰ τεχνάσματα τῆς δουλειᾶς. Παρουσιάζονται καὶ κυκλοφοροῦν στὸ πλῆθος σὰν χῆρες ἢ νέες μητέρες κρατώντας στὴν ἀγκαλιά τους μωρά, κάτω στοὺς ὑπόγειους σιδηροδρόμους. «Μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ καλύτερα ἕναν πορτοφολὰ ἀπὸ ὅτι ἕνας ἄνδρας, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν παραμικρὴ προσοχή», ἐδήλωσε μιὰ νέα κυρία, κρατώντας ἕναν κατάλογο συλληφθέντων πορτοφολάδων. «Τότε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ» συνέχισε ἡ κυρία, «εἶναι παρατηρητικότης καὶ σύλληψι ὅταν κλαπῇ τὸ πορτοφόλι ἢ ἀνοιχθῇ μία τσάντα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε γρήγορα γιατὶ οἱ πορτοφολάδες εἶναι καὶ αὐτοὶ γρήγοροι σὰν ἀστραπὴ καὶ γλυστροῦν σὰν χέλια».

Τὸ πρωτότυπο γραφεῖο τῆς κυρίας Μελσιόνε μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ γυναῖκες μὲ καταπληκτικὴ ἐπιδεξιότητα καὶ ἐμπειρία. Τελευταῖα π.χ. ἕνα περίτεχνο κόλπο

ἔγινε γνωστὸ στὸ Σέντερ Στρήτ. Αὐτὸ τὸ νυχτερινὸ κέντρο εἰδικεύετο στὸ νὰ συγκεντρώνῃ πελάτες, νὰ τοὺς μεθᾷ καὶ νὰ τοὺς ἐξαπατᾷ γιὰ ποτὰ ποὺ ποτὲ δὲν πῆραν. Στὸ μεταξὺ σερβιτόρες ταχυδακτυλουργοὶ ἄδειαζαν ὅτι εἶχε μείνει στὰ πορτοφόλια. 'Αποδείξεις γιὰ τὸ δικαστήριο δὲν ὑπῆρχαν. Τὰ θύματα φοβούμενα τὴν δημοσιότητα δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν οὔτε τυπικὰ παράπονα. 'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου εἶχε μιὰ ἀσυνήθιστη ἱκανότητα στὸ νὰ ἐντοπίζῃ τοὺς ντέτεκτιβς καὶ ἕνα σύστημα συνθημάτων, ὅπου σταματοῦσε ὅλες τὶς παράνομες ἐνέργειες, ὅταν ἔφθανεν ἕνας ντέτεκτιβ. Αὐτὸς τὴν ἔπαθε ἀπὸ μιὰ γεροδεμένη ξανθὴ τοῦ γραφείου ποὺ τοὔπιασε τὴν κουβέντα γιὰ νὰ τὴν προσλάβῃ ὡς σερβιτόρα καὶ χορεύτρια. Πέτυχε καὶ στὰ δύο.

"Οταν αὐτή, μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, συγκέντρωσε ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ χρειαζόταν καὶ ἔγινε αἰφνιδιασμὸς ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἕνα βράδυ, ὁ ἰδιοκτήτης προσπάθησε νὰ τὴ διώξῃ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. «'Εν τάξει μικρούλα μου», εἶπε λαχανιασμένος. «Δὲν θὰ μείνω πολὺ στὴ φυλακή. Θὰ συνεργασθοῦμε ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο βγῶ ἀπὸ μέσα. Μὴ σὲ νοιάζῃ μπορεῖ καὶ νὰ ξεφύγω». Τότε τὸ σῆμα της ἄστραψε μπροστὰ στὰ μάτια του. "Εμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. «Τὶ ντροπή», μουρμούρισε. «Μ' ἕνα τέτοιο ταλέντο καὶ εἶσαι ἀστυνομικός».

Πολὺ λίγοι ἄνδρες ντέτεκτιβς μποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν αὐτὲς τὶς γυναῖκες στὴν ὑπομονή, στὴ οὐσία δηλαδὴ τῆς ἀστυνομικῆς ἐργασίας.

Κατὰ τὸ 1948, ὁ 'Εδουάρδος Μπαλαρέζο εἶχε γίνει τὸ ἀγκάθι τοῦ 'Ομοσπονδιακοῦ Γραφείου Διώξεως Ναρκωτικῶν καὶ τῆς 'Αστυνομίας τῆς Νέας Υόρκης. Εἶχε πουλήσει κοκαΐνη ἀξίας πάνω ἀπὸ 2.000.000 δολλάρια. 'Η ὀργάνωσί του ἀπετελεῖτο ἀπὸ λαθρεμπόρους ποὺ ἔφερναν τὰ ναρκωτικὰ ἀπὸ τὸ Περοῦ καὶ οἱ διανομεῖς του στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες δούλευαν μὲ στρατιωτικοὺς ὑπολογισμούς. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν ὁ ἀφέντης. Πάντοτε ἔκανε τὴ δουλειά του στοὺς πολυσύχναστους δρόμους ἢ πάρκα, εἶχε δὲ ἕνα μυστηριῶδες βλέμμα καὶ ἕνα ἔνστικτο ὑπούλου παρακολουθήσεως. Τηλεφωνοῦσε ἀπὸ τοὺς δημόσιους τηλεφωνικοὺς θαλάμους καὶ ἔτσι ἔκανε τὴν ἐπιτήρησή του δύσκολη.

Τότε μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς κυρίας Μελσιόνε στρατολογήθηκε γιὰ νὰ βοηθήσῃ. Περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες, καθ' ὅλην τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, κάθε μέρα, αὐτὴ βρισκόταν πίσω του. Πολλὲς φορὲς βρισκόταν πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ αὐτόν. Γιὰ νὰ ἀλλάζῃ τὴν ἐμφάνισί της ἔβαζε πάντοτε νέα φορέματα καὶ χτένιζε τὰ μαλλιά της δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. 'Ακόμη δανειζόταν καρροτσάκια μὲ κοῦκλες ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μωρά.

Οἱ γνώσεις της γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ Μπαλαρέζο, τὶς φωτογραφίες ποὺ πῆρε μὲ τὴν ἀόρατη φωτογραφική της μηχανὴ καὶ τὰ τέλεια σχεδιαγράμματα τοῦ δρόμου, ὡδήγησε τὴν ὑπόθεσι στὸ δικαστήριο καὶ τὸν κατεδίκασε.

"Οταν συνελήφθη, αὐτὸς ὁ ἀφέντης, ἄκουγε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὶς κατηγορίες μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε δῆ τόσο συχνὰ καὶ ποτὲ δὲν τὴν ὑπωπτεύθη.

"Οταν τὸ 1953 ἔγινε γνωστὸν ὅτι στὴν πόλι εὐδοκιμοῦσε μία ἐπικίνδυνη συμμορία ποὺ ἔκανε ἐκτρώσεις, οἱ ἁρμόδιοι τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν τὰ εἶχαν κυριολεκτικὰ χαμένα. Περιπτώσεις σὰν κι' αὐτὲς εἶναι δύσκολο νὰ ἀνακαλυφθοῦν καὶ νὰ ἀποδειχθοῦν στὸ δικαστήριο, γιατὶ τὰ θύματα δὲν προθυμοποιοῦνται νὰ καταθέσουν. «'Αναθέσατε αὐτὸ στὰ κορίτσια», διέταξε ὁ Γενικὸς 'Επιθεωρητὴς τῆς 'Αστυνομίας.

Μία γυναίκα ἀστυνομικός, ἐργαζομένη μὲ ἀσήμαντες πληροφορίες, κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ γραφεῖο τοῦ παράνομου ὀργανισμοῦ—ἕνα φαρμακευτικὸ προμηθευτικὸ οἶκο, ὅπου μὲ μιὰ ἀμοιβὴ 400 δολλαρίων μποροῦσε μιὰ κοπέλλα νὰ πετύχῃ ἔκτρωσι. Μετὰ ἀπὸ σύσκεψι μὲ τὸ ἁρμόδιο ἀστυνομικὸ γραφεῖο, τὸ δικαστήριο ἐξέδωσε ἐντάλματα συλλήψεως.

"Υστερα ἀπὸ λίγο ἔγινε γνωστὸ ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν ἕνα μόνο γνωστὸ γκρούπ κομπογιαννιτῶν. Τελικὰ μιὰ ἐπισταμένη ἔρευνα ὡδήγησε τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ τὸ φαρμα-

κευτικὸ προμηθευτικὸ οἶκο σ' ἕνα φαινομενικῶς εὐϋπόληπτο γιατρό, μὲ ἄδεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος καὶ σὲ τρία ἄλλα ἄτομα ποὺ εἶχαν ἀπασχολήσει τὴν ἀστυνομία κατὰ τὸ παρελθόν, ἕνα στὴν ἐπαρχία Νάσσο, τὸ ἄλλο στὴν Ν. Ὑερσέϋ καὶ τὸ τρίτο στὸ Μπρόνξ.

'Η γυναίκα ἀστυνομικὸς παρακολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ καὶ ἐρευνοῦσε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι νύχτα μέρα, πολλὲς φορὲς μὲ τὰ πόδια, μὲ ταξὶ ἢ μὲ τὸν ὑπόγειο.

Μπροστὰ ἀπὸ τοῦ γιατροῦ τὸ γραφεῖο ὑψώνετο μιὰ πολυκατοικία μὲ πολλοὺς ὀρόφους καὶ ἀπ' ἐκεῖ μία ἀστυνομικὸς παρακολουθοῦσε κάθε ἄτομο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ. 'Αμέσως μὲ τὸ ἀσυρματοτηλέφωνο γνώριζε τοῦτο στὶς ἄλλες γυναῖκες ἀστυνομικοὺς ποὺ περίμεναν στὰ αὐτοκίνητα, παρακολουθοῦσαν τὶς γυναῖκες στὰ σπίτια τους καὶ ἀθόρυβα μάθαιναν τὰ ὀνόματά τους. Σιγά, σιγά, αὐτὸ ὡδήγησε τοὺς ντέτεκτιβς σ' ἄλλους πρακτικοὺς καὶ στοὺς συντρόφους των.

Τελικά, μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ μηνῶν μόχθο, ἡ δουλειὰ ἦταν ἕτοιμη νὰ φανερωθῇ. Περισσότερες ἀπὸ 100 γυναῖκες παρηκολουθήθησαν, ἀπὸ δὲ τὶς 50 συνελέγησαν πολύτιμες πληροφορίες. 'Ο γεμᾶτος ἀπορίες γιατρὸς καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του, συνελήφθησαν καὶ κατεδικάσθησαν.

Οἱ πολλὲς ὑποθέσεις ποὺ ἤχθησαν εἰς αἴσιον πέρας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν, ἐνεθουσίασαν τὸν δικαστικὸ κόσμο τῆς πόλεως. «Θέλουμε νὰ βλέπουμε τὴ γυναίκα ἀστυνομικὸ νὰ στέκεται στὴ θέσι τοῦ μάρτυρος», εἶπεν ἕνας ἀνώτατος δικαστὴς τῆς Ν. Ὑόρκης. «Σχεδὸν πάντοτε αὐτὴ θὰ εἶναι ἀκριβής, θὰ εἶναι ὅμορφη καὶ θὰ ἔχῃ γνώσεις γιὰ τὶς προσωπικότητες καὶ γιὰ τὰ πολύπλοκα κίνητρα τὰ ὁποῖα δὲν βρίσκονται πολὺ συχνὰ στὴν ἀστυνομικὴ μαρτυρία».

Μὲ τὴ σύνθεσι τῆς μοντέρνας ἐπιβολῆς τοῦ νόμου, ἡ γυναίκα ἀστυνομικὸς ἔχει γίνει ἀπαραίτητη. Εἶναι σαφὲς ὅτι πρέπει νὰ βρίσκεται παντοῦ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Πρὶν ἀρχίσουμε τὴ δημοσιογραφική μας αὐτὴ καμπάνια, τὴ σχετικὴ μὲ τὴν κίνησι καὶ τὴ δραστηριότητα τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων, σκεφθήκαμε πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦμε δύο εἰσαγωγικὰ λόγια, σχετικὰ μὲ τὸ σκοπὸ τῆς προσπάθειάς μας αὐτῆς.

Εἶν' ἀλήθεια ὅτι, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἡ 'Αστυνομία Πόλεων ἐγκαταστάθηκε στὴν 'Αθήνα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου θεσμοῦ στὶς πόλεις, τῆς Κερκύρας, τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, συνεστήθηκαν, γιὰ τὸ πρῶτο 'κεῖνα ξεκίνημα, ἐλάχιστα 'Αστυνομικὰ Τμήματα. Τοῦτο ἔγινε γιὰ δυὸ κυρίως λόγους. Πρῶτον γιατὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς 'Αθήνας ἦταν σημαντικὰ λιγώτερος τοῦ σημερινοῦ καὶ δεύτερον γιατὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀνάλογος ἀριθμὸς τῶν νέων ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ πλαισίωναν τὰ τμήματα.

Ἔτσι, τὴν πρώτη περίοδο τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς 'Αστυνομίας στὴν 'Αθήνα, καὶ κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, λειτούργησαν ἓξ 'Αστυνομικὰ Τμήματα, ἤτοι τά: Α, Β, Γ, Δ, Ε καὶ ΣΤ. Βέβαια οἱ τοπικὲς ἁρμοδιότητες τῶν Τμημάτων ἐκείνων δὲν ἦσαν ἴδιες μὲ τὶς σημερινές, δηλαδὴ θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ Τμήματα ἐκεῖνα, μολονότι τόσο λίγα ἀριθμητικῶς, ἀστυνόμευαν τὴν ἴδια περιοχή, ἡ ὁποία ἀστυνομεύεται ἀπὸ τὰ σημερινὰ Τμήματα. Μόνην ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ τὸ Α' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τότε ἔχει τὴν ἴδια περίπου περιφέρεια καὶ τοῦτο γιατί, ὅπως καὶ σήμερα, ἦταν καὶ τότε τὸ πιὸ κεντρικό, ἐμπορικὸ καὶ κατωκημένο Τμῆμα τῆς 'Αθήνας.

Καθὼς ὅμως περνοῦσαν τὰ χρόνια κι' αὔξαιναν τόσον ὁ πληθυσμὸς ὅσο καὶ οἱ συνθῆκες γενικώτερα τῆς ζωῆς, οἱ νέες αὐτὲς ἀνάγκες ἐπέβαλαν τὴ σύστασι κι' ἄλλων Τμημάτων, ἡ ἵδρυσι τῶν ὁποίων ἐκρίνετο ἀπαραίτητη ἀπὸ τὶς τότε καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀργότερα ἀστυνομικὲς ἢ ἄλλες κρατικὲς ἀρχές. Ἔτσι φθάσαμε νὰ ὑπάρχουν σήμερα στὴν ἁρμοδιότητα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων 34 ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ 2 ἀστυνομικοὶ Σταθμοὶ στὴν 'Αθήνα καὶ ἀνάλογος ἀριθμὸς στὶς ἄλλες Διευθύνσεις.

'Αλλὰ θὰ διερωτηθῆ κανένας. Πρέπει νὰ ὑπάρχουν τόσα Τμήματα ἢ μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλαττωθῆ ἢ ν' αὐξηθῆ ὁ ἀριθμός των ; Τὸ θέμα αὐτὸ μελετήθηκε, μετὰ προσοχῆς, ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες τῆς 'Αστυνομίας καὶ ὅταν διαπιστώθηκε ἡ ἀνάγκη μιᾶς νέας διαρθρώσεως τῆς ἐδαφικῆς κατανομῆς τῶν Τμημάτων, εἴτε λόγῳ πληθυσμοῦ εἴτε λόγῳ ἄλλων ἀστυνομικῶν παραγόντων, ὡς τάξεως, ἀσφαλείας κ.λ.π. ἐγένετο βαθμιαίως ἡ σύστασις τῶν ἀναγκαιούντων νέων Τμημάτων. Μὲ τὰ ἴδια κριτήρια μπορεῖ ἀργότερα νὰ γίνῃ μιὰ καινούργια ἐδαφικὴ κατανομὴ τῶν Τμημάτων, ὁπότε ἀναμφισβήτητα θὰ συσταθοῦν νέα Τμήματα. Πάντως παρόμοια θέματα ἀπασχόλησαν κι' ἀπασχολοῦν σοβαρὰ τὴν ἡγεσία τοῦ Σώματος καὶ πάντοτε, μὲ ταχύτητα καὶ ἀποφασιστικότητα, λαμβάνονται τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναγκαία αὐτὴ παρέκκλισι ποὺ κάναμε, ἂς γυρίσουμε ξανὰ στὸ θέμα μας, δηλαδὴ στὴν ἐξήγησι τοῦ σκοποῦ τούτης τῆς καμπάνιας.

Ὅπως κάθε ἰδιωτικὴ ἢ κρατικὴ ὑπηρεσία ἔχει διαφορετικὴ ἀποστολή, ἔτσι καὶ τὸ κάθε ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ἀνάλογα μὲ τὴν θέσι ποὺ βρίσκεται, ἐνῷ βασικὰ ἔχει τὴν ἴδια ἀποστολὴ μὲ τ' ἄλλα Τμήματα, τὸ ἀπασχολοῦν εἰδικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν ἀπασχόλησαν κάποιο ἄλλο Τμῆμα. Εἶναι δηλαδὴ μερικὰ Τμήματα ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν ἀντιμετώπισι ἀστυνομικῶν προβλημάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα λαμβάνεται ἰδιαίτερη μέριμνα, ὅπως π.χ. οἱ μικροπωληταὶ ποὺ κυκλοφοροῦν στὴ τουριστικὴ κυ-

ρίως ζώνη τῆς πόλεως, ἡ κίνησι καὶ ἡ στάθμευσι τῶν τροχοφόρων, ἡ φρούρησι δημοσίων καταστημάτων, ἡ λῆψι μέτρων τάξεως καὶ ἀσφαλείας σὲ διάφορες συγκεντρώσεις, ἡ χρῆσι τῶν ἠχητικῶν ὀργάνων κ.λ.π.

'Απ' αὐτὴ τὴ σκέψι ξεκινώντας θὰ ἐπιδιώξουμε νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ τὸ κάθε ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Λέγοντας ἀστυνομικὸ Τμῆμα, δὲν ἐννοοῦμε μόνο τὸ οἴκημα στὸ ὁποῖο στεγάζεται, ἀλλὰ παράλληλα καὶ τὴν ὅλη περιφέρεια, ποὺ ὑπάγεται στὴν ἁρμοδιότητά του.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ θὰ προβάλλουμε μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς ἀθόρυβης ἐργασίας ποὺ γίνεται στὰ ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ στὶς ἄλλες ἀστυνομικὲς 'Υπηρεσίες. Κατὰ τὴν γνώμη μας τὰ ἀστυνομικὰ Τμήματα εἶναι ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς 'Αστυνομίας. Σ' αὐτὰ μέσα ἀντικατοπτρίζεται τὸ ὅλον ἔργο τῆς 'Αστυνομίας. Στὸ Τμῆμα θὰ καταφύγη ὁ πολίτης γιὰ τὴν ὁποιαδήποτε ὑπόθεσί του, ἡ ὁποία ἔχει ἀστυνομικὸν ἐνδιαφέρον ἢ καὶ κάποτε ποὺ φαντάζεται ὅτι ἔχει. 'Εκεῖ καὶ στὸ Παρ/μα 'Ασφαλείας θὰ τρέξη νὰ καταγγείλη κάποιο ἀδίκημα, κάποια ἀταξία ποὺ παρατήρησε, κάτι ποὺ κατὰ τὴν γνώμη του πρέπει νὰ διορθωθῆ. Στὸ Τμῆμα θὰ πῆ τὰ παράπονά του γιὰ τὸν γείτονα, τὸν ἐμπορικὰ ἀντίζηλό του καί, γιατὶ ὄχι, κάποτε γιὰ τὴ γυναίκα του ἢ κάποιον ἀπὸ τὸ σπίτι του. Στὸ Τμῆμα ζητάει τὴν πανάκεια γιὰ ὅλα τὰ κακῶς ἔχοντα, γιατὶ αὐτὸ θεωρεῖ σὰν 'Αστυνομία.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἄλλες ἀστυνομικὲς 'Υπηρεσίες εἶναι ἄγνωστες στὸν πολίτη ἢ ὅτι αὐτὲς δὲν προσφέρουν θετικώτατες ὑπηρεσίες. Κάθε ἄλλο. Σημαίνει ὅμως ὅτι ὁ πολίτης, πολλὲς φορές, δὲν ξέρει ποὺ θὰ πρέπει νὰ καταφύγη γιὰ τὴν ὑπόθεσί του. Τὸ μόνο ποὺ βασικὰ ξέρει εἶναι τὸ Τμῆμα τῆς περιφερείας του. Ὅ,τιδήποτε μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, κάποτε ἀπασχόλησε τὸ Τμῆμα. 'Ακόμη καὶ τὰ πιὸ παράξενα, τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ τοῦτο γιατὶ ἀρκετοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι, καταφεύγοντας στὸ ἀστυνομικὸ Τμῆμα, θὰ βροῦν τὴ λύσι τῶν προβλημάτων ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν.

Μερικοί, δικαιολογημένα, θὰ διερωτηθοῦν. Βρίσκουν πράγματι τὴ λύσι ; Ἂν παραδεχόμασταν κάτι τέτοιο, θάμασταν ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Γιὰ ὅσους δὲν βρίσκουν τὴ λύσι, παίρνουν τὶς κατάλληλες ὑποδείξεις, προκειμένου νὰ καταφύγουν σὲ κάποια ἄλλη ἁρμοδία 'Υπηρεσία. Ἔτσι, εἴτε ἄμεσα, εἴτε ἔμμεσα, τὸ ἀστυνομικὸ Τμῆμα γίνεται τὸ κέντρον τοῦ πολίτου.

'Ελάχιστοι, γκρινιάρηδες, ἴσως παρατηρήσουν ὅτι αὐτὰ ποὺ σημειώνουμε ἐδῶ εἶναι λίγο ὑπερβολικά, εἴτε γιατὶ ἔτυχε κάποτε νὰ μὴν τύχουν τῆς,κατὰ τὴν γνώμην τους, ἐξυπηρετήσεως εἴτε γιατὶ ἄκουσαν ἀπ' ἄλλους κάτι παρόμοιο. Δὲν ἀποκλείουμε τίποτε, γιατὶ δὲν παραδεχόμαστε ὅτι εἴμαστε τέλειοι. Πάντως ἡ ἐξαίρεσι ἐνισχύει τὸν κανόνα, ὅπως λέει καὶ ἡ γραμματική.

Στὴ προσπάθειά μας τούτη, ἡ ὁποία θὰ ἐξαντληθῆ σὲ συνέχειες, προσδοκᾶμε νὰ τύχουμε τῆς συμπαραστάσεως ὅλων ἐκείνων, στοὺς ὁποίους θὰ ἀπευθυνθοῦμε. Ἡ καμπάνια μας θἄναι μὲν συνοπτική, ἀλλὰ συγχρόνως παραστατική, ἀνταποκρινομένη στὶς δυνατότητές μας καὶ στὴν πραγματικότητα. Θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ Α' ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ὄχι γιὰ κανένα ἰδιαίτερο λόγο, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιατὶ εἶναι πρῶτο στὴν ἀριθμητικὴ κλίμακα.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ζίχνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζαγορᾶς 51, κοντὰ στὶς Σχολὲς Χωροφυλακῆς.

Ἡ Νέα Ζίχνα, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Φυλλίδος, στὸ νομὸ Σερρῶν, ἔχει γύρω στὶς 4 χιλιάδες κατοίκους καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὶς Σέρρες, 25 χιλιόμετρα.

Ζολιώτου Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πιπίνου 75, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἀχαρνῶν.

Ὁ Νικόλαος Ζολιώτης, διετέλεσε γραμματεὺς τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ, λογίου καὶ ἱστορικοῦ, Τρικούπη Σπυρίδωνος (1788—1873), ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ζολώτα Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νιρβάνα, στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Τρεῖς Γέφυρες».

Ὁ Γεώργιος Ζολώτας, λόγιος καὶ ἱστοριογράφος, γεννήθηκε στὴ Χῖο τὸ 1845 καὶ πέθανε τὸ 1906. Ἵδρυσε πολλὰ δημοτικὰ σχολεῖα, ἐμπορικὴ σχολὴ καὶ συνέλεξε πολύτιμα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν λαογραφία τοῦ νησιοῦ του, βάσει τῶν ὁποίων ἡ κόρη του, Αὐρηλία Σάρρου καὶ ἄλλοι συμπατριῶτες του, ἐξέδωκαν τρίτομο σχετικὸ ἔργο.

Ζορμπᾶ Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 268, στὰ Θυμαράκια.

Ὁ Ζορμπᾶς Νικόλαος, ἀντιστράτηγος, ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1909, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1844. Ὁ πατέρας του κατήγετο ἀπὸ τὴν Μαγνησία. Ὁ Ζορμπᾶς ἐξῆλθε τοῦ στρατιωτικοῦ Σχολείου τῶν Εὐελπίδων τὸ 1867 μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ κατετάγη στὸ πυροβολικό. Διετέλεσε διοικητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων (1905—1906) καὶ ὅταν τὸν Μάϊο τοῦ 1909 συγκροτήθηκε ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία. Στὴν ἐπαναστατικὴ κυβέρνησι τοῦ Δραγούμη Στεφάνου, διετέλεσε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν (1909), θέσι τὴν ὁποία διετήρησε μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1910.

Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες καὶ συνειργάσθη εἰλικρινὰ μὲ τὸν τότε πολιτικὸ κόσμο τῆς χώρας γιὰ τὴν διάλυσι τοῦ Συνδέσμου καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς χώρας στὴν νομιμότητα, μὲ τὶς ἐκλογὲς τῆς 8 Αὐγούστου 1910. Πέθανε τὸ 1920.

Ζυγομαλᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ρόδου 107, κοντὰ στὶς γραμμὲς τῶν Σ.Ε.Κ. - Σ.Π.Α.Π.

Ὁ Ζυγομαλᾶς Ἀνδρέας, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 καὶ πολιτευόμενος, γεννήθηκε στὴν Χίο τὸ 1801 καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου.

Πῆρε μέρος σὲ πολλὲς καὶ διάφορες μάχες, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα. Στὴν Κυβέρνησι τοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου (1855) ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖο Ναυτικῶν. Πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1870.

Ζυγούρη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κριτίου 26, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν Γιάννη Ζυγούρη, ἀγωνιστὴν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀράχωβα τῆς Λεβαδιᾶς καὶ πολέμησε στὴν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως.

Ζυμπρακάκη ἢ Ζυμβρακάκη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεράφη 9, κοντὰ στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ Ἁγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη οἰκογένεια τῆς Κρήτης, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν στὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας καθὼς καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτήν.

Ζυρνόβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπερχειοῦ 11, κοντὰ στὸν Ἅγιο Βασίλειο τοῦ Ρούφ.

Τὸ Ζύρνοβον, παλαιὰ ὀνομασία τῆς σημερινῆς κωμοπόλεως Κάτω Νευροκοπίου, βρίσκεται στὸ νομὸ Δράμας καὶ εἶναι πρωτεύουσα τῆς ἄλλοτε ἐπαρχίας Ζυρνόβου.

Ζωγράφου Χρηστάκη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σαλαμῖνος 59, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ράμνες (ἐλαιοτριβείων), τοῦ Μεταξουργείου.

Ὁ Χρηστάκης Ζωγράφου, τραπεζίτης, γεννήθηκε τὸ 1820 στὸ Κεστοράτιο τῆς Ἠπείρου. Συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὴν πρόοδο τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων (Ζωγράφεια διαγωνίσματα), τὸ δὲ 1873 ἵδρυσε στὴν γενέτειρά του Διδασκαλεῖον. Μὲ δωρεὲς πολλὲς ἐνίσχυσεν ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα, γυμνάσια, παρθεναγωγεῖα κλπ. Πέθανε στὸ Παρίσι τὸ 1896. (ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ζώη Ρίζου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριστοτέλους 124, ὄπισθεν. (Ἀριστοτέλους-Κοδριγκτῶνος).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν Ζώη Ρῖζο, ἀγωνιστὴν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ὁ ὁποῖος προσέφερε πολλὰ στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Ζωναρᾶ.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ζωοδ. Πηγῆς, κοντὰ στὴν Λεωφ. Ἀλεξάνδρας.

Ὁ Ἰωάννης Ζωναρᾶς, διαπρεπέστατος Βυζαντινὸς χρονογράφος, ἤκμασε τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων Κομνηνῶν (1190-1260 μ. Χ.). Χρημάτισε ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς καὶ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ αὐτοκράτορος. Παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴ θέσι ποὺ κατεῖχε, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του, ἔγινε μοναχὸς σὲ μιὰ μονὴ τῶν Πριγκιποννήσων, ὅπου καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν συγγραφὴν ἱστορικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἔργων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τσόχα 29, στὰ Ἐξάρχεια (Κάτω Σεφρή).

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ Ἠπειρωτικὴ οἰκογένεια Ἐθνικῶν εὐεργετῶν, τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν (Ἰωάννου, Ἀναστασίου, Θεοδοσίου, Νικολάου, Ζώη καὶ Μιχαήλ), οἱ ὁποῖοι γεννήθηκαν στὰ μέσα περίπου τοῦ 18ου αἰῶνος. Διέθεσαν σημαντικὰ ποσὰ γιὰ τὴν παιδεία καὶ γιὰ πολλὰ εὐαγῆ ἱδρύματα. Γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 προσέφεραν χιλιάδες ρουβλίων. Τὸ 1828 ἵδρυσαν στὰ Ἰωάννινα τὴν μεγάλη Ζωσιμαία Σχολή.

Τὸ 1842 πέθανε στὴ Μόσχα ὁ τελευταῖος τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν, ὁ Νικόλαος, ἀφήσας 250.000 ρούβλια, τὰ ὁποῖα διετέθησαν κοινωφελῶς, σύμφωνα μὲ ἐπιθυμία του. Τὸ ἐπίσημο κράτος μετέχον τῶν ἐκδηλώσεων, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Νικολάου, διέταξε τριήμερο πένθος στὸ Πανεπιστήμιο, στὰ γυμνάσια καὶ στὰ ἄλλα σχολεῖα.

Ζωσίμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λασκάρεως 29, στὰ Παναθήναια (Λεωφ. Ἀλεξάνδρας)

Ὁ Ζώσιμος, Ἕλλην ἱστορικὸς τοῦ 5ου μ.χ. αἰῶνος, ἔγραψε «Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν», σὲ ἓξ βιβλία, στὴν ὁποία περιγράφει τὴν ἱστορία τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ μέχρι τῆς καταλήψεως τῆς Ρώμης, ἀπὸ τὸν Ἀλάριχο.

Η

Ἥβης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 110, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων.

Ἡ Ἥβη, κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, (ἐκ τοῦ ρήματος ἥδω = εὐφραίνω, τέρπω, καὶ μὲ τροπὴ τοῦ δ σὲ β), θεότης τοῦ Ὀλύμπου, ἦτο ἡ προσωποποίησις καὶ ἡ προστάτις τῆς γυναικείας νεότητος. Θρυλικὴ γιὰ τὴν ὁμορφιά της, στερήθηκε, ἀπὸ τὸν Δία, τοῦ ἀξιώματος τῆς «οἰνοχόου», γιατί, σερβίροντας κάποια μέρα τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, ἔπεσε καὶ ἀποκάλυψε τὰ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ σώματός της. Ἀργότερα ἔγινε γυναίκα τοῦ ἀποθεωθέντος Ἡρακλέους καὶ ἀπόκτησε μαζί του τὸν Ἀλεξιάρη καὶ τὸν Ἀνίκητο.

Ἡγήμονος.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ἀπέναντι στὸ νοσοκομεῖο τῶν Παίδων «ἡ Ἁγία Σοφία».

Ὁ Ἡγήμων ὁ Θάσιος, κωμικὸς ποιητὴς καὶ ὑποκριτὴς ἤκμασε τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα. Ὑπῆρξε στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδη καὶ διακρίθηκε ὡς δημιουργὸς τῶν θεατρικῶν παρῳδιῶν.

Ἡγησάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πύρρωνος 8, κοντὰ στὴν πλατεῖα Βαρνάβα (Παγκράτι).

Ὁ Ἡγήσανδρος, Ἕλλην συγγραφεὺς ἀπὸ τοὺς Δελφούς, ἔζησε τὸν 2ον π.Χ. αἰῶνα, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν συλλογὴ ἀνεκδότων καὶ ἔγραψε ὑπομνήματα γιὰ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τῶν Δελφῶν.

Ἡγίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀκταίου 20, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν πλατεῖα Θησείου.

Ὁ Ἡγίας, γλύπτης καὶ ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἤκμασε στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου π..Χ. αἰῶνος. Λέγεται ὅτι ὑπῆρξε δάσκαλος τοῦ Φειδίου. Στὶς ἀνασκαφὲς τῆς Ἀκροπόλεως βρέθηκε μαρμάρινο βάθρο, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ἡγίας ἐποίεσεν».

(Συνεχίζεται)

Πλησίασα στὸ παράθυρο μὲ τὰ σιδερένια κάγκελα καὶ κοίταξα μέσα. Τὸ θέαμα μ' ἔκανε νὰ μουδιάσω λίγο. Τέσσερα ἀνθρώπινα σκέλεθρα εἶχαν πιαστῆ τώρα ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ χόρευαν βουβὰ μὲ τοὺς ἤχους τοῦ μπαγλαμᾶ. Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν ἀπὸ μιὰ μεγάλη δίκοπη κάμα καὶ χτυποῦσαν στὸ κενὸ φανταστικοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ χασισοποτείου ἐκείνου ἦταν γεμάτη καπνοὺς καὶ στὰ ρουθούνια μου ἔφτασε μιὰ φοβερὴ ἀπόπνοια ὅπως εἶχα στηρίξει τὸ κεφάλι μου στὰ κάγκελα. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν καθισμένος σταυροπόδι ὁ ἄνθρωπος ποὺ χτυποῦσε τὶς χορδὲς τοῦ μπαγλαμᾶ. Ἔμοιαζε μὲ νεκρὸ καὶ τὰ κοκκαλιασμένα του δάχτυλα χτυποῦσαν ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ τὸ ὄργανο. Δίπλα του βρίσκονταν τέσσερα χαμηλὰ σκαμνιὰ καὶ πάνω σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ὁ λουλᾶς, ἐκεῖνο τὸ πήλινο δοχεῖο μὲ τὶς δυὸ ὀπὲς ποὺ βρῆκα καὶ στὸ ὑπόγειο τῆς Καλλιθέας. Γύρω στοὺς τοίχους ἦταν ζωγραφισμένα ἀπίθανα ἐξωτικὰ πουλιά, λουλούδια ἀνύπαρκτα στὸν κόσμο, γυναῖκες μὲ ἀνδρικὰ μόρια στὰ γυμνά τους σώματα. Πιὸ πέρα ἀπ' τὸν ἄνθρωπο τοῦ μπαγλαμᾶ βρισκόταν μιὰ μικρὴ προθήκη γεμάτη ἀπὸ γλυκίσματα.

Κάποια στιγμὴ ὁ χορὸς σταμάτησε. Ἕνας ἀπ' τοὺς τέσσερις ποὺ χόρευαν πλησίασε τρικλίζοντας τότε καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὸ λουλᾶ. Ἔβαλε τὸ καλάμι στὸ στόμα καὶ ρούφηξε μιὰ δυὸ φορές. Ὕστερα τόδωσε στὸν ἄλλον. Ρούφηξε κι' αὐτὸς δυὸ φορὲς καὶ τόδωσε στὸν τρίτο. Ἐκεῖνος τόδωσε μὲ τὴ σειρά του στὸν τέταρτο κι' ὁ τέταρτος τὸ ἴδιο πάλι στὸν ἄνθρωπο ποὺ χτυποῦσε τὸ μπαγλαμᾶ.

Πῆγαν ὕστερα καὶ κάθησαν ὅλοι σταυροπόδι γύρω στὸ ὄργανο. Μὲ τὰ χείλη σφιγμένα παρακολουθοῦσα κάθε κίνηση. Στὴν ἀρχὴ ἔμειναν γιὰ λίγο ἐκστατικοί, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Κοιτοῦσαν σὰν νὰ ἔβλεπαν οὐράνιες ὀπτασίες καὶ ἄπλωναν τὰ χέρια τους πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Φαινόνταν νὰ ἐγγίζουν ἄλλοτε λιλιπούτεια ὄμορφα ἀντικείμενα καὶ ἄλλοτε νὰ διώχνουν αἱμοβόρα θηρία.

Ἔνοιωθα πολὺ ἄσχημα μὲ τὸ θέαμα αὐτό. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Ξαφνικά, ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους σηκώθηκε φοβερὸς καὶ πλησίασε στὸν τοῖχο. Στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀπίθανα πουλιὰ ποὺ ἦταν ζωγραφισμένα στὸν τοῖχο καὶ ὕστερα γονάτισε. Ἀπ' τὸ μέτωπο ἔσταζε ἱδρώτας καὶ τὸ σῶμα του ἔτρεμε. Ἠρέμησε γιὰ λίγο κατόπιν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα στὴν εἰκόνα τοῦ πουλιοῦ. Ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ὕστερα τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζη σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στῆθος :

«—Ἀγάπη μου! Γιατὶ μ' ἄφησες, κακούργα; Γιατὶ Λέλα μου νὰ μὲ κάνης νὰ μπῶ φυλακή; Τὸ ἤξερες ὅτι δὲν ἤθελα νὰ κλέψω... Μὲ βασάνιζαν ἐκεῖ μέσα Λέλα μου. Ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴ μοῦ λὲς νὰ πηγαίνω στὸ Πανεπιστήμιο. Ναὶ Λέλα μου, μὲ βασάνιζαν ὅλοι, ἐκεῖ μέσα. Ζήλευαν ποὺ σ' ἀγαποῦσα καὶ ζητοῦσαν νὰ μὲ διώξουν. Καὶ ποιὸς σοῦ πλήρωνε τὰ δίδακτρα τότε; Μ' ἔβαλαν νὰ κλέψω κ' ὕστερα μὲ πρόδωσαν. Ἐγὼ ὅμως ἔκλεψα μόνο τὴν καρφίτσα ποὺ ἔβαλα στὸ στῆθος σου. Δὲν πῆρα χρυσαφικά. Λέλα μου, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ! Δὲν πρέπει νὰ μ' ἀφήσης νὰ πεθάνω... Ἂν μ' ἀγαπᾶς νὰ μὴν πεθάνω. Δὲν σοῦ ζητάω νὰ πεθάνης... Ἀγάπη σοῦ ζητάω καὶ λίγα ὄβολα... Πῶς νὰ ζήσω τώρα χωρὶς φάρμακο; Ὁ Κῶτσος τὸ μοσχοπουλάει... Ὁ Γρηγόρης δὲν μοῦ δίνει λεφτά... Κι' ἐσὺ Λέλα; Γιατὶ μ' ἀπαρνήθηκες; Σὲ λένε σκληρὴ καὶ χωρὶς καρδιά... Γι' αὐτὸ δὲν μοῦ δίνεις ν' ἀγοράσω τσίκα, λένε... Νάναι καλὰ ἡ Νάνσυ. Εἶναι ὄμορφη καὶ μ' ἀγαπάει. Γι' αὐτὸ μοῦ δίνει ὅταν τῆς ζητάω. Τώρα θάρθη... Ποῦ πῆγε; Πῶς θὰ πάρω τώρα τσίκα; Ἄ! Θέλεις

νὰ πεθάνω! Γι' αὐτὸ δὲν μὲ βοηθᾶς!.. Νὰ πεθάνω; Νὰ λοιπόν!! Θὰ πεθάνω γιὰ σένα κακούργα!!!...»

Ἕνα φτερὸ ἦταν στὸ πάτωμα. Λέγοντας τὰ τελευταῖα λόγια ἅρπαξε τὸ φτερὸ καὶ τὸ κάρφωσε στὸ στῆθος του. Κυλίστηκε στὸ πάτωμα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὕστερα ἔβαλε τὶς φωνές :

«—Βοήθεια! Πιᾶστε την! Μὲ σκοτώνει! Μ' ἔφαγε ἡ πόρνη!».

Κυλιόταν στὸ πάτωμα σπαράζοντας. Τὸ πρόσωπό του ἦταν λουσμένο στὸν ἱδρώτα καὶ μὲ τὰ χέρια του χτυποῦσε τὸν ἀέρα.

Λίγο ἀκόμα καὶ σταμάτησε ἀπότομα. Ἀνασηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ γελάη ἄγρια :

«—Χά! Χά! Χέ! Σ' ἔφαγα ἄτιμη! Πουλημένη! Χά! χά! Ἤθελες νὰ πᾶς μὲ τὸν Ἀρῖστο, ἔ; Καλὰ νὰ πάθης! Ὁ Γιάγκος δὲν τὰ μασάει κάτι τέτοια!... Ἔλα τώρα ρὲ ἀστυφυλακάκι!! Ἔλα ἂν σοῦ κοτάη!! Ἐδῶ τὴν ἔχω τὴ μαυρομμάτα!.. Ἔχεις γερὴ καρδιὰ ρὲ κιοτή!!...».

Ἕνας ἄλλος σύρθηκε κοντά του. Φοροῦσε ἕνα τρύπιο γιλέκο καῖ λυωμένο θερινὸ παντελόνι. Ἦταν ξυπόλυτος καὶ στὰ γυμνά του στήθη φάνταζε ἄφθονο τατουάζ. Πλησίασε τὸν ἄνθρωπο ποὺ κυλιόταν καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό:

«—Ἔλα δῶ ρὲ Γιάγκο! εἶπε μὲ ὕφος βαρύ. Τὸν γνωρίζεις αὐτὸν ρέ;»

Τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ κοκκαλιασμένο του χέρι στὸ βάθος τῆς προθήκης μὲ τὰ γλυκίσματα. Κοίταξα καὶ γώ, προσέχοντας νὰ δῶ ἂν κάνη κι' ὁ Ἀστυνόμος τὸ ἴδιο. Κανεὶς δὲν ἦταν στὸ μέρος ποὺ ἔδειχνε.

«—Ναὶ ρὲ Πάνο, τὸν γνωρίζω! εἶπε ὁ Γιάγκος παίρνοντας βαρὺ ὕφος. Δὲν εἶναι ρὲ ὁ ἀρχιφύλακας; Ἐκεῖνος ποὺ δωσε τὸ χαστούκι στὸ Μάκη;»

«—Πάψε ρὲ μάπα! Δὲν εἶσαι μόρτης!... Ρέ, δὲν γλέπεις; Στραβομάρα ἔπαθες; Αὐτὸς ρὲ εἶναι ὁ Φίλιππας! Ὁ Κουὴν ρέ!...»

«—Ἄντε ρὲ παραλυμένο κοπανέλι, φώναξε κάποιος ἄλλος. Ποιὸς Φίλιππας ρὲ ἀπίδια! Ὁ Κουὴν εἶναι μακαρίτης, ἐδῶ καὶ τέσσερις μέρες, κάστανο!!...».

«—Τὸ ξέρω ρὲ κοκορόφτερο... Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τὸ φάντασμα τοῦ Φίλιππα ρέ! Ἄνοιξε τὰ στραβά σου πάπια νὰ δῆς καλύτερα!!...».

Ὁ Γιάγκος κοίταξε ἀγριεμένος στὴ γωνιά. Σύρθηκε λίγο ὕστερα καὶ ξανακοίταξε καλύτερα.

«—Πάνο! ψιθύρισε τρομαγμένος. Πάνο!! Καλὰ λέει τοῦτος ρέ! Τὶ θὰ γίνη τώρα; Νάτος! Ἔρχεται! ὁ Κουήν!!..

«—Βαράτε του ρεεε!!! φώναξε ὁ Πάνος πέφτοντας ἀνάσκελα. Βαράτε του!!!.»

Ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνὴ ὕστερα κι' ἀγκάλιασε τὸ Γιάγκο. Ἔτρεμαν κι' οἱ δυὸ σὰν νὰ τοὺς τράνταξε κάποια ἀόρατη δύναμη. Εἶχαν μουσκέψει στὸν ἱδρώτα καὶ στὰ πρόσωπα διάβαζα τὴ μεγαλύτερη τρομάρα καὶ ἀγωνία ποὺ εἶδα ποτὲ σὲ ἄνθρωπο.

Σκούπισα τὸ ποτάμι τοῦ ἱδρώτα ποὺ μὲ περιέλουζε τόση ὥρα καὶ στράφηκα πρὸς τὸν Ἀστυνόμο. Κοιτοῦσε καὶ κεῖνος πελαγωμένος. Ὁ Ρέππας λούφαζε στὰ πόδια μας ἀμίλητος.

—Δὲν ἀντέχω ἄλλο νὰ τοὺς βλέπω νὰ τυραννιοῦνται ἔτσι, εἶπα στὸν Ἀστυνόμο. Πρέπει νὰ μποῦμε.

—Κάθησε στ' αὐγά σου, μοῦ ψιθύρισε πιάνοντας τὸν ὦμο μου. Δὲν πρόκειται νὰ τοὺς βοηθήσης σὲ τίποτα τώρα. Περίμενε λίγο καὶ θὰ δῆς κι' ἄλλα ποὺ σοῦ χρειάζονται. Ἄλλωστε, τώρα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι.

Πέρασε ἕνα λεπτὸ καὶ τὸ σύμπλεγμα τῶν δυὸ ἀνθρώπων χαλάρωσε. Ὁ Γιάγκος τραβήχτηκε λίγο κι' ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὸ πάτωμα. Ὁ Πάνος τὸν χτύπησε στὴν πλάτη καὶ ψιθύρισε μὲ τὸ ἴδιο τρομαγμένο ὕφος :

«—Γιάγκο! Σταμάτησε! Δὲν προχωρεῖ ἄλλο! Νά, τώρα κοιτάει τὸ Μάκη! Τὸν σκότωσε, Γιάγκο!! Κοίτα!! Ξεψύχησε ὁ Μάκης! Πάει!!!...».

Ἔβαλε τὰ χέρια στὸ πρόσωπο κι' ἄρχισε νὰ κλαίη δυνατά. Τὸ κορμί του τραντα-ζόταν ἀπ' τοὺς λυγμούς. Ὁ Γιάγκος σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ πάτωμα.

«—Σήκω ρέ, φώναξε ξεκαρδισμένος στὰ γέλια. Καὶ μᾶς κάνεις καὶ τὸ μόρτη!! Σήκω νὰ δῆς πῶς ἐκδικοῦνται ἐκείνους ποὺ θέλησαν νὰ μποῦν ἀκάλεστοι δῶ μέσα!!..»

Ἀγρίεψε καὶ σηκώθηκε ἀπότομα. Ἅρπαξε τὸν Πάνο ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε μὲ δύναμη. Ἐκεῖνος ἔπαψε τὰ κλάματα κι' ἀνασηκώθηκε.

«—Τί εἶναι; ρώτησε μὲ τρόμο πάλι. Τί θὰ μὲ κάνης; Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ! Νά, ὁ Φίλιππας τοῦ πῆρε τὴν ψυχή... ὁ Γεράσιμος!!..»

«—Τώρα θὰ δῆς πῶς πληρώνει ὁ Γιάγκος!! Ἂν εἶσαι μάγκας ἀκολούθα με!!..»

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀνατολικὴ γωνιὰ μιὰ τεράστια δίκοπη κάμα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Πάνο. Πῆρε κι' αὐτὸς μιὰ καὶ προχώρησε μπροστά.

«—Θὰ τοῦ ἐπιτεθοῦμε μαζί, εἶπε σιγά. Τώρα! Τώρα ποὺ δὲν μᾶς βλέπει!!»

Ὥρμησαν κι' οἱ δυὸ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔβλεπαν τὸ φάντασμα τοῦ Κουήν. Ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο στὸν τοῖχο κι' ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε δυνατά. Μεγάλα κομμάτια ἀπὸ τὴν ξύλινη παράγκα κατέπεσαν στὸ πάτωμα. Ὕστερα σταμάτησαν. Τὰ πρόσωπά τους εἶχαν γεμίσει αἵματα.

***

Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ τρεῖς ἄλλοι ἔμειναν ἀποχαυνωμένοι στὶς γωνιές. Κοιτοῦσαν τὸ Γιάγκο καὶ τὸν Πάνο μὲ ἀπάθεια, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα γύρω τους.

—Τί θὰ γίνη τώρα; ξαναρώτησα τὸν Ἀστυνόμο. Δὲν νομίζεις ὅτι ἀρκετὰ τοὺς καμαρώσαμε; Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ἔχω καὶ τὸ Μένιο μὲ τὸν Κότσυφα ποὺ περιμένουν στὸ Μοναστηράκι. Θ' ἀνησυχήσουν ποὺ ἄργησα καὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν τίποτα τὸ σοβαρὸ ν' ἀντιμετωπίσουν...

—Δηλαδή; Τί σοβαρὸ ἐννοεῖς;

—Ἐννοῶ ὅτι ὑπάρχει μία περίπτωση στὶς ἑκατὸ νὰ συνέλαβαν τὴ Νάνσυ. Λοιπόν, πρέπει νά...

—Πᾶψε. Διῶξε καὶ τὴ μιὰ περίπτωση ποὺ ἔχεις στὶς ἑκατὸ καὶ ἀπόκλεισε τελείως τὸν δυνατότητα γιὰ σύλληψη τῆς Νάνσυ. Γιὰ τὴ σύλληψη αὐτὴ θὰ κουραστοῦμε πολὺ ἀκόμα. Δὲν περίμενα νὰ μᾶς ξεφύγη τόσο ὕπουλα ὅταν...

Ἀναπήδησα!!

—Πῶς!!! Πῶς;

—Ναὶ ἀγαπητέ μου. Μόλις κύκλωσα τὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε τώρα, τὸ Fiat τοῦ Ζώτου ἔγινε ἄφαντο. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς εἰδοποιήθηκαν κι' ἔφυγαν τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινα στὴν αὐλή, καὶ τοῦτο γιατὶ τοὺς δύο τσιλιαδόρους τοὺς πιάσαμε πρὶν προφτάσουν νὰ εἰδοποιήσουν. Γιὰ νάχουν κανένα μυστικὸ μέσον ποὺ νὰ μποροῦν νὰ εἰδοποιοῦν τὸ ἀποκλείω. Τὸ μόνο ποὺ ὑποθέτω εἶναι πῶς κάποιος βρισκόταν στὴ στέγη τοῦ ὀρνιθώνα καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τὴ Νάνσυ καὶ τὸ Ζῶτο χωρὶς νὰ προφτάση νὰ εἰδοποιήση καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ βρίσκονται ἐδῶ μέσα. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν περίμενα νὰ ἦταν ἐδῶ ἡ Νάνσυ μὲ τὸ Ζῶτο. Γελάστηκα ὅμως καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινα στὴν αὐλὴ εἶδα τὸ Fiat νὰ φεύγη ἀπ' τὴ γωνιὰ ποὺ βρίσκεται τώρα τὸ φορτηγό. Ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Αὐτοκίνητο δὲν ὑπῆρχε πουθενά...

Τὸ κεφάλι μου ἄρχισε νὰ βουίζη παράξενα.

—Γιὰ τὴν Κόρινθο τὶ λέτε; ρώτησα ἀπογοητευμένος. Εἶναι δυνατὸν νὰ φύγουν μόνοι οἱ δυό τους;

—Νομίζω ὅτι θὰ πρέπη νὰ τὸ ἀποκλείσουμε κι' αὐτό. Ποῦ θὰ πᾶνε χωρὶς τὸ Λάββα καὶ τὴ Ντόρα; Ἔπειτα, τὸ «Μασσαλιῶτις» δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ λιμάνι. Συνεννοηθήκαμε μὲ τὸ λιμενάρχη ἀπὸ τὶς δυόμισι τὴ νύχτα. Ἄλλωστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ

βρίσκωνται στὸ πλοῖο ὁ Εἰσαγγελεὺς μὲ τὸν Διευθυντὴ τοῦ Πειραιῶς. Εἶπαν πὼς θ' ἀνεβοῦν κατὰ τὶς ἕξη γιὰ τὴν αὐτοψία. 'Αλλὰ ἀκοῦς;

Μέσα στὴν αἴθουσα εἶχε ἀρχίσει πάλι τὸ στέναγμα τοῦ μπαγλαμᾶ. Κοίταξα ξανὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὰ σιδερένια κάγκελα. Οἱ κάμες γυάλιζαν χτυπώντας τὸν ἀέρα καὶ τέσσερα κορμιὰ λικνίζονταν σὲ πρωτόγονες κινήσεις. Ὁ Γιάγκος εἶχε συνέλθει καὶ χτυποῦσε ρυθμικὰ τὶς χορδὲς τραγουδώντας:

«Μάγκας βγῆκε γιὰ σεργιάνι,
γιὰ νὰ βρῆ κάνα ντεκέ,
εἶχ' ὁ δόλιος νὰ φουμάρη
μέρες ναργιλέ...

***

Ἂν εἶστε πέντε φύγετε,
ἂν εἶστε δέκα ἐλᾶτε.
'Εμένα τὸ μαχαίρι μου
κανέναν δὲν φοβᾶται...

***

Ὅταν καπνίζη ὁ λουλᾶς
ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ μιλᾶς.
Κοίταξε τριγύρω οἱ μάγκες,
κάνουν ὅλοι τουμπεκί...

***

Κανένα μάτι μὴ μᾶς δῆ
καὶ μᾶς μπουκάρουν δηλαδή·
καὶ μᾶς πιάσουν καὶ μᾶς πᾶνε
καὶ μᾶς κλείσουν φυλακή...».

Ἕνας δυνατὸς βήχας τὸν τράνταξε καὶ τὸ τραγούδι κόπηκε ἀπότομα. Πέταξε τὸ μπαγλαμᾶ καὶ ἄρχισε νὰ φτύνη βλαστημώντας. Οἱ τέσσαρις ἄλλοι ἔβαλαν τὶς κάμες στὴ μέση τους καὶ κατευθύνθηκαν στὴν προθήκη μὲ τὰ γλυκίσματα. Τὴν ἄνοιξαν καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε μὲ λαιμαργία.

—'Αρκετά, ψιθύρισε ὁ 'Αστυνόμος. Βγάλε τὸ περίστροφο καὶ πᾶμε. 'Εσὺ τί λὲς Ρέππα; Θάρθης μέσα ἢ θὰ... μᾶς περιμένης ἐδῶ;

—Ἂν θέλετε θἄρθω μέσα, εἶπε, χωρὶς νὰ σηκώση τὸ κεφάλι. Μπορῶ καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω ἂν τὸ θέλετε...

—Δὲν θέλουμε βοήθεια. Μόνο νὰ κάτσης φρόνιμα θέλουμε. Ἔλα λοιπόν.

Ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ στὴν πόρτα καὶ μπήκαμε μὲ τὰ περίστροφα προτεταμένα.

—Μὴ κινηθῆ κανένας! πρόσταξε ὁ 'Αστυνόμος. 'Αφῆστε κάτω τὰ μαχαίρια καὶ σιμῶστε μὲ τὰ χέρια ψηλά!...

Κανεὶς δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέση του. 'Εξακολούθησαν νὰ τρῶνε χωρὶς νὰ δώσουν καμμιὰ σημασία.

—Τ' ἀκούσατε; φώναξε πάλι ὁ 'Αστυνόμος. Εἶπα : Πετᾶξτε τὶς κάμες καὶ προχωρῆστε! Γρήγορα!!

Ἕνα μεγάλο βάρος κατάπεσε πάνω μου ἐκείνη τὴ στιγμή. Τρίκλισα καὶ κυλίστηκα στὸ πάτωμα, ἐνῷ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο σκόρπισε πολλὰ μικρὰ ἀστέρια μπροστά μου ποὺ λαμπύριζαν σὲ χίλιες δυὸ ἀποχρώσεις. Ταυτόχρονα ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ἀπ' τὴν πόρτα καὶ μιὰ σφαῖρα τρυποῦσε τὸ σακκάκι τοῦ 'Αστυνόμου γιὰ νὰ χωθῆ σ' ἕνα δοκάρι.

(Συνεχίζεται)

Εὐθύμιος Εὐθυμιόπουλος

Θλιβερὸ καὶ δύσκολο γιὰ μένα τοῦτο τὸ καθῆκον, γιὰ δυὸ λόγους. Αὐτὸς ποὺ ἔφυγε τόσο γρήγορα ἀπὸ τὴ ζεστὴ ἀγκαλιὰ τῆς ἀστυνομικῆς μας οἰκογένειας, διετέλεσε μαθητής μου, στὴ Σχολὴ 'Αστυφυλάκων, μά, πάνω ἀπ' ὅλα ἦταν συμπατριώτης καὶ λίγο συγγενής μου. Νοιώθω τόση συγκίνηση καὶ τέτοιο πόνο, ποὺ μόνον ἡ σκέψη ὅτι ἔδωσε τῆς ζωῆς του τὴ τελευταία πνοὴ στὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος, μετριάζει κάπως τὴν ἀπέραντη λύπη μου.

Κυριακή, 13 Μαΐου 1962. Στὶς 2 μ.μ., μπροστὰ στὴν 'Υποδ/νση Τροχαίας 'Αθηνῶν, ἡ «ἀλλαγὴ» εἶναι ἕτοιμη νὰ ξεκινήση καὶ ν' ἀναλάβη ὑπηρεσία. Στοὺς ἀστυφύλακες ποὺ βγαίνουν γιὰ ὑπηρεσία βρίσκεται καὶ ὁ Εὐθυμιόπουλος. 'Οδηγὸς τῆς ὑπ' ἀριθ. Α.Π. 126 δικύκλου μοτοσυκλέττας, παίρνει ἐντολὴ νὰ ἐκτελῆ τροχονομικὸν ἔλεγχο τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ. Καλὸς ὁδηγός, ἀπὸ τὸ στρατὸ ἀκόμη, πειθαρχικὸς καὶ ἀγαπητὸς σ' ὅλους, ξεκινάει γιὰ τὴν ὑπηρεσία του. Εἶναι κεφᾶτος, γεμᾶτος ζωντάνια, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται σὲ ἀστεϊσμοὺς καὶ χαριεντισμοὺς μὲ τοὺς συναδέλφους του. Γελαστός, ὅπως πάντοτε, μὲ ὄρεξη καὶ πίστη γιὰ τὴ δουλειά του, ἀνεβαίνει στὴ μοτοσυκλέττα, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν βάλη μπροστά. Ἄγνωστο γιατί, αὐτὴ εἶναι... θυμωμένη. Δὲν θέλει νὰ ξεκινήση. Σὰν νὰ τὸν βλέπη γιὰ πρώτη φορά, ἀρνεῖται νὰ τὸν ὑπακούση. Γιατὶ ἄρά γε; Τί νὰ διαισθανόταν;

'Ο Θύμιος ὅμως εἶναι ἀπὸ 'κείνους ποὺ δὲν τὸ βάζουν κάτω. Τὴν ... χαϊδεύει εὐγενικά, τῆς μιλάει στὴ γλῶσσα τὴ δική τους καὶ τελικὰ τὴν πείθει ν' ἀφήση τὶς ζαβολιές. 'Ανεβαίνει ξανὰ κι' εἶναι ἕτοιμος νὰ ξεκινήση. Κάποιος φίλος του, τὸν φωνάζει : «γειά σου Θύμιο, καλὴ βάρδια καὶ τὸ βράδυ ὅπως εἴπαμε. Θὰ σὲ περιμένω ἔξω ἀπὸ τὸ «Ρὲξ». Σύμφωνοι, τοῦ ἀπαντάει ὁ Θύμιος, καθὼς χάνεται στοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας. Τρέχει στὴ σκοπιά του. Πρέπει νὰ καλύψη τὸ χρόνο ποὺ ἔχασε κουβεντιάζοντας μὲ τὴν μοτοσυκλέττα του, τότε ποὺ πρὶν τοῦ ἔκανε ἀπιστίες, μὴ θέλοντας νὰ πάη μαζί του. Καθὼς τρέχει χαιρετάει μ' ἕνα χαμόγελο γνωστοὺς του συναδέλφους, ἐνῷ τὰ μάτια του εἶναι στραμμένα συνεχῶς μπροστά. Γνωρίζει τοὺς κινδύνους τῶν τροχοφόρων, γιατὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἁλωνίζει τὴν 'Αθήνα.

Κυριακή, 13 Μαΐου 1962. 'Ο ἀστυφύλακας Τ73 Εὐθυμιόπουλος, ἀπὸ τὶς 2.30′ μέχρι τὶς 6.39′, ἀνεβοκατεβαίνει τὴν Λεωφ. Συγγροῦ. Προσεκτικὸς στὴν ὁδήγηση, τυπικώτατος στὴν ὑπηρεσία του, δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεκουρασθῆ γιὰ λίγο. Ποτὲ δὲν παρατηρήθηκε γιὰ ὁποιαδήποτε ἀταξία, γιατὶ τώρα νὰ κάνη κάτι ποὺ δὲν συμβιβάζεται μὲ τὶς ἀρχές του ; 'Εξ ἄλλου ἀγαπάει ὑπερβολικὰ τὸ Σῶμα ποὺ ὑπηρετεῖ, γιατὶ σ' αὐτὸ σκέπτεται νὰ σταδιοδρομήση, νὰ γίνη βαθμοφόρος. Καὶ συνεχίζει τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῆς Λεωφ. Συγγροῦ, ἐλέγχοντας καὶ παρατηρώντας, ὥσπου...

Ὥρα 6.40′. Στὴν διασταύρωση τῆς Λεωφ. Συγγροῦ μὲ τὴν ὁδὸν Αἰγαίου, στὴ στροφὴ τῆς Ν. Σμύρνης, ἕνα δυνατὸ ἀκούγεται φρενάρισμα καὶ σὲ λίγο δύο τροχοφόρα συγκρούονται. Εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθ. Δ.Χ. 98513 λεωφορεῖο καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. Α.Π. 126 μοτοσυκλέττα. Ἕνας ἄνθρωπος τινάζεται στὴν ἄσφαλτο, μὲ βγαλμένη τὴ κάσκα τῆς ὑπηρεσίας. 'Ο Εὐθυμιόπουλος βρίσκεται στὸ χῶμα ἀναίσθητος, ἐνῷ ἡ ἀγαπημένη του μοτοσυκλέττα στέκει πιὸ πέρα ἀκίνητη καὶ τὸν παρακολουθεῖ βουβή, παραπονεμένη καὶ στραπατσαρισμένη. Μετάνοιωσε τάχα ποὺ δέχθηκε νὰ κάνουν

παρέα ; Ποιὲς σκέψεις τὴν βασανίζουν ; Νὰ νοιώθη ἀρά γε τύψεις ; Ποιὸς ξέρει!

Ὁ Θύμιος μεταφέρεται γρήγορα στὸ Σταθμὸ Α΄ Βοηθειῶν. Δὲν προφθαίνει ὅμως νὰ φθάση ὡς ἐκεῖ ζωντανός. Στὸ δρόμο κλείνει γιὰ πάντα τὰ μάτια του, ἐνῷ ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο διαγράφεται στὸ πρόσωπό του. Εἶναι τὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποιήσεως ποὺ νοιώθει καθένας, πέφτοντας στὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος. Κι' εἶναι συνάμα τὸ τελευταῖο του χαμόγελο, ποὺ χαρίζει σὲ φίλους καὶ γνωστούς, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα στὴν Ἀστυνομία, τὴν ὁποία τόσο ἀγάπησε, γιατὶ τόσο τοῦ συμπαραστάθηκε. Ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἡ ψυχή του πέταξε στὰ οὐράνια κι' ἀντάμωσε τοὺς ἀγγέλους, μακρυὰ ἀπὸ τὰ γήινα. Φεύγοντας πρὸς τὰ αἰθέρια ὕψη, στέλνει ἕνα τελευταῖο χαιρετισμὸ σ' ὅσους τὸν γνώρισαν, σὰν ἐλάχιστη ἐκδήλωση παντοτεινῆς θύμησης. Κι' αὐτοί, ἀμίλητοι ὡς τότε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς βρῆκε, σηκώνουν τὰ χέρια τους καὶ τοῦ εὔχονται καλὸ ταξίδι, 'κεῖ στὸν ἄγνωστο κόσμο ποὺ πηγαίνει. Καὶ σὰν ἔγινε αὐτό, ἡ ψυχὴ τοῦ Θύμιου χάθηκε γιὰ πάντα στὸ βάθος τοῦ ἀπείρου. Χάθηκε στὴν ἀπεραντωσύνη τοῦ οὐρανίου στερεώματος κι' ἀντάμωσε μὲ τὶς ψυχὲς ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔπεσαν στὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος, ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ κοντά μας, ἐδῶ καὶ σαράντα τόσα χρόνια.

Κυριακὴ βράδυ, ὥρα 9.15΄. Μπροστὰ στὸ «Ρὲξ» κάποιος ἀστυφύλακας περιμένει τὸν Θύμιο. Κοιτάζει συνεχῶς τὴν ὥρα καὶ διερωτᾶται γιατὶ ἀργεῖ ὁ φίλος του. Τί συμβαίνει τάχα ; Κάτι κακὰ προαισθήματα τὸν ζώνουν. Σὰν κάτι τοῦ λέει ὅτι ὁ φίλος του κάτι ἔπαθε. Κατεβαίνει γρήγορα στὴ Τροχαία καὶ τότε, μαθαίνοντας τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου του φίλου, σωριάζεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κλαίει, κλαίει σὰν μικρὸ παιδί. Γύρω του, οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του, στέκουν μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἕνα μονάχα σκέπτονται. Γιατὶ ἡ μοῖρα τὸ θέλησε ἔτσι ; Γιατὶ νὰ τὸν πάρη τόσο νωρὶς ἀπὸ κοντά τους ;

Ὁ Εὐθυμιόπουλος πέθανε. Δὲν πρόλαβε νὰ πῆ μιὰ κουβέντα σὲ κανένα, καθὼς ἔκλειναν τὰ μάτια του. Ξεκίνησε γεμᾶτος ζωντάνια καὶ γύρισε ἕνα πτῶμα στὸ μάρμαρο τοῦ νεκροτομείου. Ξεκίνησε γεμᾶτος ὄνειρα γιὰ τὴ ζωή, πλὴν βάσκανη μοῖρα ἀλλιῶς τὸ θέλησε. Ἔμεινε στὸ ξεκίνημά του. Χάθηκε ἀπὸ κοντά μας, τόσο πρόωρα καὶ γέμισε τὶς ψυχές μας μ' ἄφατη λύπη. Τὰ πλούσια σὲ αἰσθήματα ὄνειρά του, ἔσβυσαν στὴν ἄσφαλτο τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ, τὴν ὁποίαν ἔβαψε μὲ τ' ἅλικό του αἷμα.

Ὁ Εὐθυμιόπουλος Εὐθύμιος τοῦ Λάμπρου, γεννήθηκε στὸ Μολύκρειο τῆς Ναυπακτίας, μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴ Ναύπακτο, τὸ 1935. Ἀφοῦ ὑπηρέτησε τὴ θητεία του, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1958 μπῆκε στὴ Σχολὴ Ἀστυφυλάκων καὶ τέλος Φεβρουαρίου 1959, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὡρκίσθηκε νὰ ὑπηρετήση τὴν πατρίδα του, μέχρι τὴν τελευταία τῆς ζωῆς του πνοή. Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς λεβεντογέννας Ρούμελης φάνηκε συνεπὴς στὸν ὅρκο του. Ἐργατικός, πειθαρχικός, ἄριστος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη ὅλων. Ἔκλεισε τὰ μάτια του, φορώντας τὴν ἀγαπημένη του στολή, τὴ στολὴ τοῦ ἀστυφύλακος κι' ἐκτελώντας διατεταγμένη ὑπηρεσία.

Ἀλησμόνητε Θύμιο. Τὰ δάκρυά μας ραντίζουν τὸν νωπὸ τάφο σου, ἐνῷ οἱ σκέψεις μας φέρνουν μπροστά μας τὸ πάντα χαρούμενο πρόσωπό σου. Τὸ νεκροκάνδηλο τοῦ πόνου μας ποὺ θὰ καίη γιὰ πάντα πάνω στὸ μνῆμα σου, θἄναι ἡ αἰώνια ἔκφραση τῆς βαθύτατης λύπης μας καὶ τῆς τρανῆς μας γιὰ σένα ἀγάπης.

Κοιμήσου τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Τὴ νεκρικὴ γαλήνη σου κανεὶς πιὰ δὲν θὰ ταράξῃ.

Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ. Μὴ μπορώντας τίποτε ἄλλο νὰ κάνουμε, εὐχόμαστε στὸν Ὕψιστο νὰ χαρίση βάλσαμο παρηγοριᾶς στοὺς δικούς σου. Τὸ χῶμα τῆς Ναυπάκτικης γῆς, ποὺ δέχθηκε τὴ σορό σου, ἂς εἶναι ἐλαφρὸ κι' ἡ μνήμη σου αἰώνια.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη καλέ μας φίλε.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ-ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. Κοκμοτὸς Εὐθύμιος, Ρεπούλιας Νικόλαος, Δασκαλέας 'Ιωάννης, Κακλαμᾶνος Δημήτριος, Παπανανιάδης Εὐάγγελος, Τσολόπουλος Θεόδωρος, Μπόϊκος Εὐάγγελος καὶ Κασιμάτης 'Εμμανουήλ.

—Διεγράφησαν τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, λόγῳ θανάτου, οἱ 'Αστυφύλακες Σγουρὸς 'Εμμανουὴλ καὶ Εὐθυμιόπουλος Εὐθύμιος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας: κ.κ. Ράλλην Θεόδωρον καὶ Γιατρουδάκην Νικόλαον, διότι τὴν νύκτα τῆς 13—14/1/1962, καθ' ἣν διετέθησαν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δυνάμεως τῶν ΙΑ' καὶ ΚΒ' Παραρτημάτων 'Ασφαλείας διὰ τὴν ἐνέργειαν ἐνεδρῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ παρατηρητικότητος καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα, συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ διαρρηγνύοντας περίπτερον τούς : Τσίταν 'Αντώνιον καὶ Παπαδόπουλον Μιχαήλ, διὰ τῆς συλλήψεως δὲ αὐτῶν ἐπετεύχθη ὁ τερματισμὸς τῆς ἐγκληματικῆς των δράσεως καὶ ἡ ἐξιχνίασις εἴκοσι ἑτέρων διαρρήξεων περιπτέρων καὶ καταστημάτων, διαπραχθεισῶν ὑπὸ τῶν ἰδίων.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Δρόσον 'Ιωάννην, διότι τὴν 18/1/1962 καὶ ὥραν 18.40, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν του πρωτοβουλίαν, τὸ θάρρος καὶ δραστηριότητά του, ἐπέτυχε τὴν διάσωσιν ἐκ βεβαίου θανάτου τῶν : 1) Ξιφαρᾶ Γεωργίου, ἐτῶν 87, πάσχοντος ἐξ ἡμιπληγίας καὶ 2) Ξιφαρᾶ Σταυρούλας, ἐτῶν 74, ἀνασύρας τούτους ἐκ καιομένου δωματίου, ὑποστὰς ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ταύτῃ ἐγκαύματα Α' καὶ Β' βαθμοῦ εἰς ἅπαντας τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν του, προκαλέσας διὰ τῆς ἀνωτέρω πράξεώς του τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

—'Υπὸ τοῦ συνταξιούχου 'Υπαστυνόμου Α' κ. Ρώσση Δημητρίου καὶ εἰς μνήμην Μαρίας Σταθακοπούλου κατετέθησαν ὑπὲρ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμαὶ 200.

***

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

—Τὸ Πασχαλινὸν γεῦμα τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, περιγραφὴ τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν σελίδα 423 (τεῦχος 215) τοῦ περιοδικοῦ μας, ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπισήμων, καὶ ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Νούσιας Θωμᾶς, Γενικὸς Διευθυντὴς 'Αστυνομίας Πόλεων παρὰ τῷ 'Υπουργείῳ 'Εσωτερικῶν.

'Ωσαύτως εἰς τὸν ἀνωτέρω κ. Γενικὸν Διευθυντὴν τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ψυχικὴ ὑγιεινὴ καὶ σκοποὶ αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κων. Κωνσταντινίδου (συνέχεια καὶ τέλος) 481

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τῆς κωφαλαλίας καὶ τῆς διαταράξεως ἢ συγχύσεως τῆς συνειδήσεως ὡς καταστάσεων ἀνικανότητος πρὸς καταλογισμὸν τῆς πράξεως (ἄρθρα 33-36 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Ντζιώρα 486

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐπαιτεία, μία κοινωνικὴ πληγή, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάννου Γιαννοπούλου 491

ΠΟΙΗΣΙΣ

Στὴν Βασιλοπούλα μας Σοφία, ὑπὸ τῆς κυρίας Ζαναντρίς 493

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 494

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Προτεραιότης κινήσεως διασταυρουμένων ὀχημάτων — Ἡ προτεραιότης τοῦ ἐξ ἀριστερῶν κινουμένου ὀχήματος παρέχει ἀσφάλειαν καὶ διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 499

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Πλαστογραφία ταπεζιτικῶν τσέκς — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν πλαστογράφων στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 504

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Διαρρήκτης καὶ δολοφόνος — Τεμαχισμὸς πτώματος — Ἐξακρίβωσις ταυτότητας θύματος — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου, ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 50

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Γυναῖκες ἀστυνομικοί, ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Γεωργίου Γεωργακοπούλου 513

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία Πόλεων — Μία ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ δραστηριότητα τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 517

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 519

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 522

ΠΕΝΘΗ

Εὐθύμιος Εὐθυμιόπουλος, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 526

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 528

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.